

พระราชกิจของ พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน

การเริ่มต้นอันรุ่งโรจน์แห่งวันใหม่
ในพระลักษณะของพระเจ้า

เจย์ เอ. ซูลร์เบิร์ก

พระราชกิจของ พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน

การเริ่มต้นอันรุ่งโรจน์แห่งวันใหม่
ในพระลักษณะของพระเจ้า

ความจริงในเรื่องพระเจ้าผู้ซึ่งไม่ทรงใช้ความรุนแรง
การศึกษาที่จะเจาะถึงมุมมองความคิดที่ผิดๆ เกี่ยวกับพระเจ้า
และเสนอมุมมองทางเลือก

เจย์ เอ. ชูล์เบิร์ก

Jay A. Schulberg

ลิขสิทธิ์ © 2017 Jay A. Schulberg

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามใช้หรือทำซ้ำส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ด้วยวิธีการใด ๆ
กราฟิกอิเล็กทรอนิกส์ หรือกลไกรวมถึงการทำสำเนาบันทึกเทป หรือโดยระบบ
การดึงข้อมูลใด ๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้เขียน

จัดพิมพ์โดย

<http://fatheroflove-thailand.com/>

กรกฎาคม 2020

สารบัญ

คำนำ	6
มันสำคัญจริง ๆ หรือไม่.....	8
แบบอย่างอันสมบูรณ์แบบ	11
แหล่งที่มาของชีวิต	14
สร้างตามพระฉายาของพระเจ้า.....	17
ต้นแบบแห่งการหลอกลวง.....	20
อะไรคือความบาป.....	22
ทำไมต้องมีมารร้าย.....	26
พญานาคจอมทำลาย.....	36
การทนทุกข์ของโยบ	40
เหตุผลที่เราเข้าใจพระคัมภีร์ผิด.....	48
เหตุผลที่เราเข้าใจพระเจ้าผิด.....	51
พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำลายล้างได้อย่างไร	57
พระพิโรธของพระเจ้าคืออะไร	59
พระเจ้าทรงเข้าต่อสู้ทำสงครามอย่างไร	75
เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์.....	79

เรื่องของเหตุการณ์น้ำท่วมโลก	82
คำพยานที่ไม่กางเขน	89
พระเจ้าทรงไม่ใช่องค์ทรรราชย์	92
พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างและทรงค้ำจุนเรา	103
เราจะมีชีวิตนิรันดร์ได้อย่างไร	111
เราควรกลัวการพิพากษาหรือไม่	121
คำพิพากษาของพระเจ้ามี่ลักษณะเช่นไร	134
พระเจ้าผู้ทรงอ่อนน้อมถ่อมตน	140
พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้รับใช้ ไม่ใช่องค์เจ้านายทาส	143
พระเจ้าทรงรักท่านอย่างไรไม่มีเงื่อนไข	147
อาณาจักรของพระเจ้า	150
พระเจ้าผู้ทรงมอบอิสราภาพที่แท้จริงให้กับมนุษย์	156
สาระสำคัญ	160

คำนำ

ท่านเคยสงสัยบ้างไหม

สำหรับชาวตะวันตก ในภาษาทางกฎหมาย ภัยพิบัติอันเนื่องมาจาก ความรุนแรงของธรรมชาติซึ่งไม่สามารถยับยั้งได้ถูกอ้างว่าเป็นพระราชกิจ ของพระเจ้า (“act of God”) วิธีนี้มักจะรวมอยู่ในกรมธรรม์ประกันภัย แนวคิดที่ว่าพระเจ้าทรงรับผิดชอบต่อสถานการณ์ที่เลวร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ในแผ่นดินโลกของเรานี้มาจากไหน เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น เช่น พายุ ทอร์นาโด แผ่นดินไหว เฮอริเคน น้ำท่วม รวมถึงภัยพิบัติธรรมชาติอื่น ๆ พระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงพิพากษาว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อใดและที่ใด อย่างไม่มีกฎเกณฑ์ใช้หรือไม่ พระเจ้าทรงปฏิบัติพระราชกิจบางสิ่งบางอย่าง ของพระองค์ที่ทำให้เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นใช้หรือไม่ พระองค์ทรงควบคุม ธรรมชาติของโลกเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ตามพระประสงค์ของพระองค์ใช้หรือไม่ และทำไมพระองค์ไม่ทรงปกป้องความทุกข์ในโลกของเราให้มากกว่านี้ โดย สรุปลแล้วพระเจ้าทรงรับผิดชอบต่อความรุนแรงที่เราได้อ่านในพระคัมภีร์ ไหม พระองค์ก็ทรงใช้ความรุนแรงในพระองค์เองหรือเปล่า

เราสามารถค้นพบคำตอบของคำถามเหล่านี้ได้ในพระคัมภีร์ แต่เราต้อง มองมากกว่าผิวเผินเพื่อที่จะค้นหาคำตอบเหล่านี้ได้ เราต้องมีความพร้อมที่ จะรับฟังถึงสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระองค์เอง และการทรงพระราชกิจ ของพระองค์ถึงแม้ว่ามันจะทำหายความเชื่อของเรามีต่อพระองค์ก็ตาม

หนังสือเล่มนี้จะพาผู้อ่านไปสำรวจถึงพระลักษณะของพระเจ้าตามที่ได้เปิดเผยในพระคัมภีร์ คือผู้อ่านจะได้เห็นว่าอะไรคือพระราชกิจของพระองค์ และที่สำคัญแฉกเช่นอะไรที่ไม่ใช่พระราชกิจของพระองค์ หลายคนเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักเราเมื่อเราปฏิบัติตามพระราชบัญญัติของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงกริ้วก็ต่อเมื่อเราละเมิดผิด และพระองค์จะทรงลงโทษผู้ที่ต่อต้านพระบัญชาของพระองค์ วัตถุประสงค์ของการศึกษาในหนังสือเล่มนี้คือ เพื่อที่เผยว่าพระเจ้าไม่เคยทรงกระทำแฉกเช่นผู้ทรงทำลาย แต่พระองค์ทรงเป็น พระผู้ทรงสร้าง พระผู้ทรงชำระ และพระผู้ทรงช่วยให้รอด ซึ่งปรากฏอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์

แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็น
ความสงบสุข การผ่อนหนักผ่อนเบา การยอมรับฟัง การเต็มเปี่ยม
ด้วยความเมตตาและผลดีต่าง ๆ ไม่มีการลำเอียง ไม่มีการ
หน้าซื่อใจคด

ยากอบ 3:17

มันสำคัญจริง ๆ หรือไม่

ทำไมมันจึงสำคัญที่เราจำเป็นต้องรู้จักพระลักษณะของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงเป็นเช่นไร แล้วมันสำคัญมากไหมที่เราจำเป็นต้องคิดถึงพระเจ้า จริง ๆ แล้วมันสำคัญถึงขั้นที่เราจำต้องใคร่ครวญถึงพระองค์ตลอดเวลาหรือเปล่า คำตอบของคำถามเหล่านี้มีความเกี่ยวข้องกับพื้นฐานของสรรพสิ่งที่เราสมควรที่จะต้องรู้ ความเชื่อของเราในเรื่องพระเจ้ารวมทั้งพระอุปนิสัยของพระองค์เป็นตัวกำหนดบุคลิกภาพของเรา และยิ่งไปกว่านั้น คือบุคลิกภาพของเราจะมีคุณค่ามากกว่าความมั่งคั่งทางวัตถุใด ๆ ทั้งสิ้นที่แผ่นดินโลกนี้มีให้

พระเยซูตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30) พระบิดาเจ้าและพระบุตรทรงมีพระอุปนิสัยเป็นหนึ่งเดียวกัน หรืออีกนัยหนึ่งคือ ทรงมีพระลักษณะเป็นหนึ่งเดียวกัน ในขณะเดียวกันความสัมพันธ์ของทั้งสองพระองค์ก็หล่อหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน หรือความสามัคคีอันสมบูรณ์แบบ ผู้เขียนหนังสือฮีบรูประกาศว่า พระเยซู “ทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฮีบรู1:3) พระสง่าราศีของพระเจ้าเป็นมากกว่าเพียงแค่ความมั่งคั่งของพระองค์ กล่าวคือพระอุปนิสัยของพระองค์ เมื่อโมเสสขอให้พระเจ้าสำแดงให้เขาเห็นถึงพระสง่าราศีของพระองค์ พระเจ้าเสด็จผ่านไปข้างหน้าโมเสสและทรงประกาศถึงพระอุปนิสัยของพระองค์

แล้วพระยาห์เวห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่านตรัสว่า “พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณาและพระคุณ พระองค์ ทรงกริ้วข้า ทรงบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคงและความ สัตย์จริง ผู้ทรงสำแดงความรักมั่นคงจนถึงพัน ๆ ชั่วอายุคนผู้ประ ทานอภัยการล่วงละเมิดการทรยศและบาป (อพยพ 34:6-7)

หากการที่เรารู้จักพระเจ้า นั่นคือ การกลับมาคืนดีกับพระองค์ ความรู้ นี้ จะเป็ยวการรักษา และเติมเต็มชีวิตของเรา ในคำอธิษฐานของพระเยซูต่อ พระบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกล่าวว่า “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เรารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซู คริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา” (ยอห์น 17:3) พระเยซูทรงสำแดงให้เห็นถึงพระ บิดาของพระองค์ด้วยถ้อยคำ และการดำเนินชีวิตของพระองค์ พระเยซูตรัส ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำให้สิ่งใดตามใจ ไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรง กระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย” (ยอห์น 5:19)

เมื่อเรารู้ว่าพระเจ้าทรงรักและทรงเมตตา กรุณาอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ความ รักและการไว้วางใจจะดึงดูดเราเข้าหาพระองค์ เราสามารถมั่นใจในความรัก ของพระเจ้า และพระประสงค์อันดีงามของพระองค์ได้ในทุก ๆ เวลา เพราะว่าวิถีทางของพระองค์ไม่เปลี่ยนแปลง พระเจ้าทรงประกาศในหนังสือ มาลาคีย์ 3:6 ดังนี้ “เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผันแปร” พระองค์ทรง ไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนกับมนุษย์ เราอาจจะแก้งเป็นคนใจดี น่ารักและมี น้ำใจ ตราบใดที่เราได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมและด้วยความเคารพ แต่

เมื่อเราเผชิญกับคนที่ไม่ประสงค์ดีต่อเรา เราจะรู้สึกโกรธขึ้นมาในทันทีทันใด และต้องการที่จะตอบโต้ แต่พระเจ้าไม่ทรงเป็นเช่นนั้น

พระวาทะของพระเจ้ายืนยันว่า พระเยซูไม่ทรงเปลี่ยนแปลงและพระบิดาก็ทรงเป็นเช่นนั้น ดังข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวว่า “พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาเวลานี้ และเวลาวันนี้ และต่อ ๆ ไปเป็นนิจกาล” (ฮีบรู 13:8) “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17) ถ้อยคำข้างต้นนี้ให้ความมั่นใจกับเราว่า พระเจ้าของเราทรงมีพระอุปนิสัยที่ทรงอ่อนโยนและไม่ทรงมีด้านที่รุนแรง

*พระวาทะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็น
พระสิริของพระองค์คือพระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา
ดาปริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง*

ยอห์น 1:14

แบบอย่างอันสมบูรณ์แบบ

ใจความสำคัญของคำเทศนาบนภูเขาก็คือ พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบของการอาศัยอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความบาป

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านของท่านและเกลียดชังศัตรูของท่าน’ แต่เราบอกพวกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อบรรดาคนที่ข่มเหงพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม เพราะว่าถ้าพวกท่านรักคนที่รักท่าน พวกท่านจะได้บำเหน็จอะไร พวกคนเก็บภาษีก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือ ถ้าพวกท่านทักทายแต่พี่น้องของตนเท่านั้น ท่านได้ทำอะไรพิเศษยิ่งกว่าคนอื่น ๆ พวกต่างชาติก็ทำอย่างนั้นไม่ใช่หรือเพราะฉะนั้นพวกท่านจงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม (มัทธิว 5:43-48)

ข้อความข้างต้นนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “จงรักศัตรูของท่าน” และตรัสต่อไปว่า “เพื่อว่าพวกท่านจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้สถิตในสวรรค์” และพระองค์ทรงกล่าวสรุปว่า “จงเป็นคนดีพร้อม เหมือนอย่างที่พระบิดาของท่าน ผู้สถิตในสวรรค์ทรงดีพร้อม” พระเยซูทรงขอให้เราปฏิบัติต่อศัตรูของเราเหมือนอย่างที่เราปฏิบัติต่อบนสวรรค์ทรงปฏิบัติ

ต่อศัตรูของพระองค์ พระประสงค์ของพระองค์จากคำเทศนาบนภูเขาคือ
อยากให้เราเข้าใจในหลักการอันดีพร้อมที่พระองค์ทรงตั้งไว้ พระประสงค์ที่
พระองค์อยากให้มนุษย์สามารถบรรลุเป้าหมายได้เมื่อเรายอมรับว่าหลักการ
เหล่านั้นมาจากพระเจ้าหรือทางการสอนของพระเยซู

ในแบบอย่างการดำเนินชีวิตของพระเยซู เราพบความสมบูรณ์แบบใน
การปฏิบัติต่อศัตรู พระองค์ไม่เคยทรงมีความคิดในการแก้แค้นผู้ที่ทำผิดต่อ
พระองค์เลย ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ทรยศและจับกุมพระองค์จนกระทั่งพระองค์
ทรงถูกตรึงบนกางเขน ยิ่งไปกว่านั้น คือ พระองค์ยังทรงอธิษฐานขอการ
อภัยแก่ผู้ที่ข่มเหงพระองค์ พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรง
โปรดยกโทษพวกเขา เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไรอยู่” (ลูกา
23:34) ในชีวิตของพระเยซู พระองค์ทรงสำแดงแต่ความรักเท่านั้น

เมื่อพระเยซูทรงได้รับการปฏิเสศที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรีย
อัครสาวกยากอบและยอห์นคิดว่าหมู่บ้านแห่งนี้สมควรที่จะถูกไฟทำลาย
“พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงพอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจาก
สวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำนั้นหรือ” แต่พระองค์ทรง
เกลี้ยวมาห้ามปรามเขา และตรัสว่า “ท่านไม่รู้ว่าท่านมีจิตใจท่านเองใด
เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขา
ทั้งหลายให้รอด” (ลูกา 9:54-56 KJV)

หนทางที่ดีที่สุดที่เราจะเรียนรู้จักพระลักษณะของพระเจ้า คือ โดยการศึกษานานทางการดำเนินชีวิตของพระเยซู พระองค์ไม่เคยทรงฆ่าหรือทรงข่มขู่ว่าจะฆ่าใคร และพระองค์ไม่เคยทรงประณามใครเช่นกัน

เมื่อฟิลิปกล่าวในนามของสาวกขอให้พระเยซูทรงสำแดงให้พวกเขาเห็นถึงพระบิดา

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ฟิลิป เราอยู่กับท่านนานถึงขนาดนี้แล้วท่านยังไม่รู้จักเราอีกหรือ คนที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา ท่านจะพูดได้อย่างไรอีกว่า ‘ขอสำแดงพระบิดาให้พวกข้าพระองค์เห็น’ ท่านไม่เชื่อหรือว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวกับพวกท่านนั้น เราไม่ได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้สถิตอยู่ในเราทรงทำพระราชกิจของพระองค์ (ยอห์น 14:9-10)

ในขณะที่เราเริ่มต้นศึกษาเราจะพบความท้าทายต่อหลักความเชื่อทางด้านศาสนศาสตร์ของเราแต่ละคน แต่ขอให้เรามุ่งมั่นและคิดอยู่เสมอว่าจะปฏิบัติตามถ้อยคำและแบบอย่างอันสมบูรณ์แบบของพระเยซูไปตลอด

แหล่งที่มาของชีวิต

ก่อนอื่นเราต้องเข้าใจก่อนว่ารากฐานเบื้องต้นแห่งความจริงคือพระเจ้า ทรงเป็นความรักมั่นคง หลังจากนั้นเราจะศึกษาพระราชกิจของพระเจ้าใน พระคัมภีร์ ซึ่งอาจจะดูเหมือนว่าตรงกันข้ามกับหลักคำสอนของพระเยซู ใน หนังสืออิสยาห์ เราจะพบรายละเอียดลึกซึ้งเกี่ยวกับทางและความคิดของ พระเจ้า ซึ่งมีกล่าวไว้ดังนี้

“เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้าและทางของพวกเจ้า ก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะฟ้าสวรรค์ สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร ทางของเราก็กสูงกว่าทางของพวกเจ้าและ ความคิดของเราก็กสูงกว่าความคิดของเจ้าอย่างนั้น” (อิสยาห์ 55:8-9)

ทางและความคิดของพระเจ้านั้นสูงส่งทั้งในวัตถุประสงค์และ คุณลักษณะอุปนิสัยกว่าทางและความคิดของมนุษย์ ซึ่งข้อเท็จจริงข้อนี้ อาจจะยากเกินกว่าที่มนุษย์จะเข้าใจ โดยทั่วไปแล้วมนุษย์จะคิดเข้าข้าง ตนเองเสมอ เพราะฉะนั้นเราจึงมีจินตนาการว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนอย่าง เรา เมื่อเราโกรธเราก็คิดว่าพระเจ้าจะทรงโกรธเหมือนอย่างเราโกรธด้วยวิธี และความรู้สึกแบบเดียวกันกับเรา เราแสดงอาการตอบโต้เมื่อมีคนทำผิดต่อ เรา ดังนั้นเราจึงคิดว่าพระเจ้าจะทรงมีพระอุปนิสัยแบบเดียวกันและทรง

ตอบโต้ด้วยวิธีการเดียวกันเมื่อมีคนกระทำผิดต่อพระองค์ แต่พระเจ้าตรัส
ดังนี้ว่า

เจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้ แล้วเราก็นิ่งเงียบ

เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า

แต่เราจะตำหนิเจ้า และกล่าวโทษเจ้า (สดุดี 50:21)

ตอนที่พระเจ้าทรงสร้างโลก พระองค์ทรงมีพระประสงค์ในการดำเนิน
พระราชกิจโลกนี้ด้วยพระองค์เอง และพระองค์ทรงมีความเกี่ยวข้องกับโลก
ใบนี้ของเราด้วยพระประสงค์อันสมบูรณ์แบบของพระองค์ เพราะถ้าหากว่า
ปราศจากพระราชกิจอันสมบูรณ์แบบเหล่านี้ของพระองค์ นั้นหมายความว่า
ทุกชีวิตที่อาศัยอยู่บนโลกใบนี้จะไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ “เพราะว่า เรามี
ชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์” (กิจการ 17:28) ดังนั้น ทุก ๆ ลม
หายใจที่เราสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าไป อยากให้เราตระหนักว่า พระเจ้าทรง
เป็นผู้ทรงค้ำจุนชีวิตของมนุษย์

พระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดและผู้ทรงค้ำจุนชีวิต อย่างไรก็ตาม ยังมีสิ่ง
หนึ่งที่แยกเราออกจากพระเจ้า สิ่งนั้นก็คือ ความบาป แล้วความบาปคือ
อะไร เรามักจะคิดว่าความบาปเป็นสิ่งที่เลวร้ายเมื่อเรากระทำผิดหรือเมื่อ
เราฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของพระเจ้า ความคิดที่สอนว่าบาปเป็นสิ่งที่
สามารถวัดเป็นปริมาณได้ บางคนมีปริมาณของบาปมากและบางคนก็มี
ปริมาณของบาปน้อย ในพระคัมภีร์ เราเรียนรู้ว่าการที่มนุษย์ทำบาปนั้นมี
สาเหตุมาจาก (การเปรียบเทียบ) อาการของโรคที่ฝังรากอยู่ลึกในจิต

วิญญาณของเราที่เราได้รับมาจากพ่อแม่คนแรกของเรา โรคภัยนี้ก็คือการเชื่อคำโกหกของมารซาตานว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่ตัวและทรงควบคุมโลกเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวของพระองค์เอง คำมุสนี้มีจุดเริ่มต้นจากมารซาตานและส่งต่อสืบทอดเป็นมรดกให้กับพงศ์พันธุ์มนุษย์ตั้งแต่ที่เกิดขึ้นในสวนเอเดนและทำให้เรามองภาพลักษณะของพระเจ้าของเราถูกมองอย่างบิดเบือนนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

เมื่อพระเจ้าทรงสร้างอาดัมและเอวาและทรงอนุญาตให้พวกเขาอาศัยอยู่ในสวนเอเดน พวกเขามีช้อยกเว้นเพียงข้อเดียวเท่านั้น ซึ่งกล่าวไว้ดังนี้

พระยาห์เวห์เจ้าจึงตรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน เพราะในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” (ปฐมกาล 2:26-17)

ไม่ยากเลยที่จะเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าทรงวาง "ต้นไม้แห่งชีวิต" (ปฐมกาล 2:9) ไว้ในสวน แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงวาง "ต้นไม้แห่งความรู้อดีและรู้ชั่ว" ไว้ในสภาพแวดล้อมอันสมบูรณ์แบบ ในความคิดตอนแรก เราอาจจะมองเห็นถึงการมีต้นไม้ต้นนั้นพร้อมกับคำเตือนว่าอย่ากินผลไม้ นั่น คือ การเชื่อเชื้ความหายนะครั้งใหญ่ นั่นเอง

สร้างตามพระฉายาของพระเจ้า

ในหนังสือปฐมกาลเราพบบรรพบุรุษของมนุษยชาติ “แล้วพระเจ้าตรัสว่า ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา”...พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ ตามพระฉายาของพระเจ้านั้น พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ขึ้น และทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง (ปฐมกาล 1:26-27)

อะไรคือการทรงสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า แล้วพระฉายาของพระองค์มีลักษณะอย่างไร เราจะเข้าใจพระฉายาของพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อเราเข้าใจคำนิยามที่อธิบายว่า พระเจ้าทรงเป็นใครและทรงมีพระลักษณะอย่างไร เราพบคำจำกัดความที่ถูกต้องใน 1 ยอห์น 4:8 “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ให้เราสังเกตว่าประโยคนี้นี้ไม่เพียงแต่กล่าวว่า "พระเจ้าทรงบริบูรณ์ไปด้วยความรัก" แต่ยังบอกให้เราทราบว่าความรักเป็นหนึ่งในคุณลักษณะหลายอย่างของพระองค์ หรือพูดอย่างเรียบง่ายอีกอย่างว่า “พระเจ้าคือความรัก” สิ่งอื่นใด ๆ ก็ตามที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้าจะต้องสอดคล้องกับคำจำกัดความนี้ ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ เราสามารถสรุปได้อย่างสมเหตุสมผลว่า ความรักของพระเจ้าจะต้องสมบูรณ์แบบเช่นเดียวกันคือ ไม่มีความเห็นแก่ตัวใดๆ เลย นอกจากนี้ ความรักของพระเจ้าไม่เปลี่ยนแปลง เพราะในพระองค์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

ถ้าเราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า เราจะถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสัมผัสกับความรัก เพื่อที่จะรักและได้รับความรักซึ่งเป็นการมอบความรักอย่างแท้จริงที่ไม่มีใครมาสั่งหรือบีบบังคับได้ แต่เป็นการกระทำด้วยความเต็มใจ ลองจินตนาการดูว่าถ้ามีชายที่ขาดความรักคนหนึ่งถือปืนขึ้นไปที่บนรถบัสและเรียกร้องโดยใช้ปืนจี้ขอความรักจากผู้โดยสารหากคนไหนไม่รักเขา เขาจะฆ่าพวกเขาเหล่านั้นเสีย คุณคิดว่าวิธีการหาความรักแบบนี้จะสำเร็จไหม

หรือสมมุติว่าเราลองวิธีที่ไม่รุนแรงขนาดนั้นโดยการสร้างหุ่นยนต์ที่ถูกใช้โดยโปรแกรม โดยให้พูดว่า “ฉันรักคุณ” ทุกครั้งที่เราเจอกัน คุณคิดว่าวิธีนี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่น่ายินดีและมีความหมายหรือไม่ วิธีการต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้นเหล่านี้จะได้ผลไหมหากพระเจ้าทรงนำมาใช้กับเรา

ขอให้เรากลับไปที่สวนเอเดนและที่ต้นไม้ต้องห้ามที่น่าลงใจ ถ้าหากพระเจ้าไม่ได้ทรงสร้างต้นไม้ต้นนี้ขึ้นมา จะเป็นไปได้ไหมที่มนุษย์จะรักในแบบฉบับเดียวกันอย่างที่เราเจ้าทรงรัก สำหรับความรักหรือเมื่อถูกใครรักก็ตามต้องอยู่บนพื้นฐานที่อิสระเสรี ในขณะที่เดียวกันมนุษย์ก็ต้องมีเสรีภาพที่จะไม่รัก หรือปฏิเสธความรักได้ด้วย ความรักคือการมีอิสระเสรีที่จะเลือก แต่หากเกิดจากการถูกสั่งหรือบีบบังคับ จะไม่ใช่ความรัก

ถ้าหากพระเจ้าจะทรงสร้างพ่อแม่คนแรกของเรา และทรงให้พวกเขาอาศัยอยู่ในสวนโดยไม่มีวิธีการที่จะรับรู้ได้ถึงทางเลือกที่จะรักและไว้วางใจพระองค์ คงเป็นไปได้ที่พวกเขาจะมีความรักในวิธีแบบเดียวกันเหมือนกับ

ที่พระเจ้าทรงรักพวกเขา เมื่อพระเจ้าทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิต พระองค์ก็ทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรักที่แท้จริงของมนุษย์ด้วยชีวิต และความรักนั้นไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เมื่อเราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้านั้นทำให้เราแต่ละคนสามารถที่จะเป็นเพื่อนรักกับพระเจ้าผู้ทรงสร้างของเราได้

พระเจ้าไม่ได้ทรงวางต้นไม้แห่งความรู้ชั่วพร้อมด้วยคำสั่งห้ามกินผลจากต้นไม้เพื่อทดสอบการเชื่อฟังของมนุษย์ที่มีต่อพระองค์ แต่เพื่อเป็นหลักประกันถึงความสำคัญของหลักการแห่งเสรีภาพในการเลือกของเรา จนกระทั่งพระองค์ทรงเต็มใจที่จะยอมแบกรับความเสี่ยง ที่มนุษย์อาจจะเลือกที่จะหันเหไปจากพระองค์ ดังนั้นเมื่อเราเข้าใจถึงเหตุผลที่พระเจ้าทรงวางต้นไม้ต้นนั้นไว้ในสวน เราก็คงจะไม่กล่าวหาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้เผด็จการที่ทรงเห็นแก่ตัว แต่อย่างไรก็ดี ก็ยังมีอยู่ผู้หนึ่งที่ยังยืนยันที่จะกล่าวหาพระเจ้าในข้อกล่าวหาดังที่กล่าวอยู่ดี

ต้นแบบแห่งการหลอกลวง

ในบรรดาสัตว์ทั้งหมด ที่พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าสัตว์ทั้งปวง มันถามหญิงนั้นว่า “จริงหรือ ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่ท่ามกลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’” งูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล 3:1-5)

ก่อนอื่นให้เรามาทบทวนกันว่าตัวนี้ที่สามารถพูดได้คือใคร ”พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูตีดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า มารและซาตานผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันถูกโยนลงมากับมันด้วย” (วิวรณ์ 12:9) เอวาไม่เพียงแค่พูดคุยกับงูที่ฉลาดเจ้าเล่ห์เท่านั้น แต่เววากำลังคุยอยู่กับซาตาน ซึ่งมันคือเจ้านายแห่งการหลอกลวง

งูเจ้าเล่ห์กำลังพูดเป็นนัยกล่าวหาพระเจ้าว่าพระองค์ทรงโกหกต่ออาดัมและเอวา เพราะพระเจ้าทรงต้องการขัดขวางพวกเขาจากสิ่งที่ดีกว่า ยิ่งไปกว่านั้นหากพวกเขากินผลไม้ ดวงตาของพวกเขา ก็จะเปิดออกและพวกเขา

จะกลายเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” แล้วผู้หญิงคนนั้นเลือกที่จะเชื่อใคร...พระเจ้าหรือซาตาน

เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้ที่นั่นดีนักิน ทั้งเป็นต้นไม้ที่น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้ที่นั่นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับนางกินด้วย เขาก็กิน ตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายไว้ เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมกับภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวน ให้พ้นจากพระพักตร์พระเจ้า พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสถามเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” (ปฐมกาล 3:6-9)

เมื่ออาดัมและเอวา กินผลจากต้นไม้อันหวงห้าม ดวงตาของพวกเขาก็เปิด (พวกเขาเริ่มประหม่า) และพวกเขาพยายามซ่อนตัวจากพระเจ้า พระเจ้าทรงมีปฏิกิริยาตอบรับอย่างไร พระองค์เสด็จมาหาพวกเขา คำถามแรกของพระเจ้าคือ “เจ้าอยู่ที่ไหน” พระเจ้าทรงอยากให้ลูกที่ห่างเหินกลับมาหาพระองค์

เพราะว่าบุตรมนุษย์มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้

รอด - พระเยซู

(ลูกา 19:10)

อะไรคือความบาป

คำถามของบทนี้ คือ อะไรคือความบาป การหาคำนิยามที่ถูกต้องของคำถามนี้ จำเป็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าอะไรคือข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นที่ "ต้นไม้แห่งการรู้ดีและรู้ชั่ว" ก่อน ในปฐมกาล บทที่ 3:6 หญิงนั้นเห็นคุณสมบัติที่น่าปรารถนาของต้นไม้อยู่สามประการ ได้แก่

1. “ต้นไม้ นั้นดูน่ากิน” หากดูอย่างผิวเผินอาจจะใช่ แต่ความจริงก็คือพระเจ้าตรัสห้ามรับประทานเป็นอาหาร ปัญหาจึงไม่ได้อยู่ที่ผลไม้นั้นแต่อยู่ที่หญิงนั้นกำลังจ้องมองว่ามันเป็นสิ่งที่
2. ต้นไม้ต้นนั้น “เมื่อมองดูเป็นที่น่าปรารถนา” ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นในสวนนั้นล้วนสวยงามสมบูรณ์ ดังนั้นต้นไม้ต้นนั้นน่าจะต้องสวยงามตรึงตาตรึงใจเอวา ในเวลาเดียวกันเอวาพบสิ่งดีอีกสิ่งหนึ่งในต้นไม้ต้นนั้น
3. “ต้นไม้ได้ปรารถนาที่ก่อให้เกิดปัญญาหนึ่ง” จริง ๆ หรือเปล่า ต้นไม้นี้มีลักษณะพิเศษอะไรสักอย่างที่คุณรู้สึกงูพูดถูกหรือเปล่า การที่จะได้รับความรู้ทั้งเรื่องดีและเรื่องชั่วเป็นสิ่งที่ปรารถนาหรือไม่ และการมีความรู้ทั้งเรื่องดีและเรื่องชั่วหมายถึงอะไร มันเป็นเพียงแค่ข่าวสารหรือเปล่า

ข้อสรุปกล่าวว่า “หญิงนั้นจึงเก็บผลไม้นั้นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับนางกินด้วย เขาก็กิน” โดยทั่วไปเรามักเข้าใจว่าเป็นบาปครั้งแรกของ

มนุษย์ชาติ แต่อะไรคือความบาป อะไรเกิดขึ้นก่อนระหว่างการกินผลไม้หรือ การเชื่อในเรื่องโกหกของพญามารที่เกี่ยวกับพระเจ้า

ปัญหาใหญ่คือ เอวาเชื่อคำโกหกของพญามารว่า พระเจ้าทรงเห็นแก่ตัว และทรงต้องการขัดขวางสิ่งที่ดีจากพวกเขา บาปไม่เป็นเพียงแค่การกระทำ เท่านั้น เหมือนว่าบาปเป็นสิ่งที่วัดปริมาณค่าได้ ในความเป็นจริงแล้ว บาป คือสภาพของจิตใจที่ชั่วร้ายที่มองว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทรงยึดตัวเองเป็น ศูนย์กลาง ดังนั้นจึงไม่มีความน่าเชื่อถือใดหลงเหลืออยู่

ความบาปอาจเปรียบได้เหมือนกับโรคชนิดหนึ่ง ในโรคนั้นมีสาเหตุที่ แท้จริงซ่อนเร้นอยู่ เช่น เกิดจากการติดเชื้อแบคทีเรีย ความผิดปกติของการ เผาผลาญ หรือความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน สาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผล ทำให้เกิดอาการต่าง ๆ เช่น ไข้สูง คลื่นไส้ ป่วย เวียนศีรษะ ความเชื่องซึม และอื่น ๆ สาเหตุของความบาปเกิดจากการเชื่อคำมูสาเกี่ยวกับพระเจ้าและ ด้วยเหตุนี้คนบาปจึงห่างเหินออกจากพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรัก บาป ภายนอกของเรา (อาการของโรค) คือการเชื่อว่าพระเจ้าทรงทำทุกอย่างเพื่อ ผลประโยชน์ของพระองค์เอง (บาปที่ชั่วร้าย) พระเยซูในขณะที่ทรงสนทนากับพวกธรรมาจารย์และฟาริสี ทรงเปรียบเทียบความบาปเหมือนกับโรคที่ ต้องได้รับการรักษา

เมื่อพวกธรรมาจารย์ที่เป็นพวกฟาริสีเห็นพระองค์เสวยอาหารกับ พวกคนบาปและพวกคนเก็บภาษี พวกเขาจึงถามสาวกของพระองค์ ว่า “ทำไมพระอาจารย์ของท่านจึงร่วมรับประทานอาหารด้วยกันกับพวก

คนเก็บภาษีและพวกคนบาป” เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้ว จึงตรัสกับพวกเขาว่า “คนแข็งแรงไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาป” (มาระโก 2:16-17)

ความบาปคือความตาย เพราะมันแยกเราออกจากพระเจ้าผู้ซึ่งทรงเป็นแหล่งที่มาของชีวิตทั้งหมด การแตกแยกที่เกิดขึ้นนี้พระเจ้าไม่ได้ทรงต้องการแยกตัวพระองค์เองออกจากมนุษย์ แต่เป็นมนุษย์เราต่างหากที่ปลิดตัวเองออกจากพระองค์ อาดัมและเอวาเกิดความหวาดกลัวพระเจ้าแทนที่พวกเขาควรจะกลัวซาตานมากกว่า พระคัมภีร์เผยว่าหลังจากอาดัมและเอวากินผลไม้ต้องห้าม “ชายนั้นก็ภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวนให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า” (ปฐมกาล 3:8) มนุษย์ได้ซ่อนตัวจากพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนนับตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา

ให้เราตั้งข้อสังเกตว่า ตอนที่พระเจ้าทรงเตือนอาดัมและเอวาว่าอย่ากินผลจากต้นไม้ นั้น พระเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “ในวันใดที่เจ้ากิน เราจะฆ่าเจ้า” แต่พระเจ้าตรัสว่า “ในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” เมื่อชายและภรรยาของเขากินผลจากต้นไม้ นั้น กระบวนการความตายได้เริ่มต้นขึ้นในวันนั้น เพราะพวกเขาได้แยกตัวออกจากแหล่งกำเนิดของชีวิต ความบาป (บาปคือการหลงเชื่อคำมุสาที่กล่าวหาว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่ตัวและทรงไม่น่าไว้วางใจ) คือความตาย ไม่ใช่พระเจ้า “เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย” (โรม 6:23) พระเจ้าไม่ได้ทรงอยู่ในธุรกิจของความบาปและพระองค์จะไม่ทรงจ่ายค่าแรงให้แก่ความบาป

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจนหลังจากอาดัมและเอวา กินผลของต้นไม้ต้องห้าม เป็นเรื่องที่มีมากกว่าการรู้เรื่องความดีและความชั่ว อาดัมและเอวา ได้ผูกมัดตนเองทั้งลูกหลานและพงศ์พันธุ์มนุษยชาติให้ประสบกับความดีและความชั่ว พวกเขาจะไม่เพียงแต่รู้ถึงความชั่วร้ายเท่านั้น พวกเขาจะคิดถึงมัน มีชีวิตอยู่กับมัน เป็นทาสของมัน และจะส่งผลทำให้พวกเขา รู้ถึงความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ความกลัว และความตาย

ไม่ใช่แค่มนุษยชาติที่ทนทุกข์กับผลที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เมื่อความบาปเข้ามาในโลก ทุกสิ่งในธรรมชาติทั้งหมดได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยอาดัมและเอวา “เรารู้ยู่่ว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญด้วยกันและเจ็บปวดแบบหญิงคลอดลูกมาจนถึงทุกวันนี้” (โรม8:22) โลกเรากลายเป็นสถานที่ ๆ อันตรายสำหรับมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย นับตั้งแต่น้ำท่วมโลกในสมัยของโนอาห์ โลกได้รับผลกระทบจากสภาพอากาศที่รุนแรง แผ่นดินไหว ภูเขาไฟ และภัยพิบัติร้ายแรงทางธรรมชาติ ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นตามทางธรรมชาติไม่ได้มาจากพระเจ้า เหตุที่มันอุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ห่างเหินจากพระเจ้า

ทำไมต้องมีมารร้าย

เราได้กล่าวถึงวิญญานร้ายที่เป็นศัตรูต่อต้านพระเจ้า ในพระคัมภีร์เรียกวิญญานร้ายนี้ว่าซาตาน มารร้าย งู พญานาค และ ลูซิเฟอร์ รวมถึงชื่ออื่นๆ

เมื่อเทียบกับเมื่อสองร้อยปีก่อน ทางซีกโลกตะวันตกมีคนเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ที่เชื่อว่ามีมารร้ายอยู่ในวัฒนธรรมสมัยใหม่ คนที่เชื่อว่ามีซาตานอยู่นั้นถือว่าเป็นพวกโง่เขลาและผู้เชื่อไสยศาสตร์โซคกลาง ด้วยกรอบความคิดนี้เราจะค้นหาคำตอบว่าพระคัมภีร์กล่าวว่าจะอย่างไรเกี่ยวกับซาตาน (ซาตานในภาษาฮีบรู แปลว่า ปฏิปักษ์)

ซาตานถูกระบุในคัมภีร์ว่าเป็นทูตสวรรค์ที่โดนขับไล่ลงมาจากสวรรค์ คำว่า **โดนขับไล่** หมายความว่าก่อนหน้านั้นซาตานเป็นทูตสวรรค์ที่ไม่มีความบาป แต่ซาตานเลือกที่จะเป็นกบฏต่อต้านพระเจ้าผู้ทรงสร้างของมัน เหตุผลที่มันกบฏต่อต้านพระเจ้านั้นเป็นเรื่องที่ลึกลับ เมื่อเราคำนึงถึงสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์แบบของสวรรค์ โดยก่อนหน้านั้นซาตานดำรงตำแหน่งที่มีเกียรติและมีอิทธิพลสูงในหมู่ทูตสวรรค์ เมื่อถึงจุดหนึ่ง เมล็ดแห่งความเยอหยิ่งเพาะตัวขึ้นและมันเริ่มไม่พอใจกับตำแหน่งของมันในสวรรค์ ในที่สุดก็ก่อการกบฏต่อพระเจ้า

ซาตานไม่ได้เป็นผู้เดียวที่กบฏ มันได้รับการสนับสนุนจากทูตสวรรค์องค์อื่น ๆ อีกหลายองค์ แม้ทูตสวรรค์ส่วนใหญ่ยังยืนหยัดที่จะจงรักภักดีต่อพระเจ้า

เจ้า สงครามที่เกิดขึ้นจากการกบฏของซาตานและผู้ติดตามของมันไม่ใช่สงครามทั่วไปที่มีอาวุธต่อสู้กันทางกายภาพเหมือนที่ใช้รบกันในความขัดแย้งบนโลกนี้ พระเจ้าทรงชนะในสงครามแห่งสวรรค์โดยใช้ความรัก ความเห็นแก่ตัว ความจริงสู่การหลอกลวง ความโปร่งใสสู่ความลับ เหตุผลสู่ความไร้เหตุผล ความอดทนสู่ความสิ้นหวัง และความไว้วางใจสู่ความสงสัย

วิธีที่ซาตานใช้ในการหลอกลวงเอวาในสวนเอเดนเพื่อแยกนางออกจากพระเจ้าไม่ได้แตกต่างกับวิธีการที่มันใช้รบในสวรรค์ ก่อนหน้านั้น คำถามที่เกี่ยวกับความเป็นธรรมของพระเจ้าไม่เคยเกิดขึ้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ พวกเขาเหล่านั้นไม่มีทางรู้ได้อย่างแน่นอนว่าข้อกล่าวหาของซาตานต่อพระเจ้านั้นมีเหตุผลหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ซาตานจึงได้รับโอกาสให้แสดงวิธีการปกครองตามแบบของมัน

เราอาจสงสัยว่าทำไมพระเจ้าถึงไม่ทรงทำลายศัตรูตั้งแต่เริ่มก่อกบฏ ซึ่งจะช่วยยับยั้งการก่อกบฏไม่ให้ขยายออกไป คำตอบ คือ ไม่ แต่นั่นจะเป็นการยืนยันต่อเหล่าทูตสวรรค์ว่าข้อกล่าวหาของซาตานต่อพระเจ้านั้นถูกต้อง มีเหตุผล หากพระเจ้าทรงทำลายซาตานเสียก่อน นั่นย่อมหมายความว่าพระเจ้าทรงปฏิเสธความเป็นอิสระใด ๆ นอกเหนือจากนี้ พระคัมภีร์ยังสอนว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้ทรงทำลาย แต่บาปต่างหากที่เป็นตัวทำลาย ซาตานจะต้องถูกทำลายในที่สุด การทำลายล้างนี้จะได้มาจากพระเจ้าแต่มาจากบาปของซาตานเอง

พระวจนะของพระยาร์เวห์มายังข้าพเจ้าว่า “บุตรมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวบทคร่ำครวญเพื่อกษัตริย์ไทรระ และจงกล่าวกับเขาว่า พระยาร์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้ว่า ‘เจ้าเป็นแบบอย่างของความสมบูรณ์เต็มด้วยสติปัญญาและมีความงามพร้อม เจ้าอยู่ในสวนเอเดน พระอุทยานของพระเจ้าอัญมณีทุกอย่างเป็นเครื่องแต่งกายของเจ้าคือคาร์เนเลียน เพอริโด เพชร เบริล โอนิกซ์ และแจสเปอร์ ไพลิน เทอร์คอยซ์ และมรกตอัญมณีเหล่านี้ฝังในทองคำที่แกะสลักเป็นลวดลาย สิ่งเหล่านั้นจัดเตรียมไว้แล้วในวันที่เจ้าถูกสร้างขึ้นมา เราแต่งตั้งเจ้าไว้โดยมีเศรฐเป็นผู้พิทักษ์เจ้าอยู่บนภูเขาวริสุทธีของพระเจ้าและเจ้าเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิงเจ้าปราศจากตำหนิในวิถีทางของเจ้าตั้งแต่วันที่เจ้าถูกสร้างขึ้นจนเมื่อพบบาปชั่วในตัวเจ้าในการค้าขายทั้งหลายของเจ้านั้นเจ้าเต็มไปด้วยการทารุณ และเจ้าทำบาป เราขับเจ้าไปจากภูเขาวริสุทธีของพระเจ้าอย่างไรเกียรติและเศรฐผู้พิทักษ์นั้นก็ขับเจ้าออกไปจากท่ามกลางศิลาเพลิง ใจเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้าเจ้าทำให้ปัญญาของเจ้าวิปริตไป เนื่องจากความสง่างามของเจ้าเราเหวี่ยงเจ้าลงบนดินแล้วเราให้เจ้าถูกกษัตริย์ทั้งหลายมองอย่างดูแคลน เจ้าทำให้สถานนมัสการของเจ้าเสื่อมเกียรติด้วยความผิดบาปมากมายในการค้าขายที่ไม่เป็นธรรมของเจ้า เราจึงนำไฟมาจากท่ามกลางเจ้าไฟก็เผาผลาญเจ้า เราทำให้เจ้ากลายเป็นถ่านบนพื้นโลกในสายตาของทุกคนที่เห็นเจ้าทุกคนที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายต่างก็ตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้า

สูญสิ้นไปอย่างน่าครั้นคร้ามและจะไม่ดำรงต่อไปเป็นนิรันดร์” (เอเสเคียล 28:11-19)

กษัตริย์โหระเป็นตัวอย่างสำหรับซาตานในเรื่องนี้ ซาตานถูกสร้างขึ้นมาอย่างสมบูรณ์แบบโดยปราศจากความเย่อหยิ่งหรือความเห็นแก่ตัว ความล้มเหลวเกิดจากการกระทำของตัวเองและมันไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับเส้นทางที่มันเลือก ซาตานเกิดความภูมิใจในความมั่งคั่งของรูปร่างของมัน “ไฟ” ที่จะทำลายซาตานจะไม่มาจากแหล่งภายนอก แต่มันจะมาจากตัวของซาตานเอง ไฟที่เกิดจากความเห็นแก่ตัวของมันเอง ไฟที่เกิดจะเผาผลาญตัวมันและซาตานจะถึงจุดจบ “และจะไม่ดำรงต่อไปเป็นนิรันดร์”

“โอ เจ้าร่วงลงจากฟ้าสวรรค์อย่างไรหนอเจ้าผู้ส่องแสง คือโอรสแห่งรุ่งอรุณเจ้าถูกเหวี่ยงลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้ทำให้ประชาชาติทั้งหลายตกต่ำ เจ้าเองรำพึงในใจของเจ้าว่า ‘ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้าเหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาแห่งการชุมนุม ณ สดุดปลายอุดรอันไกลโพ้น ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะทำให้ตัวของข้าเองเหมือนองค์ผู้สูงสุด’ (อิสยาห์ 14:12-14)

ลูซิเฟอร์ (ชื่อเดิมของซาตาน) ตกสู่ความบาปเพราะการยกย่องตัวเอง พระเยซูทรงสอนสาวกว่า “ใครยกตัวขึ้น จะต้องถูกทำให้ต่ำลง ใครถ่อมตัวลง จะได้รับการยกขึ้น” (มัทธิว 23:12) ลูซิเฟอร์ทำให้ตัวมันเองถึงจุดเสื่อม มันพูดว่า “ข้าจะเป็นเหมือนองค์ผู้สูงสุด” ซึ่งแสดงให้เห็นว่ามันเกิดความ

โลกในตำแหน่งของพระเจ้า ทั้งตัวของมันเองก็ไม่เคยสนใจที่จะแสดงออกถึงพระลักษณะอันงดงามของพระองค์ (ซึ่งเป็นวิธีเดียวที่ชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นมาจากพระเจ้าสามารถเป็นเหมือนพระองค์)

เมื่อพิจารณาจากข้อความข้างต้นที่แสดงให้เห็นถึงทัศนคติต่อพระเจ้าของลูซิเฟอร์ที่ไม่ถูกต้องตามพระประสงค์ของพระองค์ ลูซิเฟอร์หลงใหลในความสง่างามในรูปร่างของตนเอง มันจึงคิดว่าพระเจ้ายกย่องทรงมีความหลงใหลและทรงเห็นแก่ตัวเหมือนมัน

ขณะนั้นเกิดสงครามขึ้นในสวรรค์ มีคาเอล กัปบริดาทูตสวรรค์ของท่านต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับบริวารของมันก็ต่อสู้ แต่มันพ่ายแพ้ และพบว่าไม่มีที่อยู่สำหรับพวกมันในสวรรค์อีกต่อไป พญานาคใหญ่ตัวนั้นคืองูดึกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่ามาร และซาตานผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก มันถูกโยนลงมาที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันถูกโยนลงมาทับมันด้วย (วิวรณ์ 12:7-9)

ข้อความนี้บันทึกถึงสงครามในสวรรค์ สถานที่แห่งแรกที่ซาตานเริ่มต้นการหลอกลวง และงานของมันไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงแค่มุมเล็ก ๆ ในโลกเท่านั้น แต่ซาตานได้หลอกลวงไปทั่ว “ทั้งโลก”

พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เราเห็นซาตานตกจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ (ลูกา 10:18)

พระเยซูตรัสถึงการตกต่ำอย่างรวดเร็วของซาตานจากความจงรักภักดี
กลายเป็นการกบฏ

สำหรับพวกเรานั้นถูกสร้างให้เป็นนักแสดงให้จักรวาล เหล่าทูต
สวรรค์และมนุษย์ทั้งหลายมองดู (1 โครินธ์ 4:9)

เรื่องเหล่านี้ถูกประกาศแก่พวกท่านทางผู้ประกาศข่าวประเสริฐ โดย
พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทานจากสวรรค์ เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งที่
พวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู (1 เปโตร 1:12)

เมื่อซาตานก่อการกบฏขึ้นในสวรรค์และล่อลวงทูตสวรรค์จำนวนหนึ่งไป
กับมัน บรรดาเหล่าทูตสวรรค์ที่ยังคงจงรักภักดีที่เหลืออยู่ไม่เข้าใจถึงเหตุผล
ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ข่าวประเสริฐคือข่าวสำหรับพวกเขาและมนุษยชาติ
และเหล่าทูตสวรรค์ต่างใจจดจ่ออยู่กับความพยายามที่ไม่เห็นแก่ตัวของพระเจ้า
เจ้าบนแผ่นดินโลกนี้เพื่อที่จะช่วยมนุษยชาติให้หลุดพ้นจากการทำลาย
ตนเอง “ข่าวประเสริฐนิรันดร์” (วิวรณ์ 14: 6) คือหลักประกันว่าจักรวาลจะ
ปลอดภัยไปตลอดกาลในทุกข้อสงสัยเกี่ยวกับการไว้วางใจในพระเจ้า “พวก
เจ้าคิดอุบายอันใดต่อสู้อย่างไร พระองค์จะทรงทำลายให้ย่อยยับไป
ความทุกข์ยากจะไม่เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง” (นาฮูม 1:9)

ครั้งนั้น พระวิญญาณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อมาร
จะได้มาทดลอง และพระองค์ทรงอดอาหารสี่สิบวันสี่สิบคืน
ภายหลังพระองค์ก็ทรงหิว ส่วนผู้ทดลองมาหาพระองค์ทูลว่า “ถ้า
ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็น

ขนมปัง” พระองค์ตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะดำรงชีวิตด้วยอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ได้แต่ต้องดำรงชีวิตด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” แล้วมารก็นำพระองค์ไปยังนครเบริสทุท และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไป เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะรับสั่งเรื่องท่านต่อบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์ และทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ไม่ให้เท้าของท่านกระทบหิน’” พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’” อีกครั้งหนึ่งมารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนยอดภูเขาสูงจะได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งโรจน์ของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า “ถ้าท่านจะก้มลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน” พระเยซูจึงตรัสตอบว่า “จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า ‘จงกราบนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านและปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” แล้วมารจึงไปจากพระองค์ และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์ (มัทธิว 4:1-11)

ซาตานมาหาพระเยซูเพื่อทดลองพระองค์ เป้าหมายของมันชัดเจนคือมารต้องการทำลายการไว้วางใจและการพึ่งพาพระบิดาของพระองค์ ซาตานบรรลุป้าหมายกับเอวาที่สวนเอเดน โดยใช้วิธีการที่คล้ายคลึงกัน ซาตาน

มุ่งหวังที่จะขัดขวางพระประสงค์ของพระเยซูที่ลงมาในโลกนี้เพื่อช่วยมนุษยชาติให้รอดโดยการล่อลวงให้พระเยซูใช้พลังอำนาจอันสูงส่งของพระองค์เพื่อผลประโยชน์ของตัวพระองค์เอง มารผู้ล่อลวงไม่ต้องการให้พระเยซูประสบความสำเร็จในพันธกิจของพระองค์โดยการแสดงถึง*ความไม่เห็นแก่ตัว*ของพระเจ้า ซึ่งจะเปิดโปงว่าซาตานเป็นผู้มูสา

ในการทดลองครั้งหนึ่งมารได้เสนอให้กับพระเยซู “ราชอาณาจักรในโลก” ถ้าพระเยซูจะทรงก้มกราบละนมนัสการมัน สิ่งที่เกิดขึ้นคือพระเยซูไม่ได้ทรงโต้แย้งการอ้างสิทธิของซาตานในการเป็นเจ้าของ “ราชอาณาจักรในโลก” เมื่อพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงให้มนุษย์ปกครอง “แผ่นดินโลกทั้งหมด” (ปฐมกาล 1:26) แต่เมื่ออาดัมและเอวาเชื่อคำโกหกของซาตานเกี่ยวกับพระผู้ทรงสร้างมันก็เหมือนว่าพวกเขาได้มอบอำนาจการปกครองให้กับมารแล้ว เราเห็นภาพแห่งการล่อลวง การกดขี่ข่มเหง การขู่กรรโชกและความไม่เท่าเทียมของ “อาณาจักรในโลก” ในราชอาณาจักรของพระเจ้าจะไม่มีการใช้กำลังไม่ว่าในเวลาใดหรือภายใต้สถานการณ์ใด ๆ ราชอาณาจักรของพระเจ้าและอาณาจักรของโลกนี้ มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ในขณะที่ราชอาณาจักรของพระเจ้าปกครองโดยความรัก อาณาจักรมนุษย์ปกครองโดยการใช้กฎหมาย (หลักนิติธรรมโดยใช้กำลัง)

เราจะไม่สนทนากับพวกท่านนานอย่างนี้อีก เพราะว่าผู้ครองโลกกำลังจะมา ผู้ที่นั่นไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา (ยอห์น 14:30)

พระเยซูทรงยืนยันว่าซาตานคือ “ผู้ครองโลก” เมื่อเราปฏิเสธความคง
อยู่ของซาตานและอิทธิพลของมันที่มีต่อโลกอย่างกว้างขวาง ก็เท่ากับว่าเรา
กำลังตำหนิพระเจ้าสำหรับความทุกข์โดยไม่รู้ตัว

จงควบคุมตัวเอง จงระวังระไวให้ดี ศัตรูของพวกท่านคือมาร ดุจ
สิงโตคำรามเดินวนเวียนเที่ยวเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้ (1 เปโตร
5:8)

มารคือปฏิปักษ์ของเรา ซึ่งไม่ใช่พระเจ้า

จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะสามารถต่อสู้กับอุบาย
ของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับ
พวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครองพิภพ
ในยุคนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน (เอเฟซัส 6:11-
12)

เมื่อเราตระหนักว่ามนุษย์ทุกคนได้ตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวง
เกี่ยวกับพระเจ้าต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ เมื่อนั้นเราจะไม่มองคนอื่นว่าเป็นศัตรู
ของเราแต่จะมองว่าทุกคนได้ตกเป็นเหยื่อของการหลอกลวงครั้งใหญ่
เหมือนกันกับเรา

พวกมันมีทูตของบาดาลึกเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือมัน ทูตผู้นั้นมี
ชื่อภาษาฮีบรูว่าอาบัตโดนและในภาษากรีกว่า อปอลลิโยน (วิวรณ์
9:11)

“ทูตของบาดาลีก” หมายถึงซาตาน อปอลลิโยนเป็นชื่อที่เรียกซาตาน
ในที่นี่ในภาษากรีก แปลว่า *ผู้ทำลาย* ซาตานคือผู้ทำลาย มีเหตุผลอะไรที่เรา
จะเรียกชื่อฉายาแบบเดียวกันนี้กับพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรา

*ขโมยนั้นย่อมนมาเพื่อจะลัก ฆ่า และทำลาย เรามาเพื่อพวกเขาจะได้
ชีวิตและจะได้อย่างครบบริบูรณ์ คือ พระเยซู*

(ยอห์น 10:10)

พญานาคจอมทำลาย

ภัยพิบัติที่พระเจ้าเสด็จส่งต่อต้านชาวอียิปต์ดูเหมือนจะเป็นการทำลายล้างที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้มากที่สุดครั้งหนึ่ง ถ้าหากอ่านดูเหตุการณ์อย่างผิวเผินตามพระคัมภีร์ดูเหมือนจะไม่มีทางเลือกอื่นที่จะตีความเหตุการณ์เหล่านี้ แต่จำข้อพระคัมภีร์ที่เราอ่านก่อนหน้านั้นที่กล่าวว่า “เพราะความคิดของเราไม่ใช่ความคิดของเจ้าและทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้แหละ (อิสยาห์ 55:8)

พระเจ้าทรงมอบหมายให้โมเสสนำลูกหลานชาวอิสราเอลจากสภาพการเป็นทาสในอียิปต์ไปสู่อิสราภาพ โมเสสจะต้องไปเข้าเฝ้าฟาโรห์เพื่อเตือนพระองค์ถึงภัยพิบัติที่กำลังจะมาถึงอียิปต์ เมื่อพระเจ้าเสด็จมาพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร พระองค์ได้ทรงสอนวิธีการที่โมเสสและอาโรนต้องแสดงเป็นตัวอย่างต่อหน้าฟาโรห์เพื่อให้ฟาโรห์ เห็นถึงบทบาทของพระเจ้าต่อภัยพิบัติที่กำลังจะมาถึง

พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “อะไรอยู่ในมือของเจ้า” ท่านทูลว่า “ไม้เท้า พระเจ้าข้า” พระองค์ตรัสว่า “โยนลงที่พื้นดินเถิด” ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หนีไปจากงูนั้น พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “เอื้อมมือไปจับหางงูสิ” (ท่านจึง

เอื้อมมือจับไว้ มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน) (อพยพ 4:2-4)

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวี่ไม่ใช่หรือเรารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพุดเก่ง...เขาจะเป็นผู้พุดกับประชาชนแทนเจ้า เขาจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นดังพระเจ้าสำหรับเขา เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้เพื่อทำหมายสำคัญต่าง ๆ” (อพยพ 4:14, 16-17)

โมเสสจะต้องเข้าเฝ้าฟาโรห์ในฐานะตัวแทนของพระเจ้า พระประสงค์ของพระเจ้าในการปรากฏครั้งนี้ไม่เพียงแต่ต้องการสำแดงอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เท่านั้น แต่ยังเป็นการแสดงให้รู้ว่าใครคือผู้ทำลายที่แท้จริง เมื่อโมเสสในฐานะตัวแทนของพระเจ้าถือไม้เท้าไว้ในมือ มันคือ สัญลักษณ์ของพลังธรรมชาติที่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระเจ้า จะไม่มีภัยอันตรายใด ๆ เยื้องกรายมาถึงอียิปต์ได้ ตราบใดที่พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้ายื่นออกปกป้องและป้องกันพลังการทำลายล้างแห่งธรรมชาติไว้ แต่เมื่อโมเสสโยนไม้เท้าลงบนพื้น มันก็กลายเป็นงูซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความชั่วร้าย และการทำลายซึ่งแสดงถึงพลังแห่งธรรมชาติที่เป็นอีกส่วนหนึ่งที่อยู่นอกเหนือการปกป้องของพระเจ้าซึ่งตกอยู่ภายใต้การควบคุมของมารร้าย หรือซาตาน ซึ่งคือผู้ทำลาย

ในสมัยหลายร้อยปีก่อนหน้าโมเสส โยเซฟ(ซึ่งถูกขายไปเป็นทาสโดยพี่น้องของเขา) ได้ทำนายฝันให้กับฟาโรห์ ซึ่งส่งผลทำให้คนอิสราเอลได้รับการปฏิบัติที่ดีจากชาวอียิปต์ ฟาโรห์ทรงแต่งตั้งโยเซฟในตำแหน่งสูงที่มี

เกียรติเพราะโยเซฟทำนายฝันที่แม่นยำและด้วยการเตรียมพร้อมที่ดีของเขา ทำให้ประเทศรับมือกับการกันดารอาหารที่ยาวนานเจ็ดปีได้เป็นอย่างดี ครอบครัวของโยเซฟได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นในอียิปต์ ชาวอียิปต์แสดงความชื่นชมต่อโยเซฟและพระเจ้าที่เขานมัสการ พระเจ้าทรงอวยพระพรประเทศอียิปต์ให้มั่งคั่งสมบูรณ์ แต่ภายหลังจากที่โยเซฟเสียชีวิตลง ชาวอียิปต์รุ่นต่อมาลืมนโยเซฟและพระเจ้าของเขา และเริ่มบังคับให้ชนชาติอิสราเอลที่ร่ำรวยรุ่งเรืองและเพิ่มจำนวนทวีคูณในแผ่นดินเป็นทาสของพวกชาวอียิปต์ โดยการกระทำเช่นนี้เป็นการส่งสัญญาณว่าชาวอียิปต์ไม่ต้องการพระเจ้าของพวกทาสชาวอิสราเอลอีกต่อไป เพราะชาวอียิปต์มีพระเจ้าของเขาเอง และไม่ยอมรับพระเจ้าของพวกทาส พระเจ้าไม่ทรงสามารถอวยพระพรและคุ้มครองพวกอียิปต์ได้อีกต่อไป และในขณะเดียวกัน พระองค์ทรงให้เสรีภาพแก่ชาวอียิปต์ที่จะแยกตัวออกจากพระองค์

หลังจากเหตุการณ์ภัยพิบัติได้เกิดขึ้น ถ้าฟาโรห์จะหันเหจากทางแห่งการต้อติงของเขา และปล่อยให้ชาวอิสราเอลเป็นอิสระไป พระเจ้าก็จะทรงหยุดพลังแห่งการทำลายของธรรมชาติ และภัยพิบัติก็จะสิ้นสุดลง ฟาโรห์เป็นผู้ปกครองที่ดีอรรัน และสิ่งนั้นทำให้อียิปต์ถึงความพินาศ บทบาทของพระเจ้าในภัยพิบัติของอียิปต์เห็นได้อย่างชัดเจน เมื่อเราพิจารณาถึงสัญลักษณ์ที่พระเจ้าทรงให้ไว้ในไม้เท้าของโมเสสที่กลายเป็นงู

อีกหลักฐานหนึ่งที่ชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้พลังจากธรรมชาติเพื่อทำลายพบได้ในหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์ในขณะที่ถึงจุด

ต่ำสุดในงานรับใช้พระเจ้า เขาซ่อนตัวอยู่ในถ้ำเพื่อหลบหนีจากพระนางเยเซเบลที่คุกคามชีวิตเอลียาห์ พระเจ้าได้เสด็จมาหาผู้เผยพระวจนะ

และพระองค์ตรัสกับท่านเอลียาห์ว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้” เอลียาห์ทูลว่า “ข้าพระองค์หวงแหนแทนพระยาห์เวห์พระเจ้าจอมทัพยาห์เวห์ เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ ได้ฟังแทนบูชาของพระองค์ และประหารผู้เผยพระวจนะของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายมุ่งเอาชีวิตข้าพระองค์” และพระองค์ตรัสว่า “จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์” และนี่แหละ พระยาห์เวห์กำลังทรงผ่านไป และลมพายุรุนแรงได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นเสียง ๆ เฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็เกิดแผ่นดินไหว แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในแผ่นดินไหวนั้น ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในไฟนั้น ภายหลังไฟก็มีเสียงเบา ๆ (1 พงศ์กษัตริย์ 19:9-12)

พระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรายังคงตรัสด้วยเสียงแผ่วเบาผู้นั้นอยู่

การทนทุกข์ของโยบ

หนังสือของโยบในพระคัมภีร์แสดงหลักฐานที่ชัดเจน เกี่ยวกับบทบาทของซาตานในการเป็นผู้กระทำความทุกข์และการทำลาย และยังทำให้เราเห็นเหตุการณ์เบื้องหลังในสงครามการต่อสู้ทางจิตวิญญาณระหว่างพระเจ้ากับกองกำลังแห่งความชั่ว โยบซึ่ง “เป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม” (โยบ 1:8) โยบตกอยู่ท่ามกลางสงครามการต่อสู้ทางจิตวิญญาณระหว่างพระเจ้ากับซาตาน ซึ่งกล่าวไว้ดังนี้

อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อเหล่าทูตสวรรค์มารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์ ซาตานได้มาในหมู่เขาด้วย พระยาห์เวห์ตรัสถามซาตานว่า “เจ้ามาจากไหน” ซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไป ๆ มา ๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อย ๆ บนนั้น” และพระยาห์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “เจ้าได้พิจารณาดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า ในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เขาเป็นคนดีพร้อมและเที่ยงธรรม เป็นผู้ยำเกรงพระเจ้าและหันจากความชั่วร้าย” แล้วซาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่า ๆ หรือ พระองค์ไม่ได้ทรงกั้นรั้วรอบตัวเขา ครอบครัวยุของเข และทุกสิ่งที่เขาถืออยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอวยพรงานที่มีมือเขาทำ และฝูงปศุสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน แต่ขอยื่นพระหัตถ์แตะต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาถืออยู่ แล้วเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์” และพระ

ยาร์เวห์ตรัสกับซาตานว่า “ดูเถิด ทุกสิ่งที่มีก็อยู่ในมือของเจ้า เพียงแต่อย่ายื่นมือแตะต้องตัวเขา” ซาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์พระยาร์เวห์ (โยบ 1:6-12)

ซาตานเริ่มต้นลงมือทำทันทีที่จะทำลายทุกอย่างที่โยบมี รวมทั้งลูกชายและลูกสาวของเขา ในความพินาศที่เกิดขึ้นซาตานใช้ “คนเสบา” (โยบ 1:15 คนเสบาก็มาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้ด้วยคมดาบ) “ชาวเคลเดีย” (โยบ 1:17 ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองเข้าปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้ด้วยคมดาบ) “ไฟของพระเจ้าตกจากฟ้า” (โยบ 1:16 ไฟของพระเจ้าตกจากฟ้าไหม้แเกาะกับคนใช้ และเผาผลาญหมด และฆ่าพ่เจ้าคนเดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน) และ “พายุข้ามถิ่นทุรกันดาร” (โยบ 1:19 มีพายุข้ามถิ่นทุรกันดารมาปะทะบ้านทั้งสี่มุมจนพังลงทับคนหนุ่มสาว)

ในหนังสือโยบบอกเราอย่างชัดเจนถึงใครเป็นผู้ลงมือกระทำ แต่ผู้อ่านหลายคนยังสงสัยว่าเหตุใดพระเจ้าจึงทรงปล่อยให้ซาตานทำลายโยบ พวกเราต่างรู้ว่าพระเจ้าทรงมีพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงสมควรที่จะปกป้องการโจมตีใด ๆ ของซาตาน แต่พลังอำนาจของพระเจ้าไม่ใช่เป็นประเด็นปัญหา แต่ประเด็นที่เป็นปัญหามาตลอด คือ หลักการในการปกครองของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าทรงมั่นคงกับการให้เสรีภาพกับสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นหรือไม่ เสรีภาพหมายถึงความมีอิสระซึ่งไม่สามารถยกเลิกหรือเรียกคืนได้ คือ ในทุก ๆ กรณี

แต่ในกรณีของโยบ มีบางสิ่งบางอย่าง นอกเหนือจากชื่อเสียงของพระเจ้าที่เดิมพันอยู่ คือ โลกใบนี้ ซึ่งชาตานกำลังวางแผนที่จะยึดครองแผ่นดินโลกนี้เพื่อเป็นอาณาจักรของมันเอง “พระยาห์เวห์ตรัสถามชาตานว่า “เจ้ามาจากไหน” ชาตานทูลตอบพระยาห์เวห์ว่า “จากไป ๆ มา ๆ บนแผ่นดินโลก และจากเดินไปเรื่อย ๆ บนนั้น” (โยบ 1:7)

หากเราอ่านอย่างละเอียดเราจะพบว่าชาตานกำลังพูดว่า “ฉันได้ไปมาแล้วทั่วโลกและดูเหมือนว่าทุก ๆ คนสนับสนุนข้อเรียกร้องของฉัน เพราะฉะนั้นฉันขอเรียกร้องสิทธิที่จะปกครองแผ่นดินโลก” ในทุก ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พระเจ้าทรงคิดหนึ่งก้าวล่วงหน้าก่อนชาตานเสมอ (ขอขอบคุณพระเจ้า) พระเจ้าทรงรู้จักโยบผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์เป็นอย่างดี แม้โยบต้องทนทุกข์กับการโจมตีที่แย่มากที่สุดเป็นอันดับสองของชาตานตามที่บ้านที่กโนพระคัมภีร์

ในท้ายที่สุด พระเจ้าทรงรักษาชีวิตของโยบ “และพระยาห์เวห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสหายของท่าน” (โยบ 42:10) เพื่อนของโยบอยู่ในสภาพที่อันตรายกว่าโยบ คือ พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า

หนังสือของโยบทำให้เรามองเห็นรายละเอียดของสงครามการต่อสู้ทางฝ่ายจิตวิญญาณที่เกิดขึ้นระหว่างพระเจ้าและอำนาจแห่งความมืดซึ่งดำเนินต่อเนื่องมาจนกระทั่งวันนี้ เมื่อเราสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนยากเกินความเข้าใจของมนุษย์ในเรื่องของอิสรภาพที่พระเจ้าทรงมองเห็น

อย่างแจ่มชัดตลอดมา เมื่อนั้นเราจะเข้าใจถึงความใหญ่โตของปัญหาที่พระเจ้าทรงเผชิญอยู่

โลกไม่ใช่ที่อยู่อาศัยของมนุษย์เพียงแต่อย่างเดียว แต่มีสิ่งมีชีวิตทางจิตวิญญาณอื่น ๆ อาศัยอยู่ร่วมด้วยโดยแบ่งพื้นที่กับเรา เช่น ซาตานและพวกทูตสวรรค์ที่ก่อกบฏ ไม่เพียงแต่มนุษย์ที่เห็นแก่ตัว พวกปีศาจทำให้โลกใบนี้เป็นเวทีที่มีการต่อสู้ระหว่างกันอยู่ตลอดเวลาทุกวันนี้ สิ่งที่ยากเกินกว่าเราที่จะเข้าใจ คือซาตานและพวกปีศาจสามารถขัดขวางหรือต่อต้านพระเจ้าได้อย่างไร

เรื่องนี้อาจทำให้เรารู้สึกวิตกกังวลเมื่อเราตระหนักว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงควบคุมการใช้อำนาจ และทรงมีอำนาจเหนือทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกใบนี้ เหตุผลก็คือ พระเจ้าไม่ทรงปรารถนาที่จะควบคุมชีวิตของมนุษย์แต่ละคน นั่นไม่ใช่ในพระลักษณะของพระเจ้าที่จะกระทำเช่นนั้น พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่สามารถรู้จักคิด และมีอิสระในการเลือก ไม่ใช่เป็นแค่หุ่นเชิดของพระองค์

ในตอนต้นของหนังสือโยบ เราพบผู้มีส่วนร่วมอยู่สามคน คือ พระเจ้าซาตาน และโยบ แต่ในตอนท้ายของหนังสือ ชื่อของซาตานได้หายไป เพราะเหตุใดซาตานจึงไม่อยู่ที่จุดสรุปสำคัญของการเผชิญหน้าครั้งยิ่งใหญ่นี้กับพระเจ้า

บทที่ 41 ในหนังสือของโยบทั้งหมดพูดถึงสัตว์ลึกลับที่พระเจ้าทรงเรียกว่า “เลวีอาธาน” คืออะไรหรือใครคือเลวีอาธาน พระคัมภีร์ให้เบาะแส

ใด ๆ เพื่อช่วยเราละบลึงสิ่งมีชีวิตตัวนี้ใหม่ “ในวันนั้น พระยาห์เวห์จะทรง
ลงโทษเลวีอาธาน คือ พญานาคที่หนีอยู่นั้นด้วยดาบแข็งแกร่ง ใหญ่โต และ
ทรงพลังของพระองค์ เลวีอาธานคือพญานาคที่ขดตัว และพระองค์จะทรง
สังหารมังกรที่อยู่ในทะเล” (อิสยาห์ 27:1) “พญานาคที่หนีอยู่นั้น”
“พญานาคที่ขดตัว” “มังกรที่อยู่ในทะเล” หมายถึงใคร “พญานาคใหญ่ตัว
นั้นคืองูตีกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่ามารและซาตานผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก
มันถูกโยนลงมาที่แผ่นดินโลก และเหล่าบริวารของมันถูกโยนลงมากับมัน
ด้วย” (วิวรณ์ 12:9) ให้เรามาศึกษาบทที่ 41 เพื่อค้นหาลักษณะของซาตาน
ในคำอธิบายของสิ่งมีชีวิตตัวนี้

“เจ้าจะลากเลวีอาธานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ จะเอาเชือกกดลื่น
ของมันลงได้หรือ เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ เอาขอเจาะคาง
มันได้หรือ มันจะวิงวอนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดกับเจ้า
ด้วยคำอ่อนหวานหรือ มันจะทำพันธสัญญากับเจ้าเพื่อเจ้าจะรับ
มันเป็นทาสตลอดไปหรือ เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนกหรือ
เจ้าจะผูกมันไว้ให้สาว ๆ ของเจ้าเล่นหรือพ่อค้าจะมาต่อราคาซื้อมัน
ไปหรือ เขาทั้งหลายจะเอามันแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ เจ้า
เอาฉมวกปักหนังของมัน เอาหลาวแทงหัวของมันได้หรือ ลงมือจับ
มันดู เมื่อนี้ถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก ดูเกิด
ความหวังของคนที่จะจับมันก็สูญเปล่าเมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่
ล้มลงหรือ ไม่มีผู้ใดดูพอที่จะไปยั่วเย้ามันแล้วผู้ใดเล่าจะยืนมันต่อ
หน้าเราได้ ผู้ใดเล่าให้อะไรแก่เรา ซึ่งเราจะต้องตอบแทนเขา ทุกสิ่ง

ที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์เป็นของเรา “เราจะไม่จดพูดถึงแข่งขาของมันหรือพลังอันแข็งแกร่งของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน ผู้ใดจะถลกเสื้อชั้นนอกของมันออกได้ ผู้ใดจะแทงเข้าในเสื้อเกราะสองชั้นของมันได้ ผู้ใดจะมีแรงจ้ำงากรรไกรมันได้ ฟันของมันเรียงรายโดยรอบน่าสยดสยอง ที่หลังของมันทำด้วยโลหะเป็นแถว ๆ แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราผนึก มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้เกล็ดเหล่านั้นเชื่อมต่อกันและกัน มันเกาะติดกันแน่น และแยกจากกันไม่ได้ การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณ คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟพุ่งออกมาควัน ออกมาทางรูจมูกของมัน อย่างกับมาจากหม้อเดือดและอ้อเล็กที่ลุกไหม้ลมหายใจของมันจุดไฟให้ถ่านได้ เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน หลีบเนื้อของมันเกาะติดกัน หล่อติดกันแน่น ไม่ขยับเขยื้อน หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโม่ เมื่อมันลุกขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจก็กลัวมัน เขาทั้งหลายก็มีใจผ่อเนื่องด้วยเสียงกระแทกของมัน ถึงคนใดเอาดาบลองแทงมัน ก็ต้านมันไม่ได้ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกซัดมันนับเหล็กกว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นตอข้าว ไม้กระบองก็นับเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะเสียงหอกซัด เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนเลื่อนนวดข้าว มันทำ

ให้ที่ลึกเตือดเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมัน มันละทางแวบวาบไว้ข้างหลัง ทำให้ใคร ๆ คิดว่าที่ลึกมีผมหงอก บนแผ่นดินโลกไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งถูกสร้างที่ไม่ให้รู้จักความกลัวมันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นราชาเหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า” (โยบ 41)

พระเจ้าทรงใช้ภาษาสัญลักษณ์ในบทนี้เพื่ออธิบายศัตรูที่มีพลังมหาศาล และไร้ความเห็นอกเห็นใจที่มนุษย์เราไม่สามารถต่อสู้กับมันได้ด้วยตัวของเราเอง พระเจ้าทรงกำลังต่อสู้กับศัตรูที่น่าเกรงขามที่สุดเท่าที่จะจินตนาการได้ และพระองค์ทรงมุ่งมั่นอย่างยิ่งที่จะต่อสู้เพื่อพวกเราโดยไม่ทรงใช้กำลังไม่ว่าในเวลาใด ๆ หรือภายใต้สถานการณ์ใด

ซาตานทำให้พระเจ้าดูเหมือนมีลักษณะของซาตาน เช่น โกรธ พยาบาท ไม่ให้อภัย เข้มงวด บังคับ เครื่องครัดกฎหมาย ชอบตัดสินคนอื่นและพิถีพิถัน แต่ในขณะเดียวกัน “ซาตานเองก็ยังคงปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์ของความสว่าง” (2 โครินธ์ 11:14) แต่พระเจ้าทรงมองเห็นอย่างชัดเจนถึงสิ่งที่เราไม่สามารถมองเห็นไม่ว่าเจ้าแห่งการหลอกลวงจะมีเล่ห์เหลี่ยมมากเพียงใด

ด้วยคำอธิบายเชิงสัญลักษณ์ของผู้เป็นปรปักษ์ของพระเจ้า ทำให้เรามีความเข้าใจเกี่ยวกับการต่อสู้ของพระเจ้าเพื่อเราแต่ละคนในชีวิตประจำวัน พระเจ้าจะทรงเข้าแทรกแซงเพื่อประชากรของพระองค์เมื่อซาตานก้าวล้ำเส้นเข้ามาขัดขวางหรือทำลายผู้ที่ตอบสนองต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ บางครั้งเรารู้ถึงการแทรกแซงนั้นแต่ส่วนใหญ่แล้วเราไม่รู้ และนั่นทำให้

พระเจ้าทรงถูกตำหนิ ปรีกปรั้าแทบทุกวันในเรื่องความทุกข์ยากลำบากต่างๆ ที่เราเห็นในโลก หวังว่าประสบการณ์ของโยบจะช่วยให้เราตระหนักว่าพระเจ้า*ไม่ทรงสามารถ*ป้องกันทุกอุบัติเหตุ ทุกภัยพิบัติ ทุกความเจ็บป่วย หรือความตายในทุกครั้งในขณะเดียวกันที่พระเจ้ายังคงทรงมอบอิสรภาพแก่พลไพร่ของพระองค์

มีอีกสิ่งหนึ่งที่พระเจ้าทรงเห็นอย่างชัดเจน พระเจ้าเท่านั้นคือผู้ทรงดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ด้วยตนเอง ซึ่งในขณะที่ซาตานไม่เป็นเช่นนั้น ซาตานเป็นสิ่งที่ชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นแต่เลือกที่จะกระทำชั่วและความชั่วนั้นดำรงอยู่ได้ เพราะการพึ่งพิงอยู่กับความดี เมื่อมนุษย์ทั้งจักรวาลเข้าใจความจริงข้อนี้ ในบริบทที่แสดงถึงพระเจ้าผู้ทรงไว้วางใจได้ พระเจ้าจะทรงอนุญาตให้ซาตานผู้สร้างความชั่วทำลายตนเอง เมื่อนั้นจะมีสิ่งใดที่ยุติธรรมกว่านั้นไหม

*อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้าเราจะชูเจ้าด้วยมือ
ขวาอันชอบธรรมของเรา*

อิสยาห์ 41:10

เหตุผลที่เราเข้าใจพระคัมภีร์ผิด

พระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเขียนตามคำบอกเล่าจากพระเจ้า “แต่มนุษย์กล่าวคำซึ่งมาจากพระเจ้า ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1:21) พระคัมภีร์เขียนโดยมนุษย์โดยใช้คำพูดของตนเองและในบริบทของวัฒนธรรม ภูมิหลัง และบุคลิกภาพของนักเขียนแต่ละคน

ทำไมบ่อยครั้งมันดูเหมือนว่าพระเจ้าในพระคัมภีร์ทรงเป็นผู้ทำลาย ในการตอบคำถามนี้ต้องเข้าใจบริบทวัฒนธรรมทางศาสนาของคนโบราณในดินแดนพระคัมภีร์ สิ่งหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดเจน คือ ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นตัวละครหลักในพระคัมภีร์ถูกล้อมรอบไปด้วยอิทธิพลของหมู่คนที่บูชารูปเคารพ และถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเตือนพวกเขาให้หลีกเลี่ยงการไหว้รูปเคารพ แต่พวกเขาได้รับอิทธิพลอย่างต่อเนื่องจากวัฒนธรรมการไหว้รูปเคารพจากประเทศเพื่อนบ้านที่อยู่รายล้อมเขา ซึ่งทำให้ความเข้าใจในเรื่องพระเจ้าของชาวอิสราเอลผิดเพี้ยนไปเนื่องจากอิทธิพลดังกล่าว

พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะเปิดเผยพระองค์เองต่อประชากร แต่อย่างไรก็ตามการเปิดเผยความสง่างามของพระลักษณะของพระองค์กลับผลักดันให้พวกเขาห่างไกลออกไปจากพระองค์ พระเจ้าทรงถ่อมพระองค์ลงมาในระดับเดียวกับผู้คนที่พระองค์ทรงประสงค์เข้าถึง และพระองค์ทรงจำเป็นที่จะต้องพูดภาษาของพวกเขา และเพื่อจะทำเช่นนั้น พระเจ้าทรงยอมให้เกิด

ความเข้าใจผิดในสัมพันธภาพกับชาวอิสราเอล เพื่อทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากการทำลายตนเอง

นอกจากนี้ในยุคนั้นคนในดินแดนพระคัมภีร์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของปีศาจ พวกเขาได้สร้างเทพเจ้าที่มีความรุนแรงและโกรธง่าย เพราะพวกเขาต่างเชื่อว่าเคราะห์ร้ายที่เกิดขึ้นนั้นมีสาเหตุมาจากเหล่าทวยเทพที่โกรธแค้น ดังนั้นผู้คนจึงนำเอาเครื่องบูชาเพื่อปลอบใจพระของพวกเขาก็ลดความโกรธและก้มลงกราบไหว้รูปเคารพในพิธีกรรมทางศาสนาต่าง ๆ ของพวกเขา

ในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม มีการกล่าวถึงซาตานน้อยมาก ซาตานคือคนที่ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานและความตายในโลกของเรา ถ้าหากซาตานถูกระบุว่าเป็นตัวการผู้รับผิดชอบต่อความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นในชีวิตของผู้คน ความสนใจของมนุษย์ก็จะพุ่งเป้าไปที่ซาตานมากกว่าพระเจ้า ชาวอิสราเอลก็จะถือว่าซาตานเป็นเทพเจ้าอีกองค์หนึ่งที่มีอำนาจเหนือพลังธรรมชาติ สิ่งนี้จะทำให้พวกเขาถวายนมัสการแก่ซาตานแทนที่จะเป็นพระเจ้า

พระเจ้าทรงพยายามที่จะไม่ให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นโดยยอมที่จะให้ตัวของพระองค์เองถูกมองว่าเป็นแหล่งกำเนิดของสิ่งดีที่ผู้คนได้รับและรวมทั้งสิ่งที่ไม่ดีด้วย พระเจ้าทรงหวังใยประชากรและผลกระทบของการเปิดเผยตัวตนของผู้ทำลายที่แท้จริงมากกว่าชื่อเสียงของพระองค์เอง แม้ว่าพระเจ้าจะทรงถ่อมตนในพระลักษณะเช่นนี้แต่ผู้คนก็ยังถวายนมัสการต่อ

ปีศาจโดยการนมัสการรูปเคารพ “เขาบูชาพวกปีศาจ ซึ่งไม่ใช่พระเจ้า”
(เฉลยธรรมบัญญัติ 32:17)

ชาวอิสราเอลยุคโบราณยังไม่พร้อมสำหรับการเปิดเผยที่ชัดเจนถึงพระลักษณะที่อ่อนโยนและที่สำแดงความรักของพระเจ้า พวกเขาจะปฏิเสธพระเจ้า หากพระเจ้าทรงปรากฏต่อพวกเขาอย่างที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นจริง ๆ คือความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว ชาวอิสราเอลต้องการพระเจ้าที่จะต่อสู้เพื่อพวกเขา และใช้ความรุนแรงกับศัตรูของพวกเขา ชาวอิสราเอลต้องการพระเจ้าที่เป็นเหมือนพวกเขาแทนที่จะยอมรับความจริงว่า “พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล 1:27) พวกเขาตั้งใจจะสร้างพระเจ้าในรูปแบบของพวกเขาเอง สิ่งนี้ทำให้เรา (ถ้าเราเต็มใจพิจารณา) ได้เข้าใจว่ามนุษย์ชาติได้มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างไรตั้งแต่ในอดีตที่ผ่านมาจนกระทั่งวันปัจจุบันของเรา

เหตุผลที่เราเข้าใจพระเจ้าผิด

ในช่วงที่พระเยซูดำเนินชีวิตอยู่บนโลก ผู้นำทางศาสนาในอิสราเอลต่างไม่ยินดีต้อนรับและยอมรับพระองค์

“ขณะที่พระเยซูกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่นกับเหล่าสาวก ก็มีคนพาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์ เมื่อทรงจับมือออกแล้ว คนใบ้นั้นก็พูดได้ ผู้ชมนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า “เรื่องเช่นนี้ไม่เคยปรากฏในอิสราเอลเลย” แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า “คนนี้ขับผีออกโดยนายผี” พระเยซูจึงทรงดำเนินไปตามเมืองและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขาทั้งหลาย ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า ทรงรักษาโรคและความเจ็บป่วยทุกอย่างให้หาย” (มัทธิว 9:32-35)

ข้อความต่อไปนี้เป็น (อิสยาห์ 5:20-21) อธิบายได้อย่างชัดเจนกับผู้ทีกล่าวหาว่าพระเยซูเป็นพันธมิตรกับซาตาน “วิบัติแก่พวกที่เรียกความชั่วว่าความดีและเรียกความดีว่าความชั่ว พวกที่ถือว่าความมืดคือความสว่างและความสว่างคือความมืด พวกที่ถือว่าความขมคือความหวานและความหวานคือความขม วิบัติแก่พวกคนที่ฉลาดในสายตาของตนเอง”

พระองค์ทรงอยู่ในโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นมาจากพระองค์ แต่โลก
ไม่รู้จักพระองค์ พระองค์เสด็จมายังบ้านเมืองของพระองค์ แต่
ชาวบ้านชาวเมืองของพระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์ (ยอห์น 1:10-11)

ข้อความข้างต้นนี้ไม่เพียงแต่กล่าวถึงประวัติศาสตร์ในยุคสมัยโบราณ
พระเจ้ายิ่งทรงไม่ได้รับการต้อนรับ ทรงถูกเข้าใจอย่างผิด ๆ รวมทั้งยังทรง
ได้รับการปฏิบัติเหมือนคนแปลกหน้า มนุษย์เข้าใจพระเจ้าอย่างผิด ๆ
เพราะว่าเรามักคิดเอาเองว่า พระเจ้าคงทรงเป็นผู้ที่ยึดตัวเองเป็นจุด
ศูนย์กลางเหมือนอย่างที่เราเป็น

แต่คนทั่วไปจะไม่รับสิ่งเหล่านี้ซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้า
เพราะว่าเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาไม่สามารถเข้าใจ เพราะจะ
เข้าใจสิ่งเหล่านี้ได้ก็ต้องวินิจฉัยโดยฟังพระวิญญาณ (1 โครินธ์
2:14)

มนุษย์ชอบที่จะนับถือศาสนาแต่เปลือกภายนอก โดยข้อเท็จจริงแล้วสิ่ง
ที่เราควรจะทำคือการเปลี่ยนความเห็นแก่ตัวของเราไปสู่ความรักของพระ
เจ้า แต่เพียงแค่อ้อยถึงความคิดละทิ้งความเห็นแก่ตัวของตนเองก็คุกคามต่อ
“ธรรมชาติของมนุษย์” การนับถือศาสนาแต่เพียงเปลือกนอกดูมันคงกว่า
แต่เป็นภาพลวงตาที่ร้ายกาจที่มนุษย์ใช้ศาสนาแต่เพียงเปลือกนอกเพื่อจะ
หลีกหนีตัวเองออกจากพระเจ้า

พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์โดยทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของเขาไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม เป็นสิ่งที่ถูกต้องตามธรรมเนียมบัญญัติหรือไม่” พระองค์ตรัสตอบว่า “ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิมนั้นทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิตามารดาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน’ ด้วยเหตุนี้เขาทั้งสองจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เพราะฉะนั้นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย” พวกเขาจึงถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสสั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้” พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “โมเสสยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยา เพราะใจของท่านแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมนั้นไม่ได้เป็นอย่างนั้น (มัทธิว 19:3-8)

เรื่องราวส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์เดิมบอกให้เห็นถึงความพยายามของพระเจ้าที่พยายามเข้ามาใกล้มนุษย์ที่มีจิตใจแข็งกระด้าง ในพระคัมภีร์มีหลายเหตุการณ์ที่มนุษย์เข้าใจพระเจ้าผิดเพี้ยนไปเพียงเพราะว่าพระองค์ทรงยอมโอนเอียงตามใจปรารถนาของมนุษย์แทนที่จะละทิ้งพวกเขาไปให้อยู่อย่างสิ้นหวัง เป็นตัวมนุษย์เราเองที่ขาดความเมตตากรุณา ซึ่งไม่ใช่พระเจ้าถึงกระนั้นก็ตาม มนุษย์ก็ยังเข้าใจพระเจ้าอย่างผิด ๆ เมื่อเราอ่านถึงการโต้ตอบของพระเจ้าอย่างไร้ความปราณีในพระคัมภีร์เดิม ด้วยเหตุนี้เราจึงกล่าวโทษพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงอนุญาตให้มีทาส มีสามีหรือภรรยาหลายคนในเวลาเดียวกัน มีสงครามที่ยึดครองแผ่นดินต่าง ๆ มีการสั่งให้ฆ่าล้าง

เผ่าพันธุ์ และมีกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงสำหรับผู้ฝ่าฝืนกฎ มนุษย์เองต่างหากที่กล่าวหาพระเจ้าเพราะเราเองมองไม่เห็นถึงความใหญ่โตของปัญหาความดีอันร้อนของมนุษย์ที่พระเจ้าทรงต้องเผชิญอย่างต่อเนื่องในความสัมพันธ์กับชาวอิสราเอลในยุคสมัยโบราณ

พระเยซูในคำเทศนาบนภูเขาได้ทรงอธิบายข้อกฎหมายธรรมบัญญัติที่ใช้ทำงานได้จริง ๆ ตามกฎแห่งความรักของพระองค์

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘ตาแทนตา และฟันแทนฟัน’ ส่วนเราบอกพวกท่านว่า อย่าต่อสู้คนชั่ว ถ้าใครตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย ถ้าใครต้องการจะฟ้องศาล เพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงสละเสื้อคลุมให้เขาด้วย ถ้าใครจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร ถ้าเขาจะขอสิ่งใดจากท่าน ก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่ต้องการขอยืมจากท่าน (มัทธิว 5:38-42)

ในข้อความข้างต้นนี้ พระเยซูทรงอธิบายเกี่ยวกับน้ำพระทัยอันสมบูรณ์แบบของพระเจ้าซึ่งตรงข้ามกับความต้องการของคนที่ใจแข็งกระด้าง

พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของพวกท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เราไม่ได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์ทรงใช้เรามา ทำไมพวกท่านถึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นี่เป็นเพราะท่านทนฟังคำสอนของเราไม่ได้ พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือ มาร และท่านอยากจะทำตาม

ความปรารถนาของพ่อ มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรกและไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดเท็จมันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา แต่พวกท่านไม่เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง มีใครในพวกท่านที่อาจชี้ให้เห็นว่าเรามีบาป ถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านถึงไม่เชื่อเรา คนที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระดำรัสของพระเจ้า พวกท่านไม่ได้มาจากพระเจ้า เพราะเหตุนี้พวกท่านจึงไม่ฟัง” พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า “ที่เราพูดว่าท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้นไม่จริงหรือ” (ยอห์น 8:42-48)

พระเยซูตรัสกับผู้นำศาสนาว่า “พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือ มาร” พ่อของพวกเขาคือมาร เพราะพวกเขาสืบทอดภาพลักษณ์อันผิดเพี้ยนจากซาตานซึ่งผิดไปจากทางของพระเจ้าและพวกเขาไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสิ่งใด

และพวกเขาเอาป้ายที่มีข้อความที่มีข้อความกล่าวหาไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “คนนี่คือเยซู กษัตริย์ของชนชาติยิว” เวลานั้น เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้ายคนหนึ่ง คนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมา พุดหมิ่นประมาทพระองค์ สิ้นศรัทธาเยาะเย้ยว่า “เจ้าเป็นคนที่จะทำลายพระวิหารแล้วสร้างขึ้นภายในสามวันนี่นา จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด” พวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เหมือนกันว่า “เขาช่วย

คนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติ
อิสราเอล ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด เราจะได้เชื่อบ้าง เขา
วางใจพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยตัวเขาก็ขอให้ทรงช่วยเขา
เดี๋ยวนี้เถิด เพราะเขากล่าวว่าเขาเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (มัทธิว
27:37-43)

พวกที่เยาะเย้ยพระเยซูที่ไม้กางเขนใช้คำพูดเดียวกันกับที่ซาตานใช้ใน
ถิ่นทุรกันดารเพื่อล่อลวงพระคริสต์ “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า”
(มัทธิว 4:3)

ไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นหมักใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้น
เหล้าองุ่นหมักใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาด และเหล้าองุ่นจะรั่ว ถุง
หนังก็จะเสียไปด้วย แต่เหล้าองุ่นหมักใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ (ลู
กา 5:37-38)

ในอุปมานี้ พระเยซูทรงเปรียบเทียบคำสอนของพระองค์เหมือนกับ
“เหล้าองุ่นหมักใหม่” ที่ทำให้ “ถุงหนังเก่า” ขาด แต่ด้วยพระดำรัสและ
แบบอย่างการใช้ชีวิตของพระเยซูทำให้มนุษย์มีภาพที่ชัดเจนเกี่ยวกับความ
รักของพระเจ้าที่แตกต่างกับภาพที่ถูกบิดเบือนไปของพระเจ้า (“เหล้าองุ่น
เก่า”) ที่ผู้นำทางศาสนาสอนไว้ (“ขวดเก่า”) ความคิดทั้งสองนี้ไม่สามารถผสม
กันได้ ดังนั้นในความคิดของเราที่มองภาพของพระเจ้าที่รุนแรงจะต้องถูกลบ
ออก และถูกแทนที่ด้วยภาพของพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนเข้ามาในความคิด
ของเรา

พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำลายล้างได้อย่างไร

หนึ่งในตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุดของการทำลายโดยพระเจ้า ปรากฏอยู่ในหนังสือ 1 พงศาวดาร กษัตริย์ซาอูลแห่งอิสราเอลไม่ทรงสนพระทัยการห้ามปรามของพระเจ้าผ่านผู้พยากรซามูเอล ซึ่งจะให้กษัตริย์หันพระทัยจากเส้นทางอันตรายแห่งความบาป กษัตริย์ซาอูลทรงได้พยายามที่จะฆ่าดาวิด ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเจ้า หลายต่อหลายครั้ง กษัตริย์ซาอูลทรงได้กระทำความบาปทรงฆ่าบุโรหิตที่เมืองโนบ และได้หนีไปขอคำแนะนำจากคนทรงหมอผี ในระหว่างการทำสงครามกับชาวฟิลิเตีย กษัตริย์ซาอูลทรงได้รับบาดเจ็บจากการต่อสู้ และในขณะที่พระองค์ทรงพยายามจะหนีแต่พระองค์ทรงกลัวที่จะถูกจับได้และทรงตัดสินใจทำการฆ่าตัวตายด้วยความสิ้นคิด “ซาอูลจึงชักดาบออก ทรงล้มทับดาบนั้น” (1 พงศาวดาร 10:4)

ให้เราสังเกตว่าพระคัมภีร์สรุปเรื่องโศกนาฏกรรมของกษัตริย์ซาอูลไว้
อย่างไร

ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความไม่ซื่อสัตย์ของพระองค์ พระองค์ไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์ ในเรื่องที่ว่าพระองค์ไม่ได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระยาห์เวห์ และยังทรงไปแสวงหาคำทำนายจากคนทรง และไม่ได้ทรงแสวงหาพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงทรง

ประหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรเจส
ซี (1 พงศาวดาร 10:13-14)

สิ่งที่เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนก็คือ มีเพียงเหตุการณ์เดียวที่พระเจ้าทรง
เข้ามาเกี่ยวข้อง นั่นคือ การปล่อยให้เหตุการณ์ดำเนินไปตามเส้นทางที่
กษัตริย์ซาอูลทรงเลือก และรับผลแห่งการกระทำของพระองค์นั้น การ
สิ้นพระชนม์ของกษัตริย์ซาอูลนั้นเป็นการอัศจรรย์บาปกรรม แต่สิ่งที่น่าพิศวง
คือ พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงประหารกษัตริย์ซาอูล คำว่าประหารที่ใช้
ในที่นี้อธิบายอย่างแตกต่างชัดเจนจากคำนิยามในหนังสือพงศาวดารนี้
ไม่ใช่เพียงตัวอย่างเดียวในพระคัมภีร์ ในบทถัดไปเราจะศึกษาคำอื่น ๆ ใน
พระคัมภีร์ เช่น ความกริ้วโกรธ ความพิโรธ และความหวงแหน คำเหล่านี้ใน
พระคัมภีร์มีความหมายที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากความหมายโดยทั่วไปเมื่อ
พระเจ้าทรงใช้ด้วยวิธีการและหลักความคิดของพระองค์

จงแสวงหาพระยาห์เวห์ ขณะที่จะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์
ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้ ให้คนอธรรมละทิ้งทางของเขา และคน
ชั่วละทิ้งความคิดของเขา ให้เขากลับมายังพระยาห์เวห์ และ
พระองค์จะทรงเมตตาเขา และมายังพระเจ้าของพวกเขา เพราะ
พระองค์ทรงมีการอภัยอย่างเหลือล้น “เพราะความคิดของเราไม่ใช่
ความคิดของเจ้า และทางของพวกเจ้าก็ไม่ใช่ทางของเรา” พระยาห์
เวห์ตรัสดังนี้แหละ “เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกอย่างไร
ทางของเราก็กว้างกว่าทางของพวกเจ้า และความคิดของเราก็กว้างกว่า
ความคิดของเจ้าอย่างนั้น - อิสยาห์ 55:6-9

พระพิโรธของพระเจ้าคืออะไร

คำถามเกี่ยวกับพระพิโรธของพระเจ้าทำให้เราหลายคนเกิดความสงสัย ยิ่งเมื่อเราอ่านพระคัมภีร์เดิม มีการกล่าวหลายอ้างอิงที่เกี่ยวกับพระพิโรธหรือความโกรธกริ้วของพระเจ้า แล้วพระพิโรธของพระเจ้านั้นคืออะไรกันแน่เพื่อจะตอบคำถามนี้ เราจะยกตัวอย่างเหตุการณ์แรกในพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงพระพิโรธของพระเจ้า เมื่อครั้งที่พระเจ้าทรงมอบหมายให้โมเสสนำคนอิสราเอลออกจากการเป็นทาสในอียิปต์ มีเหตุการณ์ใดบ้างที่ทำให้พระเจ้าทรงสำแดงความโกรธกริ้วในเวลานั้น

แต่โมเสสทูลพระยาห์เวห์ว่า “องค์เจ้านาย ข้าพระองค์ไม่ใช่คนพูดทั้งในอดีต และตั้งแต่เมื่อพระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง” พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ใครเล่าสร้างปากมนุษย์หรือทำให้เป็นใบ้ หูหนวก ตาดี หรือตาบอด เรา ยาห์เวห์ เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ บัดนี้ ไปเถิด เราจะช่วยเจ้าให้พูด และจะสอนคำซึ่งควรจะพูด” แต่ท่านทูลว่า “องค์เจ้านาย โปรดใช้คนอื่นไปเถิด” (อพยพ 4:10-13)

โมเสสกลัวที่จะต้องไปเข้าเฝ้าฟาโรห์เพียงคนเดียวและขอให้ผู้พูดแทนเขา แล้วพระเจ้าทรงตอบสนองเขาอย่างไร

พระยาห์เวห์จึงทรงกริ้วโมเสส แล้วตรัสว่า “เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวไม่ใช่หรือ เราารู้แล้วว่าเขาเป็นคนพุดแก่ง และคูสิ บัดนี้เขากำลังเดินทางมาพบเจ้า เมื่อเขาเห็นเจ้า เขาจะตีใจ (อพยพ 4:14)

พระเจ้าทรงสำแดงความกริ้วอย่างไร เพื่อตอบสนองโมเสสในสิ่งที่เขาต้องการ เราจะมาดูพระคัมภีร์ข้ออื่นที่พูดถึงความโกรธของพระเจ้า

คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นพวกที่มีความอยากกินเป็นอย่างมาก และคนอิสราเอลก็ร้องไห้คร่ำครวญอีกด้วยว่า “ใครจะให้เนื้อเรากิน เมื่อโมเสสได้ยื่นประชาชนร้องไห้กันไปทั่วตระกูลต่าง ๆ โดยแต่ละคนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน และพระยาห์เวห์ทรงกริ้วอย่างยิ่ง โมเสสก็ไม่พอใจด้วย แล้วมีลมมาจากพระยาห์เวห์พัดพาฝูงนกคุ้มจากทะเลมาตกอยู่ที่ข้างค่ายโดยอยู่รอบ ๆ ทั้งค่าย อยู่ห่างออกไปจากค่ายเป็นระยะทางเดินหนึ่งวัน และอยู่สูงจากพื้นดินประมาณหนึ่งเมตร วันนั้นประชาชนก็เที่ยวจับนกคุ้มกันทั้งวันทั้งคืน และตลอดวันถัดมาด้วย (คนที่จับได้น้อยที่สุดก็ได้ไม่ต่ำกว่าพันกิโลกรัม) แล้วเขาทั้งหลายก็เอามาทางตากกันทั่วโดยอยู่รอบ ๆ ค่าย (กันดารวิถี 11:4, 10, 31-32)

ในเหตุการณ์นี้เราพบความกริ้วของพระเจ้าอีกครั้ง พระองค์ทรงมีปฏิกิริยาอย่างไร พระเจ้าได้ทรงประทานในสิ่งที่พวกเขาได้ร้องขอ

ต่อมาเมื่อสามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล บุตรชายหัวปีของท่านชื่อ โยเอล และคนที่สองชื่อ

อาปียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา แต่พวกบุตรชายของท่านไม่ได้ดำเนินตามอย่างชีวิตของท่าน พวกเขาบิดเบือนไปหารายได้ที่ผิด รับสินบน และบิดเบือนความยุติธรรมพวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท และพูดกับท่านว่า “ดูเถิด ท่านชราแล้วและพวกบุตรของท่านไม่ได้ดำเนินตามอย่างชีวิตของท่าน บัดนี้ขอท่านได้ตั้งพระราชินีให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งปวงเถิด” ถ้อยคำที่พวกเขาพูดว่า “ขอตั้งพระราชินีให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย” ทำให้ซามูเอลไม่พอใจ ซามูเอลจึงทูลอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ทรงตอบซามูเอลว่า “จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่พวกเขาพูดกับเจ้า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้ละทิ้งเจ้า แต่พวกเขาละทิ้งเรา ไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา (1 ซามูเอล 8:1-7)

พระเจ้าทรงส่งข่าวสารให้แก่ประชาชนโดยผ่านผู้พยากรณ์ซามูเอล ถึงเหตุผลว่า ทำไมการสถาปนาระบอบกษัตริย์จึงไม่มีประโยชน์ต่อชาวอิสราเอล แล้วพวกเขาได้เชื่อฟังท่านซามูเอลหรือไม่

แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังซามูเอล พวกเขา กล่าวว่า “เราไม่ยอม เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเราและนำหน้าเราไป และรบในสงครามให้เรา” (1 ซามูเอล 8:19-20)

พระเจ้าทรงตอบสนองต่อการเรียกร้องของประชาชนอย่างไร และพระยาห์เวห์ตรัสกับซามูเอลว่า “จงฟังพวกเขาเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้พวกเขา” (1 ซามูเอล 8:22) เราทราบได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงได้ประทานกษัตริย์แก่พวกเขาด้วยพระพิโรธ

ผู้พยากรณ์โฮเซยาได้กล่าวถึงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ครั้งนี้ และให้มุมมองของพระเจ้าในเรื่องการตามใจสิ่งที่ประชาชนนั้นต้องการ

โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อื่น ๆ ที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้กล่าวเรื่องเขาว่า “ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า” เพราะความกริ้วของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย (โฮเซยา 13:9-11 Thai KJV)

เรื่องจากพระคัมภีร์ทั้งสามเรื่องข้างต้นนี้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความกริ้วของพระเจ้าที่พระองค์ทรงอนุญาตในสิ่งที่คนอิสราเอลต้องการ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ต่อพวกเขาเลย แต่พระองค์ก็ทรงยินยอมที่จะทำตามเช่นดังเรื่องที่กำลังมาข้างต้นอย่างน้อยก็พอจะชี้ให้เราเห็นว่าความกริ้วของพระเจ้าตามความหมายในพระคัมภีร์แตกต่างอย่างชัดเจนไปจากความหมายที่พบในพจนานุกรม อย่างไรก็ตาม ยังมีเรื่องที่ยากไปกว่านี้อีก จะเกิดอะไรขึ้นหากพระเยซูทรงโกรธกริ้ว

แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และมีคนที่มีมือข้างหนึ่งลีบอยู่ที่นั่น คนเหล่านั้นคอยเฝ้าดูว่า พระองค์จะทรงรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ พระองค์ตรัสกับคนมือลีบว่า “มาข้างหน้าเถอะ” แล้วพระองค์ตรัสกับคนทั้งหลายว่า “ในวันสะบาโตควรจะมีการดีหรือทำการร้าย ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต” คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ๆ ด้วยพระพิโรธและเสียดพระทัย ที่จิตใจของพวกเขากระด้าง แล้วพระองค์ตรัสกับชายคนนั้นว่า “จงเหยียดมือออกเถิด” เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติ พวกเขาฟาริสีจึงออกไปและปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดทันทีว่าทำอย่างไรพวกเขาถึงจะฆ่าพระองค์ได้ (มาระโก 3:1-6)

นี่คือการเผชิญหน้าระหว่างพระเยซูกับพวกฟาริสี พวกเขาตั้งกฎที่ห้ามมิให้มีการรักษาในวันสะบาโต แต่พระเยซูทรงอ่านใจพวกเขาออก และ “ดูรอบ ๆ ด้วยพระพิโรธ” ความโกรธแบบไหนที่พระเยซูทรงสำแดงในที่นี้ เป็นความโกรธที่อธิบายให้เราเห็นได้ว่า “ทรงเสียดพระทัย ที่จิตใจของพวกเขาแข็งกระด้าง” พระเยซูทรงกำลังเสียดใจเสียพระทัยเพราะผู้นำศาสนาที่โหดร้ายเหล่านี้ขาดความรักและความเห็นอกเห็นใจสำหรับคนมือลีบ นอกจากนี้เราพบอะไรอีกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับพระพิโรธและความกริ้วของพระเจ้า

เพราะว่าพระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ ต่อความหมิ่นประมาทพระองค์ และความชั่วร้ายทั้งหมดของมนุษย์ ที่เอาความชั่วร้ายนั้นไปบั่นความจริง (โรม 1:18)

พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธอย่างไร

เพราะฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกาลโสโครกตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขาทำสิ่งที่น่าอัปยศต่อกายของกันและกัน (โรม 1:24)

เพราะเหตุนี้ พระเจ้าทรงปล่อยให้เขามีกิเลสตัณหาอันน่าอัปยศ (โรม 1:26)

และเพราะเขาเห็นว่าการรู้จักพระเจ้าไม่เป็นสิ่งสำคัญ พระองค์จึงทรงปล่อยให้เขามีจิตใจเสื่อมทรามและประพฤตีสั่งที่ไม่เหมาะสม (โรม 1:28)

พระพิโรธของพระเจ้าในที่นี้หมายถึง “พระเจ้าทรงปล่อย” กล่าวอีกนัยหนึ่งพระเจ้าทรงให้อิสระแก่ผู้คนในการแยกตัวเองออกจากพระเจ้า มันไม่ใช่ความโกรธที่ต้องการแก้แค้นทำลายที่เรามักพูดว่าเป็นการกระทำของพระเจ้า ให้เราอ่านดูพระคัมภีร์เดิมเพิ่มเติม

วันนั้นประชาชนก็เที่ยวจับนกคุ้มกันทั้งวันทั้งคืน และตลอดวันถัดมาด้วย (คนที่จับได้น้อยที่สุดก็ได้ไม่ต่ำกว่าพันกิโลกรัม) แล้วเขาทั้งหลายก็เอามาทางตากันทั่วโดยอยู่รอบ ๆ ค่าย เมื่อเนือนยังอยู่

ระหว่างฟันของเขาทั้งหลาย ยังไม่ทันได้เคี้ยว พระยาร์เวห์ก็กริ้ว
ประชาชนอย่างยิ่ง พระองค์ทรงประหารประชาชนด้วยภัยพิบัติ
ร้ายแรง (กัณดารวิถี 11:32-33)

เรากลับมาที่เรื่องนกคุ้ม (นกกระทา) ที่พระเจ้าทรงมอบให้กับชาว
อิสราเอลด้วยความโกรธและด้วยความตะกละของผู้คนซึ่งส่งผลลัพธ์ทาง
ธรรมชาติตามมา “พระองค์ทรงประหารประชาชนด้วยภัยพิบัติอันร้ายแรง”

ด้วยสภาพอากาศร้อนจัดกลางทะเลทรายที่ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่เนือ
นกกระทาสดจำนวนมากจะคงสภาพสดอยู่ได้ไม่นาน เนื้อเริ่มเสียอย่าง
รวดเร็วจนทำให้ไม่เหมาะกับการกิน เมื่อเราพิจารณาจากข้อมูลนี้โรคระบาด
คงจะอุบัติขึ้นได้อย่างง่ายดาย อาหารคงเป็นพิษและเป็นอันตรายถึงชีวิต คือ
“เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าชิบโรทหัทธาอาวาห์ เพราะเขาฝังศพคน
ทั้งหลายที่อยากกินอาหารที่นั่น” (ข้อ 34) อะไรคือ “พระพิโรธของพระ
เจ้า” มันเป็นไปตามตรรกะที่ว่าพระพิโรธของพระเจ้า คือ การไม่แทรกแซง
ในเหตุการณ์แต่ปล่อยให้ดำเนินไปตามสาเหตุและผลลัพธ์ของมัน

แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และจะทอดทิ้งเขาและซ่อนหน้าของ
เราจากเขา พวกเขาจะถูกกลืน และเผชิญสิ่งร้ายและความลำบาก
มากมาย ในวันนั้นเขาจะกล่าวว่า ‘เราเผชิญสิ่งร้ายเหล่านี้ เพราะ
พระเจ้าทรงไม่สถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ’ ในวันนั้นเราจะซ่อน
หน้าของเราเป็นแน่ เนื่องจากความชั่วที่เขากระทำเพราะเขาได้หัน
ไปหาพระอื่น (เฉลยธรรมบัญญัติ 31:17-18)

เมื่อพระเจ้าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ มีความหมายความว่าอย่างไร “มนุษย์จะเผชิญกับสิ่งเลวร้าย เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางเรา” นี่ก็คืออีกหนึ่งตัวอย่างของภาษาที่อธิบายถึงการไม่เข้าแทรกแซงของพระเจ้า ทำไมพระเจ้าจึงตรัสถึงการซ่อนหน้าของพระองค์ “เนื่องจากความชั่วที่เขากระทำเพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น” แล้วผลลัพธ์คืออะไร “พวกเขาจะถูกกลืน และเผชิญสิ่งร้ายและความลำบากมากมาย” เมื่อพวกเขาหันไปหาทวยเทพอื่น พระองค์ก็ไม่ทรงสามารถป้องกันพวกเขาจากผลลัพธ์ที่จะต้องเกิดขึ้น

คนอิสราเอลทำสิ่งชั่วในสายพระเนตรพระยาห์เวห์ และปรนนิบัติบรรดาพระบาอัล พวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษ ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ และกราบไหว้พระเหล่านั้น ทำให้พระยาห์เวห์กริ้ว เขาทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์ไป ปรนนิบัติพระบาอัล และพระอัสมาธาโรท ดังนั้นพระพิโรธของพระยาห์เวห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือพวกโจรผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่ล้อมรอบ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่สามารถต่อต้านศัตรูได้ (ผู้วินิจฉัย 2:11-14)

ข้อความข้างต้นอธิบายถึงการละทิ้งความเชื่อของชาวอิสราเอลอีกครั้ง “พระองค์จึงทรงมอบพวกเขาไว้ในมือพวกโจร” และ “ขายพวกเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรู” และพระองค์ทรงตอบสนองต่อวิกฤติอย่างนิ่งดูดาย เพราะ

การละทิ้งความเชื่อของพวกเขา พระเจ้าไม่ทรงสามารถหยุดยั้งศัตรูของ
อิสราเอลในการเข้าโจมตีดินแดนอิสราเอล

พระยาห์เวห์จะทรงตีอิสราเอลดุจไม้้อสั้นอยู่ในน้ำ และจะทรงถอน
รากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ทรงประทาน
แก่บรรพบุรุษของพวกเขา และจะกระจายพวกเขาไปฝาก
ตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติส เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างบรรดาพระ
อาเซ-ราห์ทำให้พระยาห์เวห์ทรงพระพิโรธ และพระองค์จะทรง
มอบอิสราเอลไว้ เพราะบาปของเยโรโบอัม ซึ่งท่านได้ทำและทำให้
อิสราเอลทำบาปด้วย” (1 พงศ์กษัตริย์ 14:15-16)

ในที่นี่ที่พระเจ้าทรงกริ้ว ทรงตี และทรงมอบอิสราเอลที่ละทิ้งพระองค์
ไว้ในมือศัตรู

เพราะพวกเขายั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปุชนียสถานสูง
ของเขา ได้ทำให้พระองค์ทรงหวงแหนเขาด้วยเรื่องรูปเคารพ
แกะสลักของเขา เมื่อพระเจ้าทรงสดับฟังแล้ว พระองค์ก็ทรง
เกรี้ยวกราดและทรงปฏิเสธอิสราเอลอย่างเด็ดขาดพระองค์ทรงละ
ที่ประทับในเมืองซีโลห์คือพลับพลาที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลาง
มนุษย์และทรงให้ฤทธานุภาพของพระองค์แก่การเป็นเชลยและ
ชนอันเป็นพระสิริของพระองค์แก่มือของคู่อริพระองค์ทรงมอบ
ประชากรของพระองค์แก่ดาบและทรงเกรี้ยวกราดต่อมรดกของ
พระองค์ (สดุดี 78:58-62)

“พระพิโรธของพระเจ้า” ในที่นี้หมายถึงการละทิ้ง (“ทรงละที่ประทับในเมืองซีโลห์”) ให้เป็นเฉลย (“ทรงมอบประชากรของพระองค์แก่ดาบ”)

แล้วความกริ้วของพระยาห์เวห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชากรของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์ พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือบรรดาประชาชาติบรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน (สดุดี 106:40-41)

ในที่นี้อธิบายความกริ้วของพระเจ้าว่า “มอบท่านไว้ในมือบรรดาประชาชาติ”

“เราซ่อนหน้าเราจากเจ้าอยู่ขณะหนึ่งด้วยความโกรธอันท่วมท้นแต่เราจะสงสารเจ้าด้วยความรักมั่นคงนิรันดร์” พระยาห์เวห์พระผู้ไถ่เจ้าตรัสดังนี้ (อิสยาห์ 54:8)

ในข้อนี้ “ความโกรธอันท่วมท้น” คือพระเจ้าทรง “ซ่อนหน้า... ขณะหนึ่ง” แต่พระเมตตาและความรักมั่นคงของพระองค์คือนิรันดร์

และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น ...พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า เขายั่วยุเราหรือ ไม่ใช่ยั่วยุตัวเขาเอง ให้ได้รับความอับอายหรือ ฉะนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้านายจึงตรัสดังนี้ว่า นี่แน่ะ ความกริ้วและความโกรธของเราจะหลงบนสถานที่นี้

บนมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่ง และบนพืชผลของแผ่นดิน
จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้ (เยเรมีย์ 7:15, 19-20)

พระเจ้าทรงถามว่า “เขายั่วยุเราหรือไม่ใช่ยั่วยุตัวเขาเองให้ได้รับความ
อับอายหรือ” ปัญหาของพวกเขาเป็นผลมาจากการกราบไหว้รูปเคารพไม่ได้
เกิดจากการลงโทษจากพระเจ้า

‘จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไปจงคร่ำครวญบนที่สูงโล่งเพราะว่า
พระยาห์เวห์ทรงปฏิเสธ และทรงละทิ้งชาติพันธุ์ที่ยั่วยุพระพิโรธของ
พระองค์แล้ว’ (เยเรมีย์ 7:29)

ยังมีอีกหลายข้อความในพระคัมภีร์ที่ใช้คำศัพท์ที่คล้ายกัน แต่ข้อที่เราได้
กล่าวมา ทำให้เราเห็นว่าพระพิโรธของพระเจ้าไม่ใช่เป็นการลงโทษที่มาจาก
พระองค์ เพราะ พระเจ้าทรงประทานอิสราภาพแก่มนุษย์ในการเลือกที่จะ
ยอมรับ หรือ ปฏิเสธพระองค์ พระพิโรธของพระเจ้านี้คือผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น
จากผลแห่งกฎจากธรรมชาติ จากการเลือกทางที่ผิดของเรา เมื่อพระเจ้า
ทรงปล่อยให้มนุษย์เลือกทางเดินในชีวิตของเขาเองแล้ว บทบาทของ
พระองค์ คือ การนั่งอยู่เฉย ๆ หรือที่เรียกว่า “ทรงละทิ้ง” “ซ่อนหน้า”
“มอบไว้” “ทรงปล่อย” และ คำอื่น ๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน

พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ต่อหน้าโมเสส พระองค์ไม่ได้ทรงรวมพระ
พิโรธหรือความโกรธกริ้วเป็นส่วนหนึ่งของพระลักษณะของพระองค์ “ผู้ทรง
สำแดงความรักมั่นคงจนถึงพัน ๆ ชั่วอายุคน ผู้ทรงประทานอภัยการล่วง
ละเมิด การทรยศและบาป แต่จะไม่ทรงละเว้นการลงโทษอย่างแน่นอน

และทรงให้โทษบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานถึงสามชั่วสี่ชั่วอายุคน” (อพยพ 34:6-7)

แล้วประชาชนก็ต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า “ทำไมพาเราออกจาก อียิปต์ให้มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เรา เกลียดอาหารอันไร้ค่านี้” และพระยาห์เวห์ทรงส่งงูพิษมาในหมู่ ประชาชน งูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายเป็นจำนวนมาก (กันดารวิถี 21:5-6)

พระคัมภีร์ข้อนี้ บอกเราว่า “พระยาห์เวห์ทรงส่งงูพิษมาในหมู่ ประชาชน” โดยมีสาเหตุมาจากการบ่นต่อว่าร้องเรียนของพวกเขาตาม หลักฐานทางพระคัมภีร์ที่เราได้อ่านมาเหตุใดพระเจ้าจึงทรง “ส่ง” งู ซึ่ง สอดคล้องกับข้อความพระคัมภีร์ที่เราได้ศึกษามาข้างต้นคือ ประชากร ต้องการเป็นอิสระจากพระหัตถ์ที่ปกป้องของพระองค์ เนื่องจากความ ออกตัญญูของพวกเขา

งูพิษเหล่านั้นเข้ามาในกายของชาวอิสราเอลได้อย่างไร [พระเจ้า] “ผู้ ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่น่ากลัว ซึ่งมีงูแมวเซาและแมงป่อง และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแข็งแก่ท่าน” (เฉลยธรรม บัญญัติ 8:15)

งูพิษได้อยู่ในพื้นที่ตลอดเวลาอยู่แล้ว แต่เป็นเพราะว่าพระหัตถ์ของพระ เจ้าปกป้องชาวอิสราเอลอย่างน่าอัศจรรย์ในถิ่นทะเลทรายอันโหดร้าย มัน

จะเป็นเรื่องที่น่าเหลือเชื่อเกินไปหากพระเจ้าทรงส่งหมีขั้วโลกที่หิวโหยมาแทน

มีหลายครั้งในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงส่งกองทัพศัตรูหรือภัยพิบัติเข้ามา รุกรานต่อพวกอิสราเอล หากเราเข้าใจเรื่องในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้เหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้น ทุกเรื่องราวในพระคัมภีร์ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงสามารถป้องกันไม่ให้เกิดขึ้นได้ เพราะมันเป็นเหตุการณ์ที่ดำเนินตามกระบวนการตามหลักเหตุและผล และเพราะพระองค์ไม่ทรงมีพระประสงค์ที่จะควบคุมกิจการของมนุษย์นั่นเอง

แล้วพระยาห์เวห์ทรงหวงแหนแผ่นดินของพระองค์และทรงสงสารประชากรของพระองค์ พระยาห์เวห์ทรงตอบประชากรของพระองค์ว่า “นี่แน่ะ เราจะส่งข้าว เหล้าองุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้าเจ้าทั้งหลาย จะอิมหัน่าสำราญเราจะให้พวกเจ้าไม่ถูกเยาะเย้ยท่ามกลางประชาชาติอีก (โยเอล 2:18-19)

ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ‘จงร้องประกาศว่า พระยาห์เวห์จอมทัพรัสตั้งนี้ว่า เรามีความหวงแหนกรุงเยรูซาเล็ม คือ กรุงศิโยนเป็นอย่างยิ่ง (เศคาริยาห์ 1:14)

เพราะว่าข้าพเจ้าหวงแหนพวกท่านอย่างที่พระเจ้าทรงหวงแหน เพราะข้าพเจ้าหมั่นท่านไว้กับสามีคนเดียว เพื่อถวายพวกท่านให้เป็นหญิงพรหมจารีบริสุทธิ์แด่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้ากลัวว่า งูนั้น ล่อลวงนางเอวาด้วยอุบายของมันอย่างไรความคิดของท่านทั้งหลาย

ก็จะถูกทำให้หลงไปจากความเชื่อ และความบริสุทธิ์ต่อพระคริสต์
อย่างนั้น (2 โครินธ์ 11:2-3)

ความหวงแหนของพระเจ้าปราศจากความเห็นแก่ตัว พระเจ้าทรงหวง
แหนผู้อื่น แต่ไม่ใช่เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง

พระพิโรธของพระยาห์เวห์เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีกครั้งหนึ่ง จึงทรง
เร้าใจดาวิดต่อสู้พวกเขา ตรัสว่า “จงไปนับคนอิสราเอลและคนยู
ดาห์” กษัตริย์จึงทรงรับสั่งกับโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า
“จงไปให้ทั่วอิสราเอลทุกเผ่า ตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และจง
นับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ ทราบจำนวนรวมของ
ประชาชน” แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า “ขอพระยาห์เวห์พระ
เจ้าของฝ่าพระบาททรงเพิ่มประชาชนที่มีอยู่อีกร้อยเท่า ขอพระ
เนตรของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระบาทได้ทรงเห็น เหตุใด
พระราชเจ้านายของข้าพระบาทจึงพอพระทัยทรงทำเรื่องนี้” แต่
พระดำรัสของกษัตริย์บังคับโยอาบและบรรดาผู้บังคับบัญชาของทัพ
โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์
กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล (2 ซามูเอล 24:1-4)

สาเหตุที่กษัตริย์ดาวิดสั่งให้นับจำนวนคนอิสราเอลเกิดจากความ
เย่อหยิ่งและความไม่วางใจในพระเจ้าโดยคิดว่าจำนวนมนุษย์และกำลัง
ทหารจะปกป้องอิสราเอลจากศัตรู กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแสดงถึงความไม่
ไว้วางใจในพระเจ้าและการกระทำเช่นนี้ทำให้การปกป้องจากพระเจ้าสิ้นสุด

ลง และทรงเปิดโอกาสให้ศัตรูและภัยคุกคามอื่น ๆ เข้ามาแม้แต่โยอาบ นายทหารผู้กรำศึกมานับไม่ถ้วนยังเห็นภัยอันตรายจากการกระทำครั้งนี้

พระเจ้า “ทรงเร้าใจดาวิดต่อสู้พวกเขา” เราสามารถมีปัญหาในการทำความเข้าใจประโยคข้างต้นนี้ถ้าเราตีความโดยตรงใช้ใหม่ หรือว่าพระเจ้าทรงกำลังกระชิบข้างหูของดาวิดให้นับจำนวนคนอิสราเอลเพื่อพระองค์จะทรงมีข้อแก้ตัวที่ดีในการละทิ้งพวกเขาหรือ ให้เรามาดูข้อความด้านล่างนี้ เพื่อที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้า

พระเจ้าไม่ได้ทรงมีบทบาทโดยตรงในการทำลาย และพระองค์จะไม่ทรงเป็นผู้ปลุกปั่นความชั่วร้าย แต่ยังมีผู้หนึ่งที่ลงมือกระทำ มันเป็นไปได้ใหม่ในเหตุการณ์นี้ที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้ "เร้าใจ" ดาวิดให้นับคนอิสราเอล คือ ทรงอนุญาตให้เขาทำในสิ่งที่เขาต้องการ ถ้าเราจะบอกว่ามันเป็นซาตานที่กระชิบในหูของเดวิดมันจะเป็นไปได้ใหม่ เราสามารถรู้ได้อย่างไร เราสามารถอ่านเกี่ยวกับเหตุการณ์เดียวกันนี้ในหนังสือ 1 พงศาวดาร ที่กล่าวว่า “ซาตานยืนขึ้นต่อสู้อิสราเอล และดลใจให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล” (1 พงศาวดาร 21:1)

เราอาจสงสัยว่าทำไมพระคัมภีร์ถึงไม่บอกเรื่องราวอย่างชัดเจนตรง ๆ ในแต่ละเหตุการณ์ตามตัวอักษรเพื่อให้การศึกษาพระคัมภีร์ง่ายขึ้น แนนอนมันจะง่ายขึ้น แต่ปัญหาคือ การสื่อสารระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะว่าพระเจ้าทรงขาดความเข้าใจแต่เป็นเพราะมนุษย์เราต่างหากขาดความเข้าใจในพระเจ้า โดยพระปัญญาของพระเจ้า พระองค์ทรงมอบ

อิสราภาพแก่มนุษย์ในการเลือกที่จะยอมรับหรือปฏิเสธความจริงเกี่ยวกับพระองค์ พระคัมภีร์จึงถูกเขียนขึ้นมาโดยยึดหลักการแห่งความอิสระเสรี เมื่อมนุษย์มีโอกาสที่จะเรียนรู้ และเข้าใจถึงความจริงแห่งความรอดผ่านองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เรากลับปฏิเสธพระองค์เสีย ความชัดเจนมากเกินไปจะยิ่งทำให้มนุษย์ยิ่งห่างเหินออกไปจากพระเจ้า จากเหตุผลดังกล่าวพระคัมภีร์จึงถูกเขียนขึ้น ด้วยข้อความที่มีความกำกวมโดยให้พื้นที่เพื่อการแปลที่ขัดแย้ง เพราะมันไม่ใช่พระอุปนิสัยของพระเจ้าที่จะโน้มน้าวหรือชักจูงให้เราเชื่อในความรักอันไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์โดยไม่เต็มใจ ในเวลาเดียวกัน พระคัมภีร์ก็มีหลักฐานมากมายสำหรับผู้ที่กำลังค้นหาและต้องการพบพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน

‘เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของ
เจ้า’

เยเรมีย์ 29:13

พระเจ้าทรงเข้าต่อสู้ทำสงครามอย่างไร

พระเจ้าทรงเข้าต่อสู้กับความชั่วร้ายด้วยความจริง ความรัก ความเมตตา และการให้อภัย

ผู้ที่ทำบาปก็มาจากมาร เพราะว่ามารก็ทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทำลายกิจการของมาร (1 ยอห์น 3:8)

ตั้งแต่เริ่มต้นของการกบฏ มารชาตานได้กล่าวหาพระเจ้า และหลอกลวงมนุษย์ให้เข้าใจพระเจ้าอย่างผิด ๆ พระเยซูผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาทำลายกิจการงานของมารโดยทรงสำแดงให้โลกเห็นว่าข้อกล่าวหาของมารที่มีต่อพระเจ้านั้นเป็นเรื่องเท็จทั้งปวง

ทำไมพวกท่านถึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นี่เป็นเพราะท่านทนฟังคำสอนของเราไม่ได้ พวกท่านมาจากพ่อของท่านคือมาร และท่านอยากจะทำตามความปรารถนาของพ่อ มันเป็นฆาตกรตั้งแต่เริ่มแรก และไม่ได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดเท็จมันก็พูด

ตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา (ยอห์น 8:43-44)

พระเยซูทรงตอกย้ำว่าอาวุธหลักของมาร คือการพูดโกหก “พระเจ้าตรัสมุสาไม่ได้” (ฮีบรู 6:18) ดังนั้นพระเจ้าทรงต่อสู้กับความเท็จของมารซาตานด้วยความจริง

จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะสามารถต่อสู้กับอูบายของมารได้ เพราะเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ต่อสู้กับพวกภูตผีที่ครอบครอง พวกภูตผีที่มีอำนาจ พวกภูตผีที่ครอบพิภพในยุคมืดนี้ ต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วในสวรรคสถาน เพราะเหตุนี้จึงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะสามารถต่อสู้ในวันชั่วร้ายนั้น และเมื่อทำทุกอย่างแล้วจะยังยืนหยัดอยู่ได้ เพราะฉะนั้นจงยืนหยัดไว้ เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันอกและเอาความหวังพร้อมในการประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นี้พวกท่านจะสามารถดับลูกศรเพลิงทั้งหมดของมารร้าย จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะ และจงถือพระแสงของพระวิญญาณคือพระวจนะของพระเจ้า (เอเฟซัส 6:11-17)

พระเยซูทรงสำแดงให้เราเห็นถึงการใช้อุทธภัณฑ์ของพระเจ้า ได้แก่ ข่าวประเสริฐเรื่องความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า (“เอาความจริงคาดเอวของคุณ”)

การปฏิบัติตามพันธสัญญาด้วยความสัตย์ซื่อ (“เอาความชอบธรรมเป็นเกราะป้องกันอก”) ชาวแห่งการคืนดีกับพระบิดาบนสวรรค์ (“ชาวประเสริฐแห่งสันติสุข”) ความสัตย์จริงมั่นคงของพระเจ้า (“ความเชื่อเป็นโล่”) พระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์สำหรับผู้ที่เป็นอิสระจากซาตานและคำมูสาของมัน (“ความรอดเป็นหมวก”) ให้เราใช้อาวุธชนิดเดียวกันกับที่พระเยซูทรงใช้ คือ พระวจนะของพระเจ้า (“พระแสงของพระวิญญาณ”)

นี่แน่ะ ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงโทษ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบแทน” แต่ว่า “ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำเช่นนั้น จะทำให้เขารู้สึกตัวและกลับมาคืนดี” อย่าให้ความชั่วชนะเราได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี (โรม 12:19-21)

พระเจ้าทรงแก้แค้นในรูปแบบใด พระเจ้าทรงเอาชนะความชั่วด้วยความดี และพระองค์ทรงร้องขอให้สาวกของพระองค์ทำตามแบบอย่างของพระองค์ การปฏิบัติต่อศัตรูของเราด้วยความเมตตาจะทำให้พวกเขา “รู้สึกตัวและกลับมาคืนดี” เพราะการโต้ตอบด้วยความโกรธแค้นหมายถึงว่าเราได้พ่ายแพ้ต่อความชั่วแต่วิธีการที่จะชนะความชั่วอย่างได้ผลคือ “การทำดี” “จงชนะความชั่วด้วยความดี” นี่คือนิยามการรบของพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขา
ไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” แล้วพวกเขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับฉลาก
แบ่งกัน (ลูกา 23:34)

พระคำเหล่านี้ของพระเยซูเป็นประโยชน์ต่อเรา พระบิดาไม่ทรงต้องการ
คำชักชวนใด ๆ เพื่อให้อภัย ปัญหาไม่ได้อยู่กับพระเจ้าแต่อยู่ที่ตัวมนุษย์ เรา
คิดว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนอย่างเรา เมื่อพระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า
ขอทรงยกโทษพวกเขาเพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไร” พระองค์ไม่เพียงแต่
หมายถึงผู้ที่ตรึงพระองค์เท่านั้นแต่หมายถึงมนุษย์ทุกคนที่เป็นคนบาป พระ
เจ้าทรงเข้าใจถึงสถานการณ์ของเรา (เราไม่รู้ว่าเรากำลังทำอะไรอยู่)
พระองค์ยังทรงรักเราโดยปราศจากเงื่อนไขและกำลังทรงทำงานอย่างไม่
รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพื่อทรงช่วยเราให้รอด

*ส่วนผลของพระวิญญานนั้น คือความรัก ความยินดี สันติสุข ความ
อดทน ความกรุณา ความดี ความซื่อสัตย์ ความสุภาพอ่อนโยน การ
รู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีธรรมบัญญัติห้ามไว้เลย*

กาลาเทีย 5:22-23

เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์

มีตัวอย่างหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นคำที่คลาสสิกเมื่อเราพูดถึงพระพิโรธของพระเจ้า นั่นคือการทำลายเมืองโสโดม และเมืองโกโมราห์ซึ่งมีคนชั่วล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ถ้าเราอ่านตามที่พระคัมภีร์บันทึกสิ่งที่เกิดขึ้น คือ ทั้งสองเมืองนี้ตั้งอยู่บนพื้นที่อุดมสมบูรณ์ทั้งด้านการค้า การทำเกษตรกรรม และผู้คนที่อาศัยอยู่ในเมืองต่างมีชีวิตที่สะดวกสบาย และมีเวลาว่างเหลือเฟือที่จะทำกิจกรรมต่าง ๆ จนแม้กระทั่งเรื่องที่ไร้ศีลธรรม ซึ่งได้คืบคลานเข้ามาครอบงำประชาชนจนกลายเป็นเรื่องปกติวิสัย พระเจ้าทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ และทรงกริ้วที่พวกเขากระทำเรื่องชั่วร้ายอย่างไรชอบเขต พระเจ้าทรงยับยั้งที่จะกระทำการใด ๆ อยู่ระยะหนึ่ง แต่ในที่สุดความชั่วช้าก็เลวทรามลงจนกระทั่งพระองค์ทรงหมดความอดทน พระเจ้าทรงส่งคำเตือนไปยังโลกผู้ชอบธรรม และครอบครัวของเขาให้ออกจากเมืองโสโดม จากนั้นในทรงสำแดงความพิโรธโดยการส่งไฟและกำมะถันจากท้องฟ้า ผู้ชายผู้หญิงและเด็กต่างพบกับความตายอย่างน่าสยดสยอง เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ถูกทำลายล้างอย่างราบคาบ และการทรงชำระล้างของพระเจ้าเสร็จสิ้น

ถ้าเราดูเหตุการณ์เดียวกันนี้อีกครั้งด้วยความเข้าใจว่า พระเจ้าไม่ได้ทรงมีบทบาทสำคัญในการทำลายล้าง ให้เราลองนึกถึงภาพเมืองทั้งสองพร้อมกับประชากรผู้อยู่อาศัยที่รักความสนุกสนานและร่ำรวยเงินทอง “ดูสิ ความ

จงหองนี้แหละคือความพิศบาปของโสโดมน้องสาวเจ้า นางและลูกสาวมีอาหารเหลือเพื่อ ทั้งมีความสุขและความสงบ แต่ไม่ยอมช่วยเหลือคนยากจนและคนขัดสน” (เอเสเคียล 16:49) ผู้คนไม่รู้ว่าเมืองที่เขาอาศัยอยู่ (สร้างขึ้นในพื้นที่ที่ไม่มีความมั่นคงทางธรณีวิทยา ปฐมกาล 14:10) ตั้งอยู่ในเขตภูเขาไฟที่ยังคุกรุ่นอยู่ นอกจากนี้ พวกเขายังไม่รู้ด้วยว่า พระเจ้าที่พวกเขาปฏิเสธเป็นพระเจ้าผู้ที่ทรงปกป้องพวกเขา อยู่จากความหายนะทางภัยพิบัติในขณะนั้น แต่ในที่สุดวันนั้นก็มาถึงเมื่อพระเจ้าทรงยอมรับการตัดสินใจของพวกเขาที่จะเป็นอิสระจากพระองค์ เพื่อทรงค้ำจุนหลักการความเป็นอิสระเสรีของมนุษย์ พระองค์ทรงให้อิสระภาพในการเลือกแก่พวกเขาที่จะอยู่นอกเหนือการปกป้องของพระองค์ จากพลังแห่งธรรมชาติซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับพระองค์ พื้นผิวโลกได้ปริแยกออกและฉีกขาดและพ่นเอาลาวาที่ร้อนระอุออกมาพุ่งขึ้นสูงหลายพันฟุตในอากาศและ “กำมะถันและไฟจากพระยาห์เวห์ ตกจากฟ้า” (ปฐมกาล 19:24) และทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ในเวลาเพียงไม่กี่นาที

ดังนั้นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำของพระเจ้าในการล่มสลายของทั้งสองเมืองก็คือ การปล่อยให้ประชากรมีอิสระภาพอันแท้จริงในการตัดสินใจเลือก ซึ่งเสรีภาพของการเลือกที่ส่งผลให้เกิดความหายนะแก่เมืองทั้งสอง ซึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแข่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ เพื่อที่จะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เชื้อฟิ่งพระสุรเสียงของ

พระองค์ และผูกพันกับพระองค์ ทำเช่นนั้นท่านจะได้ชีวิตและวันเวลาของท่านจะยืนนาน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19-20)

ความเจ็บป่วย อุบัติเหตุ การตาย สงคราม ภัยพิบัติทางธรรมชาติและอื่นๆ เกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ บ่อยครั้งมนุษย์เราเองเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดขึ้น บางครั้งซาตาน หรือ บางครั้งสาเหตุมาจากสภาพธรรมชาติที่เปลี่ยนไปหลังน้ำท่วมโลก และหลายครั้งเกิดจากปัจจัยหลายอย่างรวมกัน มนุษย์ไม่สามารถหยั่งรู้สาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เกิดขึ้น มนุษย์จึงหันมาตำหนิพระเจ้า ซึ่งมีนโยติธรรมใหม่ มีเหตุผลเพียงพอรีเปล่า ซึ่งการกล่าวโทษพระเจ้านั้นมีมานานแล้วซึ่งเริ่มตั้งแต่เมื่อใดและที่ใด

ชายนั้นทูลว่า “หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์ นางส่งผลจากต้นไม้นั้นให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน” พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสถามหญิงนั้นว่า “นี่เจ้าทำอะไรลงไป” หญิงนั้นทูลว่า “งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน” (ปฐมกาล 3:12-13)

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความรักมั่นคงของพระองค์แผ่ไปถึงฟ้าสวรรค์

ความซื่อสัตย์ของพระองค์ไปถึงเมฆ

ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาสูงตระหง่าน

ความยุติธรรมของพระองค์เหมือนที่ลี้ภัย

ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทรงช่วยทั้งมนุษย์และสัตว์ให้รอด

ข้าแต่พระเจ้า ความรักมั่นคงของพระองค์ล้ำเลิศยิ่งนัก

มนุษย์ทั้งหลายเข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกพระองค์ - สดุดี 36:5-7

เรื่องของเหตุการณ์น้ำท่วมโลก

น้ำท่วมโลกที่เกิดขึ้นในสมัยโนอาห์เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้เกิดขึ้น ภัยพิบัติครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นได้อย่างไร มีหลักฐานอื่นใดนอกเหนือจากพระคัมภีร์ที่อธิบายถึงเหตุการณ์น้ำท่วมโลกครั้งยิ่งใหญ่นี้หรือไม่

พระยาห์เวห์จึงตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่ต่อสู้กับมนุษย์ตลอดกาล เพราะมนุษย์เป็นแต่เนื้อหนังวันเวลาของเขาคือ 120 ปี” (ปฐมกาล 6:3)

มนุษย์ได้ห่างเหินจากพระเจ้าไปจนพระองค์ทรงดูเหมือนจำเป็นที่จะต้องปล่อยพวกเขาจากพลังอำนาจการปกป้องของพระองค์ ซึ่งหมายความว่า รวมถึงภัยพิบัติจากธรรมชาติด้วย เราอาจสงสัยว่าสุดท้ายแล้ว อะไรคือสาเหตุที่พระองค์ทรงจำเป็นต้องปล่อยพวกเขาเหล่านั้น พระเจ้าทรงตัดสินใจตามอำเภอใจหรือมีเงื่อนไขปัจจัยอื่นใดเข้ามาเกี่ยวข้องไหม

ลองจินตนาการว่า ถ้าคุณมีเพื่อนบ้านคนหนึ่งที่มีปัญหาเรื่องส่วนตัวมากมาย เพื่อนบ้านคนนี้เผชิญปัญหาทางการเงิน ด้านสุขภาพมีโรคหลายอย่าง จนกระทั่งเดินได้ไกลสุดแค่สองสามช่วงตึกจากบ้าน แຍ่ยิ่งไปกว่านั้น เขาไม่มีรถยนต์ที่จะขับ ไปทำธุระต่าง ๆ ตามที่เขาต้องการ นั่นยิ่งทำให้ชีวิตเขาลำบากยากเข็ญวันหนึ่งคุณสนทนากับเขาและรู้ถึงความ

ยากลำบากในชีวิตของเขา คุณจึงเสนอที่จะช่วยขับรถพาเขาไปร้านค้าต่าง ๆ เดือนต่อมาคุณพาเขาไปโรงพยาบาลตามใบนัดหมายหมอ ร้านขายยา ซุปเปอร์มาร์เก็ต ฯลฯ ข้อตกลงนี้ดูเหมือนจะโอเคและคุณก็เต็มใจที่จะช่วยเขา

แต่อยู่มาวันหนึ่ง ในวันที่อากาศร้อนจัด เพื่อนบ้านคนนี้ปรากฏตัวขึ้นที่ประตูบ้านของคุณและมีท่าทางกระวนกระวายใจมาขอให้คุณขับรถพาเขาไปที่ธนาคารอีกเมืองหนึ่ง คุณสังเกตเห็นว่าเขาถือถุงกระดาษ หน้ากากสกี และในมือกำลังถือสิ่งของสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนเป็นปืนพกซ่อนอยู่ในถุงเท้า ถ้าเป็นคุณ ๆ จะทำอย่างไร คุณจะรีบคว้ากุญแจรถและรีบวิ่งออกไปขับรถตามที่เพื่อนบ้านคนนี้ต้องการหรือไม่

เราทุกคนมีเส้นแบ่งขอบเขตที่จะทำหรือไม่ทำบางอย่าง เส้นเหล่านี้เกี่ยวข้องกับคุณธรรม จริยธรรม และขอบเขตที่จะละเว้นการกระทำบางอย่าง บางอย่าง พระเจ้าเองก็ทรงมีเส้นแบ่งขอบเขตนี้เช่นกันหรือไม่ พระองค์จะทรงละเว้นหรือหยุดการกระทำเช่นนี้ด้วยวิธีเปล่า

พระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วร้ายของมนุษย์มีมากบนแผ่นดิน และทรงเห็นว่าเค้าความคิดในใจทั้งหมดของเขาล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา คนทั้งโลกเสื่อมทรามไปเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและแผ่นดินก็เต็มด้วยความโหดร้าย พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทรามเพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติตนเสื่อมทรามบนแผ่นดินพระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์ว่า “เราจะให้มนุษย์

และสัตว์ทั้งปวงสิ้นสุดต่อหน้าเราด้วยเหตุว่าแผ่นดินโลกเต็มด้วยความโหดร้ายเพราะการกระทำของมนุษย์ดูเถิดเราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก” (ปฐมกาล 6:5, 11-13)

โลกของเรานั้นมีสภาพอย่างไรก่อนการเกิดน้ำท่วมโลก พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่โนอาห์ดังนี้ “แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความโหดร้ายเพราะการกระทำของมนุษย์” เนื่องจากความรุนแรงของมนุษย์ แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความรุนแรงโหดร้าย ภัยพิบัติอันรุนแรง และหายนะกำลังจะเกิดขึ้น ศีลธรรมในสังคมมนุษย์ตกต่ำถึงขีดสุด กล่าวคือ “พระเจ้าทอดพระเนตรแผ่นดินก็ทรงเห็นว่าเสื่อมทรามเพราะมนุษย์ทั้งหมดประพฤติตนเสื่อมทรามบนแผ่นดิน”

พระเจ้าทรงเหลือผู้ที่ติดตามที่ยังสัตย์ซื่ออยู่ที่คนในช่วงเวลาอันมีเดมิคของประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์กล่าวถึงโนอาห์เพียงคนเดียว อะไรคือสาเหตุที่ทำให้โลกอยู่ในสภาพเช่นนี้ “ความคิดในใจทั้งหมดของมนุษย์ชาติล้วนเป็นเรื่องชั่วร้ายตลอดเวลา” พระคัมภีร์กล่าวถึงความชั่วอย่างไร การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในขณะที่อาดัมและเอวากินผลไม้จาก “ต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่ว” (ปฐมกาล2:17) การเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจของเขาทั้งสองในเสี้ยววินาทีนั้นอธิบายได้ดีที่สุดถึงความบาป พ่อแม่คนแรกของเราได้มอบมรดกที่เป็นจินตนาภาพหรือภาพของพระเจ้าอันบิดเบี้ยวให้แก่ชนรุ่นหลัง ประชากรที่เกิดภายหลังจากน้ำท่วมโลกต่างมองว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงมีความอ่อนโยนอีกต่อไป แต่พวกเขา กลับมองเห็นอย่างเข้าใจผิดคิดไปเองว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ไร้ความปราณีซึ่งเป็นภาพที่บิดเบี้ยวพระลักษณะ

ของพระเจ้า พระเจ้าทรงยอมรับความโหดร้ายอันรุนแรงของพวกเขา แต่ คำตอบรับของพระเจ้าคืออะไรกัน “พระยาห์เวห์ทรงเสียดพระทัย” (ปฐมกาล 6:6)

มนุษยชาติได้ผลึกพระเจ้าจนถึงจุดที่พระองค์ไม่ต้องการมีส่วนร่วมในความรุนแรงของมนุษย์อีกต่อไป ความชั่วร้ายบีบบังคับให้พระเจ้าคลายการปกป้องโลกจากภัยธรรมชาติและเมื่อระยะเวลา 120 ปี ของการเตรียมตัวโนอาห์สิ้นสุดลงและผู้โดยสารได้อยู่บนเรือ ฝนก็เริ่มตกลงมาอย่างหนักสี่สิบวันสี่สิบคืน อะไรคือสาเหตุที่ทำให้เกิดพายุใหญ่ลูกนี้ เราพบเบาะแสที่สำคัญในบทแรกของปฐมกาล

พระเจ้าตรัสว่า “จงมีภาคพื้นในระหว่างน้ำ แยกน้ำออกจากกัน” พระเจ้าทรงสร้างภาคพื้นนั้นขึ้นแล้วทรงแยกน้ำที่อยู่ใต้ภาคพื้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือภาคพื้นก็เป็นดั่งนั้น พระเจ้าจึงทรงเรียกภาคพื้นนั้นว่าฟ้า (ปฐมกาล 1:6-8)

“ท้องฟ้า” คืออะไร ภาคพื้น คือ สถานที่กว้างใหญ่ไพศาลมีลักษณะรูปโค้งหรือหลังคากลม (โดม) ในขณะที่โดม หมายถึง สิ่งปกคลุมเหนือพื้นดินที่แขวนหรือคงที่ในท้องฟ้าหรือชั้นบรรยากาศ ข้อพระคัมภีร์กล่าวว่าโดมแยกน้ำและมีน้ำเป็นจำนวนมากอยู่เหนือโดม

สิ่งที่ปกคลุมขนาดใหญ่ในชั้นบรรยากาศที่ประกอบด้วยไอน้ำล้อมรอบแผ่นดินโลกทั้งใบเหมือนเรือนกระจกที่ใหญ่มหึมาที่ทำให้แผ่นดินโลกของเรามี

อากาศเย็นสบายจากขั้วโลกเหนือไปยังขั้วโลกใต้ อากาศไม่ร้อนและไม่เย็นจนเกินไป ซากดึกดำบรรพ์ของพืชและสัตว์ที่ถูกค้นพบในบริเวณขั้วโลกก็ยืนยันถึงหลักฐานว่าสภาพอากาศเช่นนี้เคยมีอยู่บนแผ่นดินโลกของเรา พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงภูมิอากาศของแผ่นดินโลกในยุคแรก ๆ ด้วยเช่นกัน โดยกล่าวว่า

ลำดับเรื่องการทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินมีดังนี้ ในวันที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินและฟ้าสวรรค์ เมื่อยังไม่มีต้นไม้ตามทุ่งบนแผ่นดินและพืชตามทุ่งก็ยังไม่งอกขึ้นเลยเพราะพระยาห์เวห์พระเจ้ายังไม่ได้ทรงให้ฝนตกบนแผ่นดิน... แต่มีละอองน้ำขึ้นมาจากแผ่นดินรดพื้นดินทั่วทั้งหมด (ปฐมกาล 2:4-6)

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้กล่าวถึงสภาพของแผ่นดินโลกเก่าที่แตกต่างจากแผ่นดินโลกที่เราคุ้นเคยในวันนี้ “เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้ายังไม่ได้ทรงให้ฝนตกบนแผ่นดิน... แต่ทรงให้มีละอองน้ำขึ้นมาจากแผ่นดินรดพื้นดินทั่วทั้งหมด” แผ่นดินโลกมีสภาพอากาศที่อบอุ่นและไม่มี การเปลี่ยนแปลง อุณหภูมิอย่างฉับพลัน อุณหภูมิที่สม่ำเสมอเช่นนี้จะไม่มีการพายุฝน พายุทอร์นาโด เฮอริเคน ลูกเห็บหรือหิมะ และดูเหมือนจะไม่มีฝนโปรยปราย พื้นผิวโลกนั้นราบเรียบกว่าแผ่นดินโลกในทุกวันนี้ที่มีหุบเขาลึก นอกจากนี้ พื้นผิวโลกที่ถูกปกคลุมด้วยน้ำนั้นมีน้อยกว่าเยอะ

อะไรที่ทำให้ น้ำ ลอยตัว ได้อยู่ในชั้นบรรยากาศและสาเหตุใดจึงมีน้ำท่วมแผ่นดินโลกเกิดขึ้น การสังเกตง่าย ๆ ความร้อนทำให้มีน้ำระเหย น้ำร้อนใน

กาต้มน้ำบนเตาจะระเหยเป็นไอ ทุก ๆ วันแหล่งน้ำจำนวนมากในแผ่นดินโลกจะระเหยกลายเป็นเมฆ ซึ่งน้ำยิ่งร้อนมากเท่าไรก็ยิ่งระเหยเร็วมากขึ้นเท่านั้น ในช่วงกลางฤดูหนาวพื้นผิวของทะเลสาบที่กลายเป็นน้ำแข็งจะระเหยช้าลงเมื่อเทียบกับในช่วงฤดูร้อน

พลังงานความร้อนในยุคก่อนที่น้ำท่วมโลกน่าจะมีปริมาณมากกว่าในยุคปัจจุบัน นั่นเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ชั้นบรรยากาศสามารถเก็บน้ำได้มากกว่าตอนนี้ไหม โลกของเราได้รับพลังงานความร้อนทั้งหมดจากดวงอาทิตย์ หากไม่มีดวงอาทิตย์โลกจะกลายเป็นน้ำแข็งโดยที่อุณหภูมิมิพื้นผิวอาจจะต่ำถึงศูนย์

ตอนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างโลก พระองค์ทรงออกแบบระบบพลังงานความร้อนที่ทำงานอย่างน่าอัศจรรย์ที่สามารถเก็บน้ำเป็นจำนวนมากในชั้นบรรยากาศ ดวงอาทิตย์เป็นส่วนที่สำคัญของระบบนี้ ดวงอาทิตย์ก่อนหน้าน้ำท่วมแผ่นดินโลกน่าจะให้พลังความร้อน*มากกว่า*ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ ถ้าสมมุติฐานนี้ถูกต้องมันก็มีเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อได้ว่าพระเจ้าทรงถูกบีบบังคับให้คลายการควบคุมธรรมชาติ ซึ่งพลังงานของดวงอาทิตย์ก็จะได้รับผลกระทบด้วย

ความสมดุลที่ละเอียดอ่อนในชั้นบรรยากาศได้ถูกทำลายลง “เมื่อโนอาห์มีอายุได้ 600 ปี ในเดือนที่สองของวันที่สิบเจ็ดของเดือนในวันนั้นเองน้ำพุใต้บาดาลทั้งหมดก็พุ่งขึ้นมาและท้องฟ้าก็เปิดออก ฝนตกบนแผ่นดิน 40 วัน

และ 40 คีน” (ปฐมกาล 7:11-12) เมื่อดฝนหยดแรกของประวัติศาสตร์เริ่มตกลงมาและในที่สุดก็เทน้ำลงมาหลายพันลูกบาศก์ไมล์ท่วมแผ่นดินโลกใบนี้

ความไม่มั่นคงทางธรณีวิทยาเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันกับความไม่แน่นอนของชั้นบรรยากาศและนั่นทำให้เกิดแรงดันน้ำเพิ่มขึ้นในอ่างเก็บน้ำใต้ดิน “ในวันนั้นเองน้ำพุใต้บาดาลที่ลึกมากทั้งหมดก็พุ่งขึ้นมา” (ปฐมกาล 7:11) น้ำพุเหล่านี้มีส่วนทำให้น้ำท่วมโลกมากขึ้น

มีเพียงมนุษย์แปดคนในเรือเท่านั้นที่รอดชีวิตจากน้ำท่วม คือ โนอาห์และครอบครัวของเขา รวมทั้งสัตว์นานาชนิดที่มีอยู่บนเรือเพื่อการแพร่พันธุ์หลังน้ำท่วมโลก

ซากฟอสซิลของเรือลำนั้นถูกเก็บรักษาไว้ในอุทยานแห่งชาติในตุรกี ตะวันออกใกล้กับเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ชื่อ Dogubayazit หรือ โดกูบายาซิท การค้นพบทางโบราณคดีที่ไม่ธรรมดาครั้งนี้ในบริเวณภูเขาอารารัตเป็นหลักฐานที่ชี้ให้เห็นชัดว่าเรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับน้ำท่วมครั้งใหญ่ไม่ได้เป็นเพียงนิทานแต่เป็นประวัติศาสตร์ที่น่าเชื่อถือของภัยพิบัติทางธรรมชาติแห่งเดียวที่ส่งผลกระทบไปทั่วแผ่นดินโลก

น้ำก็ลดลงจากแผ่นดินเรื่อย ๆ เมื่อล่วงไป 150 วันแล้วน้ำก็ลดระดับลง ณ วันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ดเรือก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต

ปฐมกาล 8:3-4

คำพยานที่ไม้กางเขน

เมื่อมนุษย์มีความเข้าใจอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระราชกิจของพระเจ้าในพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม เมื่อนั้นเราจะมั่นใจว่าพระองค์ทรงไม่ใช่ผู้ทรงทำลาย ซึ่งไม่ว่าจะเป็นในสถานการณ์ใด ๆ ทุกรักดี หลักฐานที่เด่นชัดที่สุดอยู่ในพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่

ความเชื่อที่ว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์บนไม้กางเขน เป็นที่ยอมรับอย่างกว้างขวางในหมู่นักศึกษาพระคัมภีร์ ถึงแม้ว่าจะมีมุมมองที่แตกต่างกันไปว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูจะช่วยให้เราได้อย่างไร อย่งไรก็ตาม คริสเตียนส่วนใหญ่เชื่อว่าเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระองค์ก็ทรงประสบกับความตายเหมือนกันกับมนุษย์ทุกคนประสบ (“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา” 2 โครินธ์ 5:21) ถ้าเราไม่ได้รับการไถ่ให้รอดโดยพระเยซู

ถ้าหากเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องจริง เราก็เดาได้เลยว่า พระเยซูก็ทรงสิ้นพระชนม์ในสภาพแบบเดียวกันกับที่มนุษย์ที่จะตายในวันพิพากษาบาป หากพระเจ้าทรง“นำ”มาซึ่งความตาย และถ้าเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทำลายคนบาป เราก็คงคาดคะเนได้ว่าพระเจ้าพระบิดาจะต้องเสด็จเข้ามาอยู่ใกล้ ๆ พระเยซู เพื่อหาวิธีฆ่าพระองค์เช่นเดียวกัน นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นใหม่ หนังสือมหัศจรรย์ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการตรึงพระเยซูบนไม้กางเขน อะไรคือ

ประโยคกล่าวสุดท้ายของพระเยซูก่อนที่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ทรงกล่าวว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (มัทธิว 27:46)

พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู พระบิดาเจ้าทรงอนุญาตให้พระบุตรของพระองค์สัมผัสกับสิ่งที่มนุษย์ทุกคนที่ปฏิเสธความรักของพระองค์จะได้สัมผัสในที่สุด คือ การแยกออกจากพระเจ้าผู้ทรงให้ชีวิต พระเจ้าพระบิดาไม่ได้ทรงเป็นผู้สังหารองค์พระเยซูคริสต์ แต่เป็นความบาปของมนุษย์ที่ได้ฆ่าพระเยซูกล่าวว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” (โรม 6:23) บาปสามารถก่อให้เกิดความตายได้ด้วยตัวของมันเองโดยที่ไม่ต้องพึ่งพาพระเจ้าช่วย ชีวิตทุกชีวิตมาจากพระเจ้าโดยไม่มีข้อยกเว้น ความตายทั้งมวลก็เป็นผลของความบาปโดยไม่มีข้อยกเว้นเช่นกัน ความคิดที่บอกว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความตายนั้นไม่มีเหตุผลโดยสิ้นเชิง

หนังสือเล่มนี้ไม่มีพื้นที่มากพอที่จะตรวจสอบการทำลาย และความทุกข์ทรมานทุก ๆ เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม เรื่องที่เราได้ศึกษาด้วยกันมาในพระคัมภีร์เป็นดอกกุญแจอันสำคัญในการเข้าใจบทบาทของพระเจ้าในเรื่องความตายและภัยพิบัติ พระคัมภีร์จะอธิบายพระคัมภีร์เมื่อใดก็ตามที่บทบาทของพระเจ้าในพระคัมภีร์ข้อใดข้อหนึ่งให้รายละเอียดชัดเจน (เช่นความตายของกษัตริย์ซาอูลใน 1 พงศาวดาร 10) เราใช้พระคัมภีร์ข้อนั้นเป็นกุญแจที่จะไขเข้าไปสู่พระคัมภีร์ข้ออื่น ซึ่งอาจไม่ชัดเจน (สองข้อที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกัน) นอกจากนี้ข้อพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับพระเจ้าเอง ตัวอย่างเช่น “เพราะว่าเราคือพระยาห์เวห์ ไม่มีผู้เปรียบ” (มาลาคีย์ 3:6)

สุดท้าย ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าที่พระเยซูทรงสอนและทรงสาธิตจะเป็น
ดั่งแผนที่ ๆ จะเป็นตัวชี้หนทางของหนังสือพระคัมภีร์ทั้งเล่มตั้งแต่ปฐมกาล
ถึงวิวรณ์

ให้พระคริสต์ประทับในใจของท่านโดยทางความเชื่อ ให้ท่านได้หยั่ง
รากและตั้งมั่นอยู่ในความรัก

ข้าพเจ้าทูลขอให้ท่านสามารถเข้าใจร่วมกับธรรมิกชนทั้งหมดถึง
ความกว้าง ความยาว ความสูง และความลึก

คือให้ซาบซึ้งในความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อพวกท่าน
จะได้รับความบริบูรณ์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม

เอเฟซัส 3:17-19

พระเจ้าทรงไม่ใช่องค์ทรราชย์

มีข่าวดีสำหรับคนที่เคยได้ยินหลักคำสอนเรื่องของนรกที่มีไฟเผาไหม้ อย่างไม่มีวันดับสิ้น หลักคำสอนนี้ เกิดขึ้นจากผู้ที่ไม่ได้ศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียด พระคัมภีร์อธิบายถึงการตาย ว่าเป็นสถานะที่ไม่รู้สึกตัวเหมือนกับการนอนหลับชั่วคราวจนกระทั่งการฟื้นคืนขึ้น เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่ 2 หลังจากนั้นผู้ที่ปฏิเสธพระเจ้ามาตลอดจะได้รับผลโดยตามธรรมชาติ คือ ความตายชั่วนิรันดร์

ก่อนที่เราจะเริ่มต้นศึกษาในเรื่องไฟที่เผาชั่วนิรันดร์ในพระคัมภีร์ เราควรจะต้องเข้าใจคำศัพท์ตามตัวอักษร ยกตัวอย่างเช่นคำว่า ‘ไฟ’ ที่ความหมายตรงตามตัวอักษรหรืออีกความหมายหนึ่งในเชิงสัญลักษณ์ ในหนังสือของดานีเอล เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทรงสั่งให้โยนมีซดรัค เมซาค และอาเบดเนโก เข้าไปในเตาที่กำลังลุกเป็นไฟอยู่ เห็นได้ชัดว่าการใช้ตรงนี้หมายถึงไฟจริง ๆ ตรงตามอักษร เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาด้วยน้ำ กล่าวว่า พระคริสต์จะทรงให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ เราเห็นได้ชัดว่าในที่นี้ไม่ได้หมายถึงไฟตรงตามตัวอักษร แต่ใช้คำว่า ไฟ เป็นสัญลักษณ์เชิงอุปมาอุปไมยหรือเปรียบเทียบ

“พระเจ้าของเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ” และ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (ฮีบรู 12:29, 1 ยอห์น 4:16) พระคัมภีร์สองข้อนี้มีความขัดแย้ง

กันหรือเปล่า คำว่า “ไฟ” ตามตัวอักษรไฟคือปฏิกิริยาทางเคมี พระเจ้าทรงเป็นปฏิกิริยาทางเคมีหรือเปล่า ข้อความเหล่านี้เข้ากันได้ เมื่อเราเห็นถึงผลแห่งความรักของพระเจ้าที่มีต่อบุคคล ความรักของพระเจ้าเผาผลาญความเห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ตัวเป็นสิ่งที่อยู่ตรงกันข้ามกับความรักที่แท้จริง หากเราเปิดรับความรักของพระเจ้า ความรักนั้นก็จะเข้ามาแทนที่ความเห็นแก่ตัวในใจของเรา และนี่คือประสบการณ์ที่ให้ชีวิต

หากเราต่อต้านความรักของพระเจ้า และยึดติดกับความเห็นแก่ตัวของเรา ความรักที่มาจากพระเจ้าจะกลับกลายเป็นความทุกข์ทรมาน และเราจะพยายามวิ่งหนี และหาที่ซ่อนตัวจากพระองค์ และนั่นคือซาตาน ประสบการณ์ของอาดัม และเอวาหลังจากที่พวกเขาเชื่อในคำมุสาของ หากมองด้วยบริบทนี้ความรักของพระเจื่อก็คือ ไฟที่เผาผลาญ

คำอุปมาของพระเยซูเรื่องคนรวย กับลาซารัสถูกนำมาใช้เพื่อสนับสนุนหลักคำสอนเรื่องสถานที่แห่งการทุกข์ทรมาน

“มีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อดี อยู่อย่างรื่นเรือง และฟุ่มเฟือยทุก ๆ วัน และมีคนยากจนคนหนึ่งชื่อลาซารัส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี เขาอยากจะได้กินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีคนนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา ต่อมาคนยากจนนั้นตาย และพวกทูตสวรรค์นำเขาไปอยู่กับอับราฮัม (ภาษากรีกพูดว่า “อยู่ในอกของอับราฮัม”) ส่วนเศรษฐีคนนั้นก็ตายด้วย และถูกฝังไว้ และเมื่อเขาเป็นทุกข์ทรมานอยู่ในแดนคน

ตาย เขาแหงนหน้าดู เห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัสก็อยู่กับท่าน เศรษฐีจึงร้องว่า ‘อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เห็น เพราะข้าพเจ้าต้องทุกข์ระทมอยู่ในเปลวไฟนี้’ แต่อับราฮัมตอบว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้สิ่งที่ดีสำหรับตัว และลาซารัสได้แต่สิ่งเลว เวลานี้เขาได้รับการปลอบโยนแล้ว แต่เจ้าได้รับแต่ความทุกข์ระทม ยิ่งไปกว่านั้น ระหว่างเรากับพวกเจ้าก็มีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าใครอยากจะข้ามจากที่นี่ไปถึงพวกเจ้า ก็ทำไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็กทำไม่ได้’ เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า ‘ถ้าอย่างนั้น บิดาเจ้าข้า ขอท่านใช้ลาซารัสไปที่บ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีน้องชายห้าคน ให้ลาซารัสไปเตือนพวกเขา เพื่อไม่ให้เขาต้องมาอยู่ในที่ทุกข์ทรมานแห่งนี้’ แต่อับราฮัมตอบว่า ‘เขามีโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะแล้ว ให้พวกเขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ เศรษฐีคนนั้นจึงกล่าวว่า ‘ไม่ได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้ามีใครสักคนหนึ่งจากพวกคนตายไปหาพวกเขา เขาคงจะกลับใจใหม่’ อับราฮัมจึงตอบเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ แม้จะมีใครเป็นขึ้นมาจากตาย เขาก็ยังจะไม่เชื่อ’ ” (ลูคา 16:19-31)

พระเยซูทรงเล่าเรื่องนี้เพื่อสำแดงให้เห็นว่าความเห็นแก่ตัว และความเมินเฉยที่คน ๆ หนึ่งมี ในขณะที่พระองค์ทรงกำลังพูดกับพวกฟาริสีอยู่ และพระองค์ทรงสรุปเรื่องชีวิตหลังความตายที่เชื่อกันอย่างผิด ๆ

ชาวียิวเชื่อมโยงความมั่งคั่งกับพระพรของพระเจ้า ในความคิดของพวกเขา คนจนโดยเฉพาะคนที่ยังมีความทุกข์ทางร่างกายนั้นถูกพระเจ้าทรงสาปแช่งอยู่ บุคคลที่ได้รับความทุกข์ทรมาน เพราะพวกเขา มีความบกพร่องทางฝ่ายจิตวิญญาณหรือบาป ในขณะที่คนรวยได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าเป็นพิเศษ สำหรับพวกฟาริสีแล้วความมั่งคั่งหรือสถานะของบุคคล แสดงให้เห็นว่าพวกเขาได้ทำดีต่อพระเจ้าเพียงใด พระเยซูทรงให้คำอุปมานี้แก่พวกเขาเพื่อทรงเปิดเผยการเข้าใจผิดเกี่ยวกับมุมมองนี้ที่แคบและโหดร้าย

ก่อนอื่นให้เรามาดูรายละเอียดในอุปมาเรื่องนี้ หลังจากตายขอทานลาซารัสอยู่อย่างสบาย พระคัมภีร์ใช้คำว่าใน “อกของอับราฮัม” คนรวยก็ตายแต่ตกนรกต้องทนทุกข์ทรมาน คนรวยเงยหน้าขึ้นและเห็นอับราฮัมและขอทานลาซารัสในระยะไกล แล้วการสนทนาก็เกิดขึ้นระหว่างคนรวยกับ “อับราฮัมบิดา”

ต่อจากนี้ให้เรามาศึกษาเรื่องนี้และตั้งคำถาม

- อับราฮัมและลาซารัสอยู่ที่ไหน
- หากอับราฮัมและลาซารัสอยู่ในสวรรค์ เป็นไปได้อย่างไรที่อับราฮัมสามารถพูดคุยกับเศรชฐีที่อยู่ในนรก และเป็นไปได้อย่างไรที่เศรชฐีจะเห็นอับราฮัมและลาซารัสได้

- หากอับราฮัมและลาซาร์สอยู่ในสวรรค์ เป็นไปได้อย่างไรที่อับราฮัมสามารถพูดคุยกับเศรชฐีที่อยู่ในนรก และเป็นไปได้อย่างไรที่เศรชฐีจะเห็นอับราฮัมและลาซาร์สได้
- หากอับราฮัมและลาซาร์สไม่อยู่ทั้งในสวรรค์หรือนรกพวกเขาอยู่ที่ไหน
- หยดน้ำเล็ก ๆ ไม่กี่หยดที่ตกลงบนลิ้นของคนที่ถูกขังทรมานอยู่ในนรกจะช่วยเขาได้มากขนาดไหน
- ลาซาร์สสามารถมองเห็นเศรชฐีซึ่งกำลังถูกทรมานอยู่ในนรกและได้ยินคำวิงวอนของเขาใช่ไหม
- ลาซาร์สได้รับการปกป้องใน “อกของอับราฮัม” อย่างไร
- ลาซาร์ส “ได้รับการปกป้อง” แม้ว่าเขาตระหนักถึงความทุกข์ของเศรชฐี หรือเพราะว่าเขาได้เห็นถึงความทุกข์ของเศรชฐี
- ลาซาร์สได้รับการสนับสนุนให้แสดงความเฉยเมยต่อเศรชฐีเพราะตอนนี้สถานการณ์ของพวกเขากลับกันหรือ
- “เหวใหญ่” ที่กั้นระหว่างสองสถานที่กว้างใหญ่ขนาดไหน
- เหวใหญ่ที่ว่านี้ต้องกว้างเท่าไร จึงจะทำให้การสื่อสารระหว่างนรกกับที่ตั้งของอับราฮัมและลาซาร์สเป็นไปได้
- “เหวใหญ่” ต้องกว้างขนาดไหนจึงจะทำให้คนที่อยู่ฝั่งสบายไม่ได้ยินหรือรับรู้ถึงความทุกข์ทรมานที่กำลังเกิดขึ้นในนรก สามร้อยเมตร

หรือ สามร้อยยี่สิบเมตรหรือ แล้วทั้งโลกและจักรวาลจะกว้างพอหรือไม่

เป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลหรือไม่ ที่จะสรุปว่าเพราะพระเยซูทรงใช้การอ้างอิงถึงนรกในอุปมาของเศรษฐีและลาซารัส หมายความว่า พระเยซูทรงให้การสนับสนุนหลักคำสอนเรื่องนรกที่มีไฟเผาไหม้อยู่ชั่วนิรันดร์หรือ

มันเป็นสิ่งที่สมเหตุสมผลหรือไม่ที่จะสรุปว่าพระเยซูทรงนำความคิดเรื่องสถานที่ที่มีไฟเผาไหม้อยู่ชั่วนิรันดร์มาเป็นเรื่องอุปมา เพื่อขจัดหลักคำสอนอันโหดร้ายนี้มากกว่าที่จะยอมรับมัน พระเยซูทรงกำลังสอนว่ามันคงเป็นไปได้สำหรับผู้ที่จะมีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์ที่จะมีสันติสุขและความสุขอย่างแท้จริงหากยังมีนรกคงอยู่ในจักรวาล

หลักคำสอนที่บอกว่า มีสถานที่แห่งการทรมานนี้อยู่ชั่วนิรันดร์ เป็นการพูดเท็จของชาตานที่พยายามป้ายสีพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยน ทรงเมตตา กรุณา ทรงให้อภัย และทรงเปี่ยมด้วยความรักว่าเป็นองค์ทรราชย์ที่เลวร้ายที่สุดที่จะนึกจินตนาการได้

เพื่อที่จะให้มนุษย์ห่างเหินจากพระบิดาบนสวรรค์ ความจริงแล้วมันไม่มีสถานที่แห่งการทรมานชั่วนิรันดร์อยู่อย่างแน่นอน และจะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอนในอนาคต แท้จริงแล้วสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวคือจะมีวันหนึ่งที่จะมาถึงเมื่อความทุกข์ทั้งปวงจะจบสิ้นลงตลอดกาล

ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่งว่า “นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขา

จะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะสถิตกับเขา [และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา] พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นผ่านไป แล้ว” (วิวรณ์ 21:3-4)

หลายคนมักสงสัยว่า เราจะอยู่ในสภาพร่างกายแบบไหนเพื่อที่จะมีชีวิตนิรันดร์ เราจะมีสภาพร่างกายในสภาพแบบมนุษย์อย่างที่เราเป็นอยู่ตอนนี้ หรือเราจะมีชีวิตอยู่ที่ในแบบที่ไร้ร่างกาย และส่วนของวิญญาณล่ะ จะเป็นในรูปแบบใด

พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีจากพื้นดิน ระบายลมปราณเข้าทางจมูกของเขา มนุษย์จึงกลายเป็นผู้มีชีวิตอยู่ (ปฐมกาล 2:7)

ชีวิตใดที่ทำบาปก็ต้องตาย (เอเสเคียล 18:4)

ชีวิตของเราต้องการ "ลมปราณ" หรือวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เราไม่ได้มีวิญญาณที่มีชีวิต เราแต่ละคนเป็นวิญญาณที่มีชีวิต ความเชื่อที่ว่าเรามีวิญญาณที่เป็นอมตะแบ่งแยกได้ไม่ใช่ความคิดจากพระคัมภีร์ ในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ร่างกายอันไม่สมบูรณ์ของเราจะเปลี่ยนไป “ในพริบตาเดียว” (1 โครินธ์ 15:52) เพื่อความสมบูรณ์แบบ

เพราะว่าค่าจ้างของบาปคือความตาย (โรม 6:23)

ไม่มีที่ใดในพระคำของพระเจ้าที่ความตายถูกอธิบายว่าเป็นสิ่งอื่น นอกจากความตาย พระคัมภีร์ทั้งหมดยืนยันว่าผลของบาปคือความตาย มีเพียงเสียงคัดค้านอย่างเดียวก่อนหน้านั้น ที่กล่าวว่า จูจึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่” (ปฐมกาล 3:4)

พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:16)

คำว่า “พินาศ” หมายถึง การเข้าสู่สถานะที่ไม่มีการดำรงอยู่ ซึ่งไม่ได้หมายถึงการมีชีวิตอยู่ที่อื่นในสภาวะที่ทุกข์ทรมาน

พระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงตรัสกับพวกเขาว่า “ลาซารัสสหายของพวกเราหลับไปแล้ว แต่เรากำลังจะไปปลุกให้เขาตื่น” พวกเขาทูลว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเขาหลับอยู่ เขาก็จะมีอาการดีขึ้น” พระเยซูตรัสถึงการตายของลาซารัส แต่พวกเขาคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน ดังนั้นพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาตรง ๆ ว่า “ลาซารัสตายแล้ว” (ยอห์น 11:11-14)

พระเยซูทรงบอกว่าความตายเปรียบเสมือนการหลับ เพราะพระเจ้าทรงสามารถที่จะฟื้นคืนชีพบุคคลจากความตายได้ เมื่อพระเยซูทรงให้ลาซารัสกลับมามีชีวิต หลังจากลาซารัสตาย และอยู่ในหลุมฝังศพสี่วันแล้ว ลาซารัสก็ไม่ได้ถูกเรียกกลับจากสวรรค์ เขาตื่นจากสภาวะที่ไม่รู้สึกตัว นั่นคือการตาย

เมื่อลมหายใจของเขาพรากไป เขาก็กลับเป็นดินในวันเดียวกันนั้น
ความคิดของเขาก็สูญสิ้นไป (สดุดี 146:4)

เมื่อบุคคลเสียชีวิตความคิดของเขาจะไม่ดำเนินต่อไปที่อื่น

พระในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์ในแดนคนตาย ใครเล่า
จะยกย่องพระองค์ (สดุดี 6:5)

เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองคงจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไร
เลย เขาไม่อาจรับรางวัลอีก เพราะว่าใคร ๆ ก็พากันลืมเขาเสียหมด
(ปัญญาจารย์ 9:5)

เมื่อเราตายสมองก็จะปิดการทำงานในวินาทีนั้นทันที รวมถึงการรับรู้
ของเวลา วินาทีที่การฟื้นคืนชีพมาถึงเราจะรู้สึกเหมือนว่าเราเพิ่งสุดลม
หายใจครั้งสุดท้าย

คือว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาจากสวรรค์ด้วยพระดำรัสสั่ง ด้วย
เสียงเรียกของหัวหน้าทูตสวรรค์และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และ
ทุกคนที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน (1 เธสะโลนิกา
4:16)

การฟื้นคืนชีพนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จมาครั้งที่สอง

นี่แน่ะ เราจะมาในเร็ว ๆ นี้ และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย
(วิวรณ์ 22:12)

เราจะไม่ได้รับรางวัลนิรันดร์จนกว่าพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง พระองค์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญและทรงฤทธานุภาพสูงสุดแต่เพียงพระองค์เดียว เป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และเป็นองค์เจ้านายเหนือบรรดาเจ้านาย *พระองค์เพียงผู้เดียวที่เป็นองค์อมตะ* (1 ทิโมธี 6:15-16)

พระเจ้าผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นอมตะ ในขณะที่มนุษย์เราไม่ใช่

นี่แน่ะ ข้าพเจ้ามีความกล้าที่จะบอกกับพวกท่าน คือเราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน แต่จะถูกเปลี่ยนใหม่ทุกคน ในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาเตอร์ครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีการเปาเตอร์ และพวกที่ตายแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นโดยปราศจากความเสื่อมสลาย แล้วเราจะถูกเปลี่ยนใหม่เพราะว่าสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้ต้องสวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้ และสภาพที่ต้องตายนี้ต้องสวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย เมื่อสิ่งที่เสื่อมสลายได้นี้สวมด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายไม่ได้และสภาพที่ต้องตายนี้สวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย เมื่อนั้นพระวจนะที่เขียนไว้จะสำเร็จว่า “ความตายก็ถูกกลืนเข้าไปในชัยชนะแล้ว” (1 โครินธ์ 15:51-54)

เราไม่มีความเป็นอมตะในตัวเรา ความเป็นอมตะเป็นไปได้เฉพาะผ่านการเชื่อมต่อกับพระเจ้าเท่านั้น “สภาพที่ต้องตายนี้สวมด้วยสภาพที่ไม่ตาย” เปาโลประกาศเช่นกันว่า “เราจะไม่ล่วงลับหมดทุกคน” เมื่อการเสด็จมา

ครั้งที่สองของพระคริสต์เกิดขึ้นผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ที่เชื่อในพระคริสต์จะไม่
ประสบกับความตาย

สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะและเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะลูกโคกับ
สิงโตหนุ่มจะหากินอยู่ด้วยกันและเด็กเล็ก ๆ จะนำพวกมันไปแม่โค
กับหมีจะหากินด้วยกันลูก ๆ ของมันก็จะนอนอยู่ด้วยกันและสิงโต
จะกินฟางเหมือนวัวผู้และทารกที่กินนมจะเล่นอยู่ที่ปากฐของงูเห่า
และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทางจะไม่มีกรทำให้
เจ็บปวดหรือการทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเราเพราะว่าแผ่นดิน
โลกจะเต็มด้วยความรู้ในเรื่องของพระยาห์เวห์เหมือนน้ำปกคลุม
ทะเลอยู่นั้น (อิสยาห์ 11:6-9)

เมื่อโลกถูกสร้างขึ้นใหม่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดของพระเจ้าจะได้รับการ
ฟื้นฟูสู่ความสมบูรณ์แบบดั้งเดิมของสวนเอเดน สัตว์จะไม่ฆ่าซึ่งกันและกัน
เพื่อความอยู่รอด และจะไม่มีอะไรเป็นภัยคุกคามต่อมนุษยชาติจะไม่มี
ความกลัว ความทุกข์ และความตายอีกต่อไป

*พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุก ๆ หยดจากตาของเขาทั้งหลาย และ
ความตายจะไม่มีอีกต่อไป*

*ความโศกเศร้า การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะ
ยุคเดิมนั้นผ่านไปแล้ว”*

วิวรณ์ 21:4

พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างและทรงค้ำจุนเรา

ในปฐมกาล พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดิน (ปฐมกาล 1:1)

นี่คือรากฐานในทางวิทยาศาสตร์อันแท้จริงทั้งหมด พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างโลกและทรงสร้างมนุษย์ พวกเราไม่ใช่ผลลัพธ์ของการเกิดขึ้นโดยเหตุบังเอิญ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์อันศักดิ์สิทธิ์ในการให้ดำรงชีวิตอยู่ แต่ทุกวันนี้โลกของเรากลับเต็มไปด้วยหลักปรัชญาที่ขัดแย้งกับประโยคข้อที่หนึ่งในพระคัมภีร์ ลัทธิที่ไม่เชื่อว่ามีพระเจ้า ได้ใช้วิทยาศาสตร์กำบังหน้าโดยมีเป้าหมายที่จะกำจัดพระเจ้าออกไป ปรัชญานี้ได้ยึดถือวิทยาศาสตร์มานานกว่าศตวรรษแล้ว

ด้วยขอบเขตที่จำกัดของหนังสือเล่มเล็ก ๆ เล่มนี้ เราจะไม่เจาะลึกถึงหลักฐานวิทยาศาสตร์ที่สนับสนุนว่าโลกของเราถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้า เนื่องจากมีหนังสือดี ๆ หลายเล่มอยู่แล้วในปัจจุบัน (Stephen Meyer, Michael Behe, David Berlinski, James M. Tour, David Gelernter) อย่างไรก็ตาม ได้มีการถกเถียงต่อสู่ทางความคิดอย่างดุเดือดเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระเจ้า มีนักเขียนและนักพูดที่โดดเด่นหลายคนซึ่งมีผู้ติดตามจำนวนมากที่มุ่งมั่นในการกำจัดพระเจ้าออกไป อะไรคือแรงผลักดันของขบวนการเคลื่อนไหวนี้และทำไมผู้คนมากมายถึงปฏิเสธความเชื่อในพระเจ้า

ผู้เชื่อในพระเจ้าหลายคนมีมุมมองเกี่ยวกับพระเจ้าที่แตกต่างกันออกไป ผู้คนเหล่านี้เติบโตขึ้นมาโดยการได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับความรักของพระเจ้า เพียงเพื่อให้ภาพของพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความรักถูกลบล้างอย่างได้ผล โดยภาพตัดกันที่วาดพระองค์เป็นเหมือนอย่างพระเจ้าที่ทรงดูหมิ่นจะขุ่นเคือง หรือทรงโกรธง่าย ยิ่งไปกว่านั้น คือ ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าจะทรงแก้แค้นศัตรูโดยการฆ่า การทำลาย และการทรมานอย่างนิรันดร์ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่าทำไมคนจำนวนมากจึงปฏิเสธความเชื่อในพระเจ้าโดยสิ้นเชิง แต่บางทีคนที่ปฏิเสธพระเจ้านั้นก็เพราะว่าภาพลักษณ์ที่พวกเขาเห็นหรือรู้จักเกี่ยวกับพระองค์ถูกบิดเบือนไป แต่จริง ๆ แล้วพวกเขาไม่ได้ปฏิเสธพระองค์ทั้งหมด คำถามถัดมาคือ การดำรงอยู่ของพระเจ้าซึ่งยังคงมีอยู่ก็เพราะคำถามแรกในเรื่องพระอุปนิสัยของพระองค์ยังไม่ได้รับคำตอบและยังค้างคาใจอยู่ในความคิดของเราแต่ละคน

พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดุสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก (ปฐมกาล 1:31)

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้สรุปเรื่องการทรงเนรมิตสร้างของพระเจ้า พระเจ้าคงจะไม่ทรงสามารถตรัสได้ว่าทุกสิ่งบนโลกนั้น “ดีมาก” ถ้าหากว่ามีการตายเกิดขึ้นก่อนที่พระองค์ทรงสร้างเสร็จ และเนื่องจากว่าพระเจ้าทรงไม่ใช่ผู้ทรงให้กำเนิดความทุกข์ และความตาย ดังนั้น หลักความคิดในเรื่อง “ผู้แข็งแกร่งที่สุดจึงจะอยู่รอด” จึงตกไปก่อนหน้าทีมนุชย์จะพลาดล้มลงทำให้เกิดความทุกข์และความตายได้เข้ามาในโลกเป็นครั้งแรก

หลักความคิดในเรื่อง “ผู้แข็งแกร่งที่สุดจึงจะอยู่รอด” ที่เราเห็นบนแผ่นดินโลกในวันนี้ คือ การปรับตัวที่โหดร้ายของโลกที่อยู่ในโหมดฉุกเฉิน นับตั้งแต่ความบาปอย่างกรายเข้ามา แต่ข่าวดีคือ ความห่างเหินเกิดขึ้นหลังการล่มสลายของมนุษย์จะได้รับการรักษาให้หายในโลกที่สร้างขึ้นใหม่ กฎแห่งความรักจะเป็นวิถีแห่งชีวิตที่ไม่มีการแข่งขัน ความกลัว ความทุกข์ และความตายอีกต่อไป พระประสงค์ดั้งเดิมของพระเจ้าสำหรับบนแผ่นดินโลกของเราจะเกิดขึ้น

ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมานั้น สภาพของพระเจ้าซึ่งตามนุษย์มองไม่เห็น คือฤทธานุภาพอันถาวรและเทวสภาพของพระองค์ ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย (โรม 1:20)

เมื่อเรามีโอกาสวิจัยเรื่องวิทยาศาสตร์ เราจะซาบซึ้งถึงความแม่นยำและความซับซ้อนที่น่าอัศจรรย์ในการทรงสร้าง ลายเซ็นของพระเจ้าถูกเขียนอยู่ในทุกหนแห่ง เมื่อเราปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า เราก็ควรปฏิเสธในเรื่องความมหัศจรรย์ปาฏิหาริย์ด้วย แต่เราถูกห้อมล้อมด้วยความมหัศจรรย์ ต้นไม้สูงใหญ่ ดอกไม้ป่า เสียงนกร้อง ไยแมงมุม หรือจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล รอยยิ้มของทารกน้อยเมื่อเริ่มจำแม่ได้ ลมหายใจที่ท่านกำลังสูดหายใจอยู่ในขณะนี้ ทั้งหมดนี้เป็นความมหัศจรรย์ชั้นสูง เราไม่สามารถอธิบายได้ว่าเป็นสิ่งอื่นนอกจากความมหัศจรรย์ ทุกชีวิตก็เป็นความมหัศจรรย์ มีหลักฐานมากมายว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างมนุษย์และทุกสิ่งที่มี

ชีวิต เมื่อมองดูโลกอันน่ามหัศจรรย์รอบ ๆ ตัวเรา และสรุปว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้ทรงสร้างย่อมเป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลสิ้นดี

เพราะพระยาห์เวห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ผู้ทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ (พระองค์ทรงสถาปนามันไว้พระองค์ไม่ได้ทรงสร้างมันให้ว่างเปล่าพระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย) ตรัสตั้งนี้ว่า “เราคือยาห์เวห์ และไม่มีผู้อื่นอีก” อิสยาห์ 45:18

พระเจ้าทรงสร้างโลกให้เป็นที่อยู่ชั่ววินิรันดรของมนุษย์

ในปฐมกาลพระวาทาทรงดำรงอยู่ และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า ในปฐมกาลพระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งขึ้นมาโดยพระวาทาทะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นอย่างนั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่เป็นอยู่นอกเหนือพระวาทาทะ พระวาทาทะทรงเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา เราเห็นพระสิริของพระองค์ คือ พระสิริที่สมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง (ยอห์น 1:1-3, 14)

พระผู้ทรงเนรมิตสร้างเสด็จลงมาเป็นมนุษย์เพื่อที่จะเปิดเผยพระอุปนิสัยของพระองค์

เมื่อข้าพระองค์มองดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้ มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าที่พระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรของมนุษย์เป็นใครเล่า ที่

พระองค์ทรงห่วงใยเขา พระองค์ทรงสร้างเขาให้ต่ำกว่าพระองค์ แต่เหนื่อยเดียวและทรงสวมศักรดิ์ ศรีกับความมีอำนาจให้เขา พระองค์ทรงให้เขาปกครองผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้ทุกสิ่งอยู่ใต้เท้าเขา (สดุดี 8:3-6)

ครอบครัวมนุษย์ถูกสร้างขึ้นมาให้ “ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่เหนื่อยเดียว” และผู้ที่เคยอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลกและกลับใจจากบาปคืนดีกับพระองค์คงจะผ่านประสบการณ์ที่แม้แต่ “พวกทูตสวรรค์ปรารถนาเพื่อที่จะดู” (1 เปโตร 1:12) ความรู้เชิงประสบการณ์ของพวกเขาเกี่ยวกับความรักอันเสียสละของพระเจ้าจะทำให้พวกเขามีสถานะอันพิเศษในจักรวาล “และข้าพเจ้าได้เห็นนครบริสุทธิ คือนครเยรูซาเล็มใหม่ลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า นครนี้เตรียมความพร้อมเหมือนอย่างเจ้าสาวที่แต่งตัวไว้สำหรับสามี ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังจากพระที่นั่งว่า “นี่แน่ะ ที่ประทับของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว และพระองค์จะประทับกับเขาทั้งหลาย พวกเขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ พระเจ้าเองจะทรงสถิตกับพวกเขา [และจะทรงเป็นพระเจ้าของพวกเขา] (วิวรณ์ 21:2-3)

แต่พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์ (เยเรมีย์ 10:12)

‘เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์’ (กิจการ 17:28)

จักรวาล แผ่นดินโลก และสิ่งมีชีวิตทั้งมวลบนโลกไม่สามารถดำรงอยู่ได้ โดยปราศจากพระเจ้า พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างโลกของเราไม่ได้ทรงสร้างให้เหมือนนาฬิกา ที่เมื่อทรงไขลานเสร็จก็ทรงปล่อยให้เข็มหมุนทำงานตามลำพังโดยไม่สนใจอะไรอีก พระเจ้าทรง “ค้ำจุนสิ่งทั้งปวงไว้ด้วยพระวจนะ อันทรงฤทธานุภาพของพระองค์” อย่างต่อเนื่องเพราะ “ทุกสิ่งถูกยึดเข้าด้วยกันโดยพระองค์” (โคโลสี 1:17)

ถ้าหากคุณกำลังถือน้ำแก้วหนึ่งอยู่ในมือข้างขวาของท่านและได้ตัดสินใจที่จะปล่อยให้หลุดมือ ท่านจำเป็นที่จะต้องอาศัยมือซ้ายของท่านเพื่อบังคับมือขวาของท่านหรือไม่ พระเจ้าตรัสแก่เราว่า “เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ยืนขึ้นด้วยกัน” (อิสยาห์ 48:13)

การที่จะจินตนาการว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงทำลายล้าง มันจะทำให้เรื่องการทรงค้ำจุนสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นเป็นเรื่องไร้สาระทันที พระเจ้าทรงไม่จำเป็นต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับการทำลายโดยตรง เพื่อให้เกิดความพินาศขึ้น ตัวอย่างเช่น ในการทำลายเมืองโสโดม และ เมืองโกโมราห์ ผู้คนส่วนใหญ่ตีความเอาเองว่าพระเจ้าทรงส่งไฟและกำมะถันเพื่อเผาทำลายสิ่งที่พระองค์เอง “ทรงค้ำจุน” ภาพแห่งการจินตนาการว่าพระเจ้าทรงอยู่ในฐานะผู้ทรงทำลายล้างนั้นขัดแย้งกับความเป็นตัวตนของพระองค์เองซึ่งเป็นเหมือนกับที่ตัวท่านใช้มือซ้ายของท่านบังคับมือขวาของท่านปล่อยให้แก้วน้ำร่วงหล่นลงไปกับพื้น

สำหรับพระเจ้าแล้วการที่จะทรงทำลายก็คือ การที่พระองค์ทรงปล่อยหรือทรงเพิกเฉยเท่านั้น แต่สิ่งที่สำคัญคือการทำที่พระองค์ไม่เคยทรงปรารถนาที่จะทำให้เกิดขึ้นเลยแม้กระทั่งการตายหรือการทำลายพระเจ้าทรงเพิกเฉยต่อบุคคลหรือประเทศชาติด้วยความเสียพระทัยและลั้งเลใจอย่างสุดซึ้ง พระองค์ตรัสว่า “เอเฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัดมาห์ได้อย่างไร เรากระทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศโบยิมได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายใน ความเอ็นดูของเราก็คุกรุ่นขึ้น” (โยเซยา 11:8 ThaiKJV)

พระเยซูทรงคร่ำครวญถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ตรัสว่า “โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึงตาย บ่อยครั้งที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม นี่แน่ะ นิเวศของเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้ร้างเปล่า” (มัทธิว 23:37-38)

“เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด” (ลูกา 9:56 ThaiKJV)

ห้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้าและพื้นฟ้าสำแดงผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันส่งถ้อยคำให้แก่วันและคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืนถ้อยคำไม่มี วาจาก็ไม่มีและไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า

(ในKJV การแปลหมายถึงทุกคนได้ยินเสียงของผู้สร้างในสิ่งที่สร้างขึ้น) (สดุดี 19:1-3)

พระเจ้าตรัสกับประชาชาติผ่านการทรงเนรมิตสร้างของพระองค์ ทุกคนได้รับการเชื่อเชิญให้เรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์ ทั้งนี้จะไม่มีอุปสรรคใด ๆ ทางด้านภาษาหรือสิ่งตีพิมพ์มาขวางกั้น

จงเงยตาของพวกท่านขึ้น แล้วมองดูว่าใครสร้างสิ่งเหล่านี้

พระองค์ทรงนำพวกมันออกมาเป็นกลุ่ม ๆ ตามจำนวนเรียกชื่อของมันทั้งหมด

เพราะพลังของพระองค์นั้นมีมากมายและกำลังของพระองค์นั้นใหญ่หลวงนัก

จึงไม่ขาดหายไปแม้แต่ดวงเดียว

อิสยาห์ 40-26

เราจะมีชีวิตนิรันดรได้อย่างไร

ในบทก่อนหน้าเราได้อ่านเกี่ยวกับการล้มลงเพราะบาปของมนุษยชาติที่บันทึกอยู่ในปฐมกาลบทที่ 3 พญานาคหรือซาตานผู้ซึ่งปลอมตัวเป็นงูหลอกดวงอาดัมและเอวาให้หลงเชื่อว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่ตัวและทรงเชื่อถือไม่ได้ เมื่ออาดัมและเอวาเชื่อในเรื่องโกหกของมัน พวกเขาก็ได้ปลื้มตัวออกห่างจากพระเจ้าผู้ทรงประทานชีวิตของพวกเขา และความตายได้เริ่มต้นขึ้นนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

สิ่งมีชีวิตทั้งมวลเริ่มตายนับแต่วันนั้น ซึ่งเป็นผลอันเนื่องมาจากการหลงเชื่อเรื่องโกหกของมารซาตานที่เกี่ยวกับพระเจ้า มนุษย์ได้ถูกแยกออกจากพระเจ้าตั้งแต่อยู่ในสวนเอเดน เพราะว่าการเปลี่ยนแปลงภายในจิตใจของอาดัมและเอวาที่เกี่ยวกับพระเจ้า ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยไว้วางใจในพระองค์ แต่เดี๋ยวนี้พวกเขาไม่ได้ไว้วางใจในพระองค์ ตราบจนถึงทุกวันนี้ปัญหานี้ก็ยังคงอยู่คู่กับมนุษย์ สิ่งที่มีมนุษย์ควรทำ คือ เปลี่ยนแปลงความคิดหรือมุมมองของเราเกี่ยวกับพระเจ้า เมื่อเรากระทำเช่นนี้แล้ว ความเชื่อใจจะขจัดความไม่เชื่อใจ และความรักจะเข้ามาแทนที่ความหวาดกลัวที่เรามีต่อพระองค์ เมื่อนั้นเราจะกลับคืนดีสู่พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างของเรา และเราก็จะได้รับชีวิตนิรันดร

เมื่ออาดัมและเอวาหลงเชื่อในคำโกหกที่งูเล่าเกี่ยวกับพระเจ้า และพยายามหนีหลบซ่อนตัวจากพระองค์ แต่น้ำพระทัยของพระเจ้าเองไม่เคยทรงเปลี่ยน ความรักของพระองค์ที่มีต่อลูกที่ห่างเหินนั้นไม่ได้ลดน้อยลงไปเลย แผนการกอบกู้ความรอดใด ๆ ที่มนุษย์พยายามเปลี่ยนความคิดของพระเจ้าไม่ได้ทำให้พระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำพระทัยของพระองค์เลย พระเจ้าทรงมีความหวังดีต่อมนุษยชาติอย่างเต็มเปี่ยมโดยไม่ต้องมีการชักจูงใจใด ๆ พระองค์ทรงรักทุกคนและทรงให้คุณค่ากับมนุษย์แต่ละคนตลอดเวลา

เมื่อพระเจ้าทรงนำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาได้รับการเตือนถึงภัยอันตรายจากการบูชารูปปั้นเทพเจ้าเทียมเท็จเหล่านี้ ซึ่งพบเห็นได้ทั่วไป และถือว่าเป็นสิ่งที่ปฏิบัติในยุคในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นผลอันเนื่องมาจากการจินตนาการที่ผิดเพี้ยนไปของมนุษย์ รูปปั้นเทพเจ้าเหล่านี้มักจะอยู่ในท่าที่ซึ่งซังแสดงอาการโกรธและต้องการการพะเน้าพะนอปลอบใจ เครื่องเช่นไหหรือเครื่องบูชาญได้มอบถวายเพื่อที่จะปิดเป่าความโกรธของพวกเขาเหล่านั้น คำถามคือ ในการปฏิบัติต่อพระเจ้าของชาวอิสราเอล พวกเขาได้หยิบบัณฑิตหรือสิ่งอื่นใดบ้างจากประเพณีท้องถิ่นที่กล่าวมาในข้างต้นนี้ แล้วเราสำหรับปัจจุบันได้หยิบบัณฑิตหรือสิ่งอื่นใหม่ นอกเหนือจากพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างของเรา

และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือการที่พวกเขา รู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา ข้าพระองค์ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในโลก เพราะข้า

พระองค์ทำกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทำนั้นสำเร็จแล้ว (ยอห์น 17:3-4)

ในคำอธิษฐานของพระเยซูที่ทูลต่อพระบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดความหมายของ “ชีวิตนิรันดร์” อย่างชัดเจนอยู่ในคำอธิษฐานบทนี้ ซึ่งเป็นประสบการณ์ของการมารู้จักพระเจ้า ความรู้ที่ได้รับนี้จะนำเราให้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าผู้ทรงประทานชีวิต ซึ่งจะทำให้เรามองเห็นถึงพระประสงค์อันแท้จริงของพันธกิจของพระเยซูต่อโลกของเรา คือ เพื่อที่จะเปิดเผยถึงพระอุปนิสัยของพระเจ้าอย่างถูกต้องว่าพระองค์ทรงไม่เห็นแก่ตัว ทรงอ่อนโยน ทรงเมตตากรุณา และทรงให้อภัย เมื่อผู้คนฟังพระคำรัสของพระเยซูก็เหมือนกับว่าพวกเขา กำลังได้ยินพระวอนจากพระเจ้า เมื่อผู้คนเห็นพระเยซูทรงรักษาคนเจ็บป่วย ทรงให้อาหารแก่คนที่หิวโหย ทรงให้กำลังใจแก่ผู้ที่อยู่ในภาวะซึมเศร้า ทรงอุ้มเด็กเล็ก ๆ ไว้บนตักของพระองค์ และทรงยินยอมให้ผู้อื่นปรักปรำเข้าใจพระองค์อย่างผิด ๆ เมื่อนั้นมนุษย์จะมองเห็นถึงพระเจ้าและถึงพระสิริที่สง่าราศีของพระองค์

เพื่อหลีกเลี่ยงความสับสน สิ่งที่สำคัญคือ เราจะต้องเข้าใจว่ามีการอธิบายเรื่องการไถ่บาปเพื่อความรอดแตกต่างกันออกไป ซึ่งก่อให้เกิดความสับสนในเรื่องภาพของพระเจ้า การศึกษานี้จะมุ่งเน้นไปที่วิธีการไถ่บาปวิธีเดียวที่คนในสังคมตะวันตกส่วนใหญ่คุ้นเคยดีที่ผู้ศรัทธาต่างยึดถือว่าการไถ่บาปเป็นมิติของกฎธรรมบัญญัติ

คุณลักษณะของมุมมองนี้ คือ

- การเน้นย้ำความสำคัญในอำนาจสูงสุดของพระเจ้า มากกว่าเรื่องเสรีภาพที่เป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์
- การเน้นย้ำถึงพลังแห่งความรอดของพระเจ้า มากกว่าเรื่องที่ยืนยันว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในการนำมนุษย์กลับมาคืนดีสู่พระองค์
- ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงบริสุทธิ์และทรงศักดิ์สิทธิ์ และความบาปของมนุษย์ทำให้พระเจ้าขัดเคืองพระทัยมากกว่าความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงรักเราและทรงต้องการอยู่ใกล้ชิดกับมนุษย์ตามสภาพที่เราเป็นอยู่ พระเจ้าทรงเสียพระทัยกับบาปเพราะบาปกระทำกับคนที่พระองค์ทรงรัก ไม่ใช่เพราะตัวพระองค์เองทรงรู้สึกขุ่นเคืองพระทัย
- ความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงกระหายเลือดเพื่อดับพระพิโรธของพระองค์ มากกว่าการที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าทรงต้องการรักษามนุษย์ให้หายจากความเกรงกลัวต่อพระองค์ พระองค์ทรงต้องการให้เราเข้าใจว่าบาปเป็นผู้นำแห่งความตาย ไม่ใช่พระองค์
- ความเชื่อที่ว่า พระเจ้าทรงกำลังบันทึกความบาปของเรา เพื่อทรงใช้ในการพิพากษามนุษย์มากกว่าความเชื่อที่ว่าการจดบันทึกก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าได้ทรงพยายามกระทำทุกสิ่งแล้วเพื่อช่วยทุกคนให้รอด
- ทักษะคติที่ว่าพระเจ้าทรงกำหนดบทลงโทษสำหรับผู้ละเมิดบัญญัติแทนที่จะเข้าใจว่ามันเกิดจากความเห็นแก่ตัวของมนุษย์เองที่ไม่สอดคล้องกับบัญญัติแห่งความรักที่ลงโทษมนุษย์เช่นเดียวกันกับ

การที่เราไม่สามารถฝ่าฝืนกฎแห่งธรรมชาติ โดยไม่ส่งผลลัพธ์เฉก
เช่นกับ การที่เราไม่สามารถละเมิดกฎแห่งความรักได้โดยปราศจาก
การลงโทษ

- การกำหนดว่าพระกิตติคุณ คือ ชาวประเสริฐที่พระเจ้าได้ทรง
จัดเตรียมหนทางสำหรับผู้ฝ่าฝืนถึงหนทางหลีกเลี่ยงโทษทัณฑ์ที่
ทรงบัญญัติไว้มากกว่าที่จะรู้ว่าชาวดีที่แท้จริงนั้นคือเรื่องของพระเจ้า
เอง แต่ถ้าหากว่าบทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืนธรรมบัญญัติคือการ
ประหาร นั่นคือ *ข่าวร้าย*
- ทักษะคิดที่หวังเพียงแต่จะได้รับความรอดแทนที่จะมองว่าพระเจ้า
ทรงเป็นผู้ที่ไว้วางใจได้อย่างเต็มเปี่ยม ในความเป็นจริงยิ่งเรามุ่งไปที่
ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงอ่อนโยนของเรา ความกังวลเกี่ยวกับ
ความรอดของเราก็ยิ่งลดน้อยลงและนั่นจะยิ่งทำให้ตัวเรารักและ
เห็นคุณค่าผู้อื่นมากขึ้น “เพราะว่าใครต้องการจะเอาชีวิตรอด คน
นั้นจะเสียชีวิต แต่ใครยอมเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและชาว
ประเสริฐ คนนั้นจะได้ชีวิตรอด” (มาระโก 8:35)

ชาวประเสริฐตามแบบกฎธรรมบัญญัติเน้นการให้ความมั่นใจในความ
รอดมากเกินไป พระเจ้าไม่ได้ทรงมุ่งเน้นให้เราจดจ่อต่อการตรวจสอบ
สถานะความรอดของคนใดคนหนึ่ง หรือแม้แต่ความรอดของตัวเอง และ
แทนที่เราจะมุ่งเน้นไปที่สภาพจิตวิญญาณของตัวเอง เราควรมุ่งความ
สนใจไปยังพระเจ้าผู้ทรงรู้จักเราทุกคน ไม่เพียงแค่ว่าเราเป็นอยู่แต่มองเห็น
ถึงความสามารถที่ซ่อนเร้นอยู่ในตัวเรา พระเจ้าทรงรัก และทรงให้คุณค่าแก่

เรายังกว่าตัวเราเองเสียอีก แน่نون พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทรงให้เราแต่ละคนใช้ชีวิตนิรันดร์อยู่กับพระองค์ ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงต้องการให้เราเข้าใจว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่มนุษย์สามารถไว้วางใจได้เสมอและทรงสามารถรักษาสภาพจิตใจที่หวาดกลัวของเราได้ “ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขับไล่ความกลัวออกไปเสีย” (1 ยอห์น 4:8)

เราได้เปรียบเทียบข่าวประเสริฐที่แตกต่างกันอยู่สองแบบ กล่าวคือ ข่าวประเสริฐประเภทกฎแห่งธรรมบัญญัติ และข่าวประเสริฐประเภทแห่งการรักษา การรักษานั้นสอดคล้องกับหลักคำสอนและตัวอย่างของพระเยซูอย่างสมบูรณ์แบบ ในขณะที่ข่าวประเสริฐทางธรรมบัญญัติมีความคล้ายคลึงกับระบบตุลาการที่มนุษย์สถาปนาขึ้นซึ่งประณามและตัดสินพระเยซู (พระผู้รักษาที่ทรงอ่อนโยน)

พระยาห์เวห์ตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับพวกเจ้า ‘เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายเจ้า (เยเรมีย์ 29:11)

มนุษย์ได้ลงทุนทางด้านศาสนา ซึ่งเสียทั้งเวลา ความบากบั่น และเงินทองเป็นจำนวนมาก เพื่อเป้าหมายที่จะโน้มน้าวให้พระเจ้าทรงมีทัศนคติที่ดีกับมนุษย์ ซึ่งเป็นการสูญเสียอย่างมหาศาล

จงละทิ้งการล่วงละเมิดทั้งหมดซึ่งเจ้าได้ทำ จงทำตัวให้มีใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้ใด จงหันกลับและมีชีวิตอยู่ พระยาห์เวห์องค์เจ้านายตรัสดังนี้แหละ (เอเสเคียล 18:31-32)

พระเจ้าทรงขอร้องให้เราทุกคนหันเหจากความเห็นแก่ตัวเพื่อที่จะเดิน
ในเส้นทางแห่งชีวิต

พระเจ้าทรงรักโลกดังนี้ คือได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของ
พระองค์ เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิ
รันดร์ เพราะว่าพระเจ้าทรงให้พระบุตรเข้ามาในโลก ไม่ใช่เพื่อ
พิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยกู้โลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น (ยอห์น
3:16-17)

การเชื่อในพระเยซู คือ การเชื่อในสิ่งที่พระองค์ทรงสำแดงเกี่ยวกับตัว
พระองค์เอง (พระบุตรของพระเจ้า) และพระบิดาเจ้า

คือพระเจ้าทรงให้โลกนี้คืนดีกับพระองค์โดยพระคริสต์ ไม่ทรงถือ
โทษในความผิดของพวกเขา และทรงมอบเรื่องราวการคืนดีนี้ให้เรา
ประกาศ (2 โครินธ์ 5:19)

หากความบาบบั้นทั้งมวลของพระเจ้าในการทรงช่วยเราให้รอดจาก
ความตายอันนิรันดร์สามารถสรุปได้เป็นคำสั้น ๆ คำเดียว คำ ๆ นั้น คือ *การ
หันกลับไปหาพระองค์*

และเมื่อก่อนนี้พวกท่านถูกตัดขาดจากพระเจ้า และเป็นศัตรูในใจ
โดยการทำชั่วต่าง ๆ แต่บัดนี้พระเจ้าโปรดให้คืนดีกับพระองค์เอง
(โคโลสี 1:21-22)

ตั้งแต่การล้มลงต่อบาปของมนุษย์ ความคิดของมนุษย์โน้มเอียงไปสู่การ
แยกตัวออกจากพระเจ้า ซึ่งไม่เคยปรากฏอยู่ในพระทัยของพระเจ้า

เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความ
มืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่ง
ความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์
(2 โครินธ์ 4:6)

ความมืดที่ข้อนี้กล่าวถึงคือ ความเข้าใจผิดของมนุษย์เกี่ยวกับพระเจ้า
พระสง่าราศีของพระเจ้าคือพระอุปนิสัยของพระองค์ซึ่งปรากฏอยู่บนพระ
พักตร์ของพระเยซู

แต่เราทุกคนไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว และมองดูพระรัศมีขององค์พระผู้
เป็นเจ้า แล้วเราก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นเหมือนพระฉายา
ของพระองค์โดยมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป เหมือนอย่างศักดิ์ศรีที่มา
จากองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นพระวิญญูญาณ (2 โครินธ์ 3:18)

เราจะถูกเปลี่ยนแปลงโดยการมองตรงไปยังพระพักตร์ของพระเยซู
หลักการคิดนี้แบ่งออกเป็นสองวิธี หากเราเชื่อว่าพระเจ้าทรงกระทำเพื่อ
ผลประโยชน์ของตัวพระองค์เองนั้นจะยิ่งทำให้เราเกิดความเห็นแก่ตัวมาก
ขึ้น แต่หากว่าเรามองว่าพระองค์ไม่ทรงมีพระลักษณะเช่นนั้นเลยมันจะขจัด
ความเห็นแก่ตัวที่มีอยู่ในตัวเราออกไป ในขณะที่เราไตร่ตรองในความรัก
ความเมตตาการุณา และการให้อภัยของพระเจ้า สิ่งนั้นยิ่งจะส่งผลให้ตัวเรา
สะท้อนคุณสมบัติแบบเดียวกันนี้ในตัวเรา

เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในทำนองเดียวกัน จะมีความชื่นชมยินดีในสวรรค์เรื่องคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเรื่องคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ยอมกลับใจ (ลูกา 15:7)

การกลับใจ ไม่ได้หมายถึงแค่การพูดว่า “ฉันขอโทษ” ต่อพระเจ้า การกลับใจ หมายถึง การกลับหลังหัน การเปลี่ยนความคิดมุมมอง การกลับใจที่แท้จริงตามที่พระเยซูทรงสอนสั่งหมายถึง การเปลี่ยนความคิดมุมมองเกี่ยวกับพระเจ้า เราจะเห็นพระลักษณะของพระเจ้าผ่านการสำแดงของพระเยซู

บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา” (มัทธิว 11:28-30)

เราไม่สมควรที่จะใช้ความพยายามด้วยตัวของเราเอง ในการพัฒนาด้านจิตวิญญาณ เพราะในที่สุดมันจะไร้ประโยชน์ ความพยายามกระทำดีด้วยตัวของเราเองนั้น จะเป็นการเน้นตัวตนของเรา และส่งผลให้เกิดความหึงหรือความท้อแท้ใจได้ พระเยซูทรงมีคำตอบสำหรับปัญหาของเรา พระองค์ตรัสอย่างเรียบง่ายว่า “จงเรียนรู้จากเรา”

เขาจึงส่งคัมภีร์อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ทรงพบข้อที่เขียนไว้ว่า

“พระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า สถิตกับข้าพเจ้า เพราะว่า
พระองค์ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เพื่อนำข่าวดีมายังคนยากจนพระองค์
ทรงใช้ข้าพเจ้ามาประกาศอิสรภาพแก่พวกเชลยประกาศแก่คนตา
บอดว่าจะได้เห็นอีกปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ” (ลูกา 4:17-
18)

ในพันธกิจของพระเยซูที่เสด็จมายังโลก เราทุกคนต่างต้องการความรอด
ไม่ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใด

เราควรกลัวการพิพากษาหรือไม่

เมื่อพูดถึงการพิจารณาพิพากษาคดี เราจำเป็นต้องจะรู้ก่อนว่า ใครคือจำเลยและใครคือผู้พิพากษา เมื่อเราลองมองย้อนกลับไปที่บทสนทนา ระหว่างเอวากับงูในสวนเอเดน เราจำได้ว่างูได้ปลุกฝังคำถามในใจของเอวา เรื่องความยุติธรรม ความหวังดี และความน่าเชื่อถือของพระเจ้า เมื่อเราไตร่ตรองดูให้ดี มันไม่ใช่มนุษย์ที่กำลังถูกพิพากษา แต่เป็นพระเจ้า

อาจเป็นเรื่องยากเกินความเข้าใจของเรา ที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้มีการพิพากษาตัวพระองค์เอง อย่างไรก็ตาม มุมมองนี้เป็นมุมมองเดียวที่เป็นไปได้ เมื่อเราศึกษาพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้ง มนุษย์ได้พิพากษาพระเจ้าอย่างไม่ได้ตั้งใจตั้งแต่บทสนทนาครั้งแรกกับมาร แต่ว่าพระเจ้าทรงได้รับการพิจารณาคดีอย่างเป็นทางการหรือ

มนุษย์เข้าใจผิดที่ยกตัวเราเองเป็นจุดศูนย์กลางของการพิพากษา แต่ตัวมนุษย์เองจะไม่ได้รับการยกเว้นเมื่อการพิพากษามาถึง พระเจ้าไม่ได้ทรงต้องการส่งมนุษย์เข้าสู่กระบวนการพิจารณาพิพากษาโทษ แต่เป็นตัวมนุษย์เองที่ขอบัดสันและประณามตนเอง พระเยซูตรัสว่าถ้อยคำที่พระองค์ตรัสคือชีวิต มนุษย์มีสิทธิ์เลือกที่จะยอมรับหรือปฏิเสธพระคำของพระองค์ หากพระคำของพระเยซูทรงเป็นชีวิต และเราปฏิเสธพระคำเหล่านั้น นั่นอาจหมายถึงการตัดสินใจที่ส่งผลกระทบต่อตัวเราเองหรือไม่

พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้วิธีตัดสินเหมือนกับที่เกิดขึ้นในศาล และ เมื่อมนุษย์ตัดสินที่จะดำเนินชีวิตบนถนนที่นำไปสู่การพิพากษาตนเองและความตาย พระองค์ไม่ทรงสามารถทำอะไรได้เพียงแต่ยอมรับการตัดสินใจของเรา

มีแง่มุมอีกมุมหนึ่งของการพิพากษาที่เราควรพิจารณาด้วยคือ เมื่อเราตัดสินคนอื่น มันจะส่งผลกระทบต่อตัวเราเอง เมื่อเรากล่าวโทษผู้อื่นก็เหมือนกับว่าเรากำลังประณามตนเองเช่นเดียวกัน หากจะบอกว่าใครคือผู้สมควรกล่าวพิพากษาให้ยื่นหน้ากระຈกเงาแล้วมองเข้าไปในกระจก

เรื่องราวเกี่ยวกับผู้หญิงที่ถูกจับได้ว่าล่วงประเวณีในพระคัมภีร์เผยเราตัวอย่างถึงกระบวนการทำงานแห่งการพิพากษา

แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอก ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานเล่นชู้ และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน เขาทูลพระองค์ว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังเล่นชู้ อยู่ในพระราชบัญญัตินั้น โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้”

พวกเขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนกับว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย และเมื่อพวกเขายังทูล

ถามพระองค์อยู่เรื่อย ๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน” แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเขียนที่ดินอีก

และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สำนึกโดยใจวินิจัยผิดชอบของตนเอง เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคน ๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ที่นั่น เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า “หญิงเอ๋ย พวกเขาที่ฟ้องเจ้าไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ”

นางนั้นทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย” และพระเยซูตรัสกับนางว่า “เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก” (ยอห์น 8:1-11 Thai KJV)

ผู้หญิงที่ถูกนำตัวมาต่อหน้าพระเยซูอยู่ในฐานะผู้ทำผิดกฎหมาย ในความเป็นจริงนางตกเป็นเหยื่อของผู้นำศาสนาที่ใจแข็งกระด้างที่ใช้นางเพื่อที่จะกล่าวหาพระเยซู ซึ่งถือว่าเป็นภัยคุกคามต่อศาสนาของเหล่าผู้นำศาสนา ๆ กล่าวหาหญิงนั้นโดยอ้างกฎหมายของโมเสส ในการเผชิญหน้ากับพวกฟาริสีครั้งหนึ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการหย่าร้าง พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าบัญญัติของโมเสสมิชอบยินยอมให้กับพวกที่ใจแข็งกระด้างอย่างพวกเขา ซึ่งพระเยซูจึงตรัสตอบพวกเขาว่า “โมเสสเขียนบัญญัติข้อนั้นเพราะใจของพวกท่านคือดัง” (มาระโก 10:5)

ความสำคัญของสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องพิจารณาคดีนี้จะชัดเจนขึ้น เมื่อเราตระหนักว่าพระเยซูคือพระเจ้าผู้ทรงมาบังเกิดบนแผ่นดินโลก และยังคงสิทธิพิเศษทั้งหมดของพระเจ้ารวมถึงสิทธิ์ในการเป็นผู้พิพากษาตัดสิน พระเยซูไม่ได้ทรงใช้สิทธิ์ตัดสินในทันทีแต่ทรงก้มลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่พื้น เมื่อพวกเขาเรียกร้องให้พระองค์ตอบคำถามของพวกเขา พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างใส่เขา ก่อน” แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเขียนที่พื้นอีก

พระเยซูทรงมีพระประสงค์ในทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสและทรงกระทำ เมื่อพระองค์ทรงโน้มตัวลงเขียนบนพื้นก็ไม่ใช่เพื่อหลีกเลี่ยงคำถามของผู้นำศาสนาเหล่านั้น พระองค์ทรงรู้ถึงเหตุที่หญิงนั้นถูกนำตัวมาต่อพระพักตร์พระองค์ ยิ่งไปกว่านั้นพระเยซูยังทรงทราบถึงประวัติของผู้กล่าวหาแต่ละคนของนางและทรงอ่านความคิดและเหตุจูงใจของพวกเขาออก พระองค์ทรงสามารถดำหนิอย่างเผ็ดร้อนถึงเรื่องความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาต่อหน้าหมู่พยานทั้งหลาย แต่แทนที่พระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้น พระองค์ทรงต้องการให้ผู้นำศาสนาเหล่านี้ตระหนักถึงความผิดบาปของตนเองโดยการเขียนลงบนพื้นดิน ดิน คือ ที่ที่บันทึกความผิดบาปที่ไม่ถาวร

พระเยซูทรงรักและทรงให้ความสำคัญแก่แต่ละคนที่อยู่รอบตัวพระองค์ แม้จะเป็นเพราะเรื่องเลวร้ายที่นำพวกเขามารวมตัวกัน พันธกิจของพระองค์คือการช่วยโลกให้รอดและพระองค์ทรงต้องการให้ทั้งหญิงสาวและผู้กล่าวหานางกลับมาคืนดีกับพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงต้องการที่จะผลักพวกเขาให้ห่างออกไป

พระเยซูตรัสกับเหล่าผู้นำศาสนาว่า “ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาป ก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างใส่เขาก่อน” นั้นหมายถึงว่า พระองค์ทรงมอบหมายความรับผิดชอบในการพิพากษากลับคืนแก่พวกเขา พระเยซูไม่ได้ทรงเสด็จมายังโลกนี้เพื่อทรงตัดสินและทรงกล่าวโทษและพระองค์จะไม่ทรงสวมบทบาทของผู้พิพากษา พวกธรรมาจารย์และฟาริสีถือว่าถ้อยคำของพระองค์เป็นการเชื่อเชิญให้ผู้คนขว้างก้อนหินใส่หญิงนั้นไหม ดูเหมือนว่าจะไม่เป็นเช่นนั้นเพราะพวกเขาทั้งหมดต่างเดินออกจากที่นั่น “ทีละคน”

พระเยซูในฐานะพระเจ้าไม่ได้ทรงประณามหญิงคนนั้น แต่ในพระดำรัสของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “ไปเถอะและอย่าทำบาปอีก” พระองค์ได้ทรงเปิดประตูแห่งชีวิตให้กับนาง พระองค์ไม่เพียงแต่บอกนางให้ละทิ้งการกระทำบาปเท่านั้น พระองค์ยังทรงมอบอิสราเอลแก่นางให้หลุดพ้นจากบาปที่นำไปสู่ความตาย ซึ่งคือความเชื่อที่ว่าพระเจ้าทรงไม่คู่ควรกับการไว้วางใจของเรา

พระเยซูทรงมอบเส้นทางแห่งอนาคตใหม่แก่นางในการที่จะไม่ถูกประณามซ้ำอีก พระองค์ทรงสำแดงความรักของพระเจ้าที่มีต่อนางในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง หญิงคนนี้มีโอกาสอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้าผู้ทรงให้ชีวิต และความรู้สึกของนางต่อพระองค์นั้นเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นหลังจากการพบกับพระองค์ สำหรับนางแล้วการพิพากษาคือการเปลี่ยนแปลงชีวิตและให้ชีวิตใหม่แก่นาง

พระเยซูไม่ได้ทรงประณามพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีผู้ที่ตั้งที่
ประณามหญิงผู้นั้นอย่างทันที หากจะเปรียบว่าพระองค์ทรงถือกระจกเงา
แห่งจิตวิญญาณต่อหน้าพวกเขา ซึ่งสะท้อนบุคลิกอันมีดมัวของพวกเขา ผล
ก็คือ พวกเขา “ถูกพิพากษาโดยความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตัวเอง” และพวก
เขาเหมือนถูกบังคับให้เดินออกจากพระผู้ทรงให้ชีวิตที่มีชีวิตอันที่บริสุทธิ์
ทรงรักโดยไม่เห็นแก่ตัว พวกเขามาเพื่อจะประณามคน ๆ หนึ่ง แต่จบลงเอย
ด้วยการประณามตนเอง

เพราะฉะนั้น มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านพิพากษาอีก
คนหนึ่งนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อพิพากษาเขา ก็ได้
ลงโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่ตัดสินเขาก็ยังประพฤติด้อย่าง
เดียวกับเขา เรารู้ว่า การที่พระเจ้าทรงลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น
ก็สมควรจริง ๆ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่ตัดสินคนที่ประพฤติเช่นนั้น แต่ยัง
ประพฤติดังเดียวกับเขา ท่านคิดว่าจะพ้นจากการลงโทษของพระ
เจ้าหรือ (โรม 2:1-3)

พระเจ้าทรงประทานอิสระภาพอย่างแท้จริงให้เราแต่ละคน พระองค์จะ
ไม่ทรงเข้ามายุ่งเกี่ยวใด ๆ กับการตัดสินใจหรือติเตียนลงโทษตนเองของเรา
การพิพากษาของพระเจ้าในที่นี้คือ การยอมรับการลงโทษตัวเองเมื่อเรา
เลือกที่จะอยู่นอกเส้นวงกลมแห่งความรักและชีวิต ไม่มีหนทางใดที่จะ
หลบหนีจากการพิพากษานี้เพราะพระเจ้าจะไม่บีบบังคับเรา ต่อสิ่งที่เรา
ปราถนา ในการเดินไปตามหนทางที่นำไปสู่ชีวิต

เพราะว่าพระบิดาไม่ทรงพิพากษาใคร แต่ทรงมอบการพิพากษา
ทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร (ยอห์น 5:22)

พระบิดาเจ้าไม่ทรงตัดสินเรา

พระวิญญาณเป็นผู้ให้ชีวิต เนื้อหนังนั้นไม่มีประโยชน์อะไร ถ้อยคำที่
เรากล่าวกับพวกท่านมาจากพระวิญญาณและเป็นชีวิต(ยอห์น
6:63)

ถ้อยคำของพระเยซูคือชีวิต ในทุก ๆ ถ้อยคำที่พระเยซูตรัส พระองค์
ทรงได้เปิดเผยความรักที่นำไปสู่การกลับคืนดีกับพระเจ้า

พระเยซูทรงประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่
เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้
เรามา เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้
อยู่ในความมืด ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่
พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อ
จะช่วยโลกให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่ง
หนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขา
ในวันสุดท้าย (ยอห์น 12:44-48 Thai KJV)

พระเยซูจะไม่ทรงตัดสินเรา พระเจ้าทรงมอบพระวาระแห่งชีวิตให้กับ
เรา แต่พระองค์จะไม่เคยทรงบังคับใครให้ยอมรับพระคำนั้น

อย่าพิพากษา เพื่อพระเจ้าจะไม่ทรงพิพากษาท่านทั้งหลาย เพราะว่าพวกท่านจะพิพากษาผู้อื่นอย่างไร พระเจ้าจะทรงพิพากษาท่านอย่างนั้น และท่านทั้งหลายจะทรงให้ผู้อื่นด้วยเทนานอันใด พระเจ้าจะทรงทรงให้พวกท่านด้วยเทนานอันนั้น ทำไมท่านมองเห็นดวงในตาพี่น้องของท่าน แต่กลับมองไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านจะกล่าวกับพี่น้องได้อย่างไรว่า ‘ให้ฉันเขียนผงออกจากตาของเธอ’ ทั้ง ๆ ที่มีไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของท่านเอง คนหน้าซื่อใจคด จงชักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขียนผงออกจากตาพี่น้องของท่านได้ (มัทธิว 7:1-5)

หากพระบิดาเจ้าและพระเยซูจะไม่ทรงพิพากษาลงโทษมนุษย์ *ทำไมมนุษย์* เราถึงคิดว่าตัวเราเองมีคุณสมบัติดีพอที่จะตัดสินผู้อื่นเมื่อตัวเราเองก็ชอบตัดสินผู้อื่น (“ไม้ทั้งท่อนอยู่ในตาของเราเอง”)

เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าใครฟังคำของเราและวางใจผู้ทรงใช้เรามา คนนั้นก็จะมีชีวิตนิรันดร์และไม่ถูกพิพากษา แต่ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว (ยอห์น 5:24)

ความเข้าใจความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าและเรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระเจ้า จะนำเราไปสู่ชีวิต พระเยซูตรัสว่า “คนที่วางใจในพระบุตรจะไม่ถูกพิพากษา” (ยอห์น 3:18)

ส่วนเปาโลกับบารนาบัสนั้นมีใจกล้า กล่าวว่า “เป็นสิ่งจำเป็นที่
จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อ
พวกท่านปฏิเสธและตัดสินใจตัวเองว่าไม่สมควรจะได้ชีวิตนิรันดร์ นี้
แน่ะ เราจะหันไปหาพวกต่างชาติ (กิจการ 13:46)

นี่เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของการกล่าวโทษตนเอง

“อย่าพิพากษาเขา แล้วพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา อย่าตัดสิน
ลงโทษเขา แล้วพวกท่านจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ จงยกโทษให้เขา
แล้วพวกท่านจะได้รับการยกโทษ (ลูกา 6:37)

ในพระกิตติคุณของลูกา คำอุปมาเรื่องบุตรน้อยหลงหายสอนเราว่าพระ
เจ้าทรงให้อภัยเราก่อนที่เราจะขอ หากเราถูกตัดสิน ลงโทษหรือไม่ได้รับการ
อภัย เราคงจะโทษใครไม่ได้ นอกจากจะตำหนิตัวเราเอง “เพราะว่าใครหว่าน
อะไรลง ก็จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6:7)

พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเพื่อการพิพากษา เพื่อให้คน
ทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตาบอด”
เมื่อพวกฟาริสีที่อยู่ใกล้พระองค์ได้ยินอย่างนั้นจึงกล่าวแก่พระองค์
ว่า “เราตาบอดด้วยหรือ” พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่าน
ตาบอด ท่านก็จะมีบาป แต่พวกท่านพูดเดี๋ยวนี้เองว่า ‘เรา
มองเห็น’ เพราะฉะนั้นบาปของท่านยังมีอยู่ (ยอห์น 9:39-41)

อะไรคือ“การพิพากษา” ที่ทำให้พระเยซูจำต้องเสด็จมายังโลก พระองค์เสด็จมายังโลกนี้เพื่อสำแดงความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษยชาติรวมทั้งการให้ความสำคัญต่อมนุษย์แต่ละคน พระองค์ทรงต้องการให้เราให้ความสำคัญดูแลกันเหมือนอย่างที่เราให้ความสำคัญกับเรา พระเยซูทรงสอนให้เราตบอดต่อบาปของผู้อื่นเช่นเดียวกับความแตกต่างที่สร้างขึ้นอย่างจอบปลอมซึ่งแบ่งแยกมนุษย์เรา เช่น ลัทธิแบ่งแยกนิยม ชาตินิยม ชนเผ่านิยมพรรคการเมือง หรือกลไกอื่น ๆ ที่กระตุ้นต่อมให้เราต่อต้านบุคคลอื่น ๆ

พวกฟาริสีไม่เข้าใจบทเรียนที่พระเยซูทรงกำลังสอน พวกเขาเหล่านั้นต่างฝักใฝ่ในการมีพรรคพวก และดูถูกคนต่างชาติซึ่งไม่มีเชื้อสายชาวยิวว่าเป็นเหมือนสุนัข พวกเขาคิดเข้าข้างตัวเองและซ้ำช่องในการจับผิดบาปและตัดสินผู้อื่น

เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์ เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า *หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง* เพราะกิจการของเขาชั่ว (ยอห์น 3:16-19, Thai KJV)

ในพระคัมภีร์ข้อนี้ พระนาม หมายถึง พระอุปนิสัย การปฏิเสธพระอุปนิสัยของพระเจ้าที่พระเยซูได้ทรงเปิดเผย ในความเป็นจริงแล้วก็คือการปฏิเสธพระเจ้า ในพระเยซูพระเจ้าตรัสว่า *นี่คือสิ่งที่เราเป็นจริง ๆ*

พอรุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ทั้งหมดของประชาชน ก็ปรึกษากันเรื่องพระเยซู เพื่อจะฆ่าพระองค์ พวกเขาจึงมัดพระองค์ พาไปมอบไว้กับปีลาตเจ้าเมือง (มัทธิว 27:1-2)

นี่คือภาพอะไรกัน ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้นำศาสนาแต่กลับยื่นความตายกับผู้ทรงให้ชีวิตของพวกเขา แต่พระเยซูไม่ได้ทรงขัดขืนหรือแม้แต่ทรงพิพากษาพวกเขา ใครที่น่ากลัวกว่ากันแน่ พระเจ้าหรือความบาป

เราอ่านและฟังเกี่ยวกับช่วงสุดท้ายของพระคริสต์ ก่อนที่ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์โดยไม่เข้าใจรายละเอียดเกี่ยวกับการไต่สวนและการตรึงพระเยซูบนกางเขน พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเจ้าในร่างกายมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงถูกนำตัวขึ้นพิจารณาคดีต่อหน้าปอนเทียสปีลาต พระองค์ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้าโดยสมบูรณ์และ เมื่อพระองค์ทรงถูกตัดสินและทรงถูกประณาม พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์และ เมื่อพระองค์ทรงถูกโบยตี ถากถางเยาะเย้ยและทรงตอกตะปูที่กางเขนเพื่อความตาย พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าโดยสมบูรณ์อยู่ตลอดเวลา

พระเจ้าทรงยอมให้ตัวพระองค์เองถูกไต่สวนและประณามโทษทัณฑ์โดยผู้ที่พระองค์ทรงรักและทรงปรารถนาที่จะนำพวกเขากลับมาหาพระองค์

เป็นเพราะเหตุใด เพราะว่าเป็นเรื่องยากลำบากอย่างไม่น่าเชื่อสำหรับมนุษย์
ที่จะเห็นว่าความบาปของเราได้กระทำให้เกิดอะไรขึ้นกับองค์พระเยซู

พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าทรงทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสใน
ช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตบนแผ่นดินโลกเกินกว่าที่เราจะจินตนาการได้
ความทุกข์ของพระองค์ไม่ได้เพียงเริ่มต้นในสวนเกทเสมนี และจบลงด้วย
พระดำรัสในขณะที่กำลังจะทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระเจ้าได้ทรง
ทนทุกข์ทรมานอยู่กับมนุษย์และเพื่อมนุษย์นับตั้งแต่บาปอย่างกรายเข้ามาใน
โลกของเราและพระองค์จะยังคงทรงทุกข์ทรมานอยู่กับเราและเพื่อเรา
จนกว่าจะถึงวันที่บาปถูกทำลายล้างจนเสร็จสิ้น และจนกว่าความทุกข์
ทรมาน และความตายจะถึงจุดสิ้นสุดอันชั่ววันรันดร์

การไต่สวนและความทุกข์ทรมานของพระเยซูด้วยเงื้อมมือของประเทศ
ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นมา เป็นภาพที่ช่วยให้เราเข้าใจความทุกข์ที่เฝ้าพันธู์
มนุษย์ทำกับพระเจ้านับเป็นพัน ๆ ปี ในขณะที่เรายังส่งหมายเรียกพระเจ้า
ให้ขึ้นแกลงถ้อยความต่อหน้าศาลมนุษย์ของเราต่อข้อกล่าวหาของมนุษย์ที่
กล่าวหาว่า พระเจ้าทรงไม่แยแส ทรงเพิกเฉยและยิ่งกว่านั้นเรายังกล่าวโทษ
ว่าพระเจ้าทรงทำลายล้างด้วยความอาฆาต ทุก ๆ ครั้งคำพิพากษาตัดสิน
ของเราจะกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงผิดตามข้อกล่าวหา พระเจ้าควรจะทำ
ประการใดดีเพื่อทรงกลับมาปรองดองกับบุตรธิดาที่เหินห่างมากกว่าที่
พระองค์ทรงทำมา ไม้กางเขนเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ของการกลับคืนดี ไม้
กางเขนทำลายข้อโต้แย้งของซาตานว่าพระเจ้าทรงหาผลประโยชน์เพื่อ
พระองค์เอง ทรงไม่เอาใจใส่ และทรงขาดความน่าเชื่อถือ

ถึงแม้มนุษย์จะป้ายสีภาพลักษณ์ของพระเจ้าให้กลายเป็นสีดำ แต่ข่าวดีคือ พระเจ้าทรงทราบถึงสาเหตุและพระองค์จะไม่ทรงตำหนิเราในเรื่องนี้ พระองค์จะยังทรงรักมนุษย์เราแม้เราจะไม่เห็นคุณค่ากับสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำตลอดมา แต่พระองค์ก็ยังทรงคงทำอยู่ทุกวันนี้เพื่อมนุษย์ แต่สิ่งที่ดีสำหรับพระเจ้า ถ้าเรารู้ว่ามันไม่ได้เกี่ยวกับมนุษย์เท่านั้น แต่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างของเราได้มีส่วนร่วมอย่างใกล้ชิดในสถานการณ์ลำบากนี้ร่วมกับเราด้วย เราจะใคร่ครวญถึงพระองค์ใหม่ เพื่อเราจะเห็นพระองค์ตามสภาพที่เป็นจริงของพระองค์

รักที่ไม่แปรเปลี่ยน รักที่เผื่อแผ่ต่อผู้อื่น และมนุษย์สมควรที่จะคืนความรักให้กับ พระองค์ มันมากเกินไปไหมที่จะถาม “เรารัก ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน” (1 ยอห์น 4:19)

พระองค์ทุกข์พระทัยในความทุกข์ทั้งหมดของเขา แล้วทูตสวรรค์ที่อยู่เฉพะพระพักตร์พระองค์ช่วยพวกเขาให้รอด พระองค์ทรงไถ่เขาด้วยความรักและความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกพวกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน

อิสยาห์ 63:9

คำพิพากษาของพระเจ้ามีลักษณะเช่นไร

จงฝึกทำดี จงเสาะหาความเป็นธรรม จงแก้ไขการบีบบังคับ จงแก้ต่างให้ลูกกำพร้าพ่อ จงสู้ความเพื่อหญิงม่าย - อีสยาห์ 1:17

คำพิพากษาของพระเจ้าในอิสยาห์ บทที่ 1:17 จะไม่ตัดสินลงโทษต่อมนุษย์ ความหมายในที่นี่ หมายถึงการบรรเทาทุกข์และการส่งเสริมความยุติธรรมให้กับโลกที่อธรรม

นี่แน่ะ ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราเลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปราน เราจะให้วิญญาณของเราอยู่กับท่าน ท่านจะประกาศความยุติธรรมกับบรรดาประชาชาติ ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาทและไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครจะได้ยินเสียงของท่านตามถนน

ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียงเป็นควันจวนดับแล้วท่านจะไม่ดับ จนกว่าท่านจะนำความยุติธรรมสู่ชายชนะ และบรรดาประชาชาติจะฝากความหวังไว้กับท่าน (มัทธิว 12:18-21)

การพิพากษาที่เที่ยงธรรมและอ่อนโยนของพระเจ้าก่อให้เกิดการไว้วางใจ

“เมื่อเจ้าทั้งหลายเก็บเกี่ยวผลผลิตในไร่นา ห้ามเกี่ยวเก็บผลผลิตที่ขอบไร่นาจนหมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็ห้ามเก็บเมล็ดที่ตกหล่น ห้ามเก็บ

ผลที่สวนองุ่นจนหมด ห้ามเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้
ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”
(เลวีนิติ 19:9-10)

พระเจ้าทรงจัดเตรียมหนทางสำหรับผู้ด้อยโอกาสผู้เสียเปรียบในสังคม
ยุคก่อน

“เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของพวกเจ้า ห้ามข่มเหง
เขา คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับพวกเจ้านั้นก็เป็นเหมือนกับคนท้องถิ่น
ของเจ้า จงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าพวกเจ้าเคยเป็นคน
ต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า “ห้ามทำ
ผิดในการพิพากษา ในการวัดความยาว ในการชั่งน้ำหนักหรือใน
การนับจำนวน “จงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกตุ้มเที่ยงตรง เครื่องตวง
เที่ยงตรง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจาก
แผ่นดินอียิปต์ (เลวีนิติ 19: 33-36)

วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายอธรรม และแก่พวกที่เขียนกฎหมาย
บีบบังคับ เพื่อผลักไสคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิ
ของคนจนแห่งชนชาติของเรา เพื่อให้หญิงม่ายกลายเป็นของริบของ
พวกเขา และทำให้ลูกกำพร้าพ้อกลายเป็นเหยื่อ (อิสยาห์ 10:1-2)

มนุษย์ทุกคนเป็นประชากรของพระเจ้า สำหรับพระองค์แล้ว ไม่มีใคร
เป็นคนต่างด้าว พระเจ้าทรงตระหนักถึงกฎหมายของมนุษย์ แนวปฏิบัติทาง
ธุรกิจ และองค์กรที่หาผลประโยชน์แก่พวกคนรวยโดยการรีดผลประโยชน์

จากคนจน พระองค์ทรงเรียกรับการกระทำดังกล่าวว่า “การปล้น” ชุรกีจใด ๆ
ที่ไม่สุจริต พระคัมภีร์เรียกว่า เป็นการลักขโมย

“ทำไมพวกข้าพระองค์อดอาหาร แต่พระองค์ไม่ทอดพระเนตร
ทำไมพวกข้าพระองค์ถ่อมตัวลง แต่พระองค์ไม่สนพระทัย” นี่แน่ะ
ในวันที่เจ้าอดอาหารนั้น เจ้าทำตามใจเจ้า และบีบบังคับคนงาน
ทั้งหมดของเจ้า นี่แน่ะ เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้และ
เพื่อต่อยด้วยหมัดต่อธรรม การอดอาหารอย่างเจ้าในวันนี้ จะไม่ทำให้
เสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง นี่คือการอดอาหารที่เราเลือกหรือ คือ
วันที่คนถ่อมตัวเองลงหรือ คือการก้มศีรษะของเขาลงเหมือนต้นอ้อ
เล็ก แล้วปูผ้ากระสอบและชี้เข้าเป็นที่รองนั่งหรือ เจ้าจะเรียกรับ
อย่างนี้ว่าอดอาหารหรือ และเป็นวันที่พระยาห์เวห์โปรดปรานหรือ
เราเลือกการอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือ คือการแก้พันธะธรรม
การแก้สายรัดของแอก การปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ
และการหักแอกทั้งหมดเสีย คือการแบ่งอาหารของเจ้ากับคนหิว
การนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านไม่ใช่หรือ (อิสยาห์ 58:3-7)

การปฏิบัติศาสนกิจนั้นไม่มีค่าเลย ถ้าหากเราละเลยที่จะช่วยเหลือผู้
ที่ต้องการความช่วยเหลือ พระเยซูตรัสว่า “แต่วิบัติแก่ท่าน พวกฟาริสี
ริสี เพราะว่าท่านถวายทศางค์เป็นพวกสระระแห่น้ำมัน และพืชผัก
ทุกชนิด แต่กลับละเว้นความยุติธรรมและความรักต่อพระเจ้า” (ลู
กา 11:42)

พระยาห์เวห์จอมทัพรัสตังนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง จงแสดงความกรุณา และความปรานีต่อพี่น้องของตน อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน (เศคาริยาห์ 7:9-10)

พระเจ้าทรงไม่เห็นชอบกับการกดขี่ในทุกรูปแบบ หรือการตัดดวงผลประโยชน์เพื่อตนเองโดยการคดโกงผลประโยชน์ของผู้อื่น

พี่น้องของข้าพเจ้า ในเมื่อพวกท่านมีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งศักดิ์ศรีของเรานั้น ก็จงอย่าลำเอียง เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของทุกท่านทั้งหลาย และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวซอมซ่อเข้ามาด้วย และท่านสนใจแต่คนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดีและกล่าวกับเขาว่า “ขอเชิญนั่งที่นี่” ขณะเดียวกันท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า “ยืนอยู่ตรงนั้นแหละ” หรือ “มานั่งที่พื้นแทบเท้าเรา” พวกท่านก็แบ่งชั้นวรรณะและตัดสินด้วยความคิดที่ชั่วร้ายไม่ใช่หรือ จงฟัง พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อและเป็นผู้รับมรดกในอาณาจักรที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับผู้ที่รักพระองค์ไม่ใช่หรือ แต่พวกท่านกลับดูถูกคนจน พวกคนมั่งมีไม่ใช่หรือที่กดขี่ข่มเหงท่าน และพวกเขาไม่ใช่หรือที่ลากตัวท่านไปขึ้นศาล พวกเขาไม่ใช่หรือที่หมิ่นประมาทพระนามประเสริฐที่ใช้เรียกพวกท่าน ถ้าพวกท่านปฏิบัติตามธรรมบัญญัติของพระเจ้าอย่าง

แต่แท้จริงตามพระคัมภีร์ที่ว่า “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” พวกท่านก็ทำดี (ยากอบ 2:1-8)

เราทุกคนเท่าเทียมกันในสายพระเนตรของพระเจ้า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง” (กิจการ 10:34)

ธรรมะที่บริสุทธิ์ไร้มลทินเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าพระบิดานั้น คือ การช่วยเหลือเด็กกำพร้าและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก (ยากอบ 1:27)

ขณะนี้ พระมหากษัตริย์จะตรัสกับพวกผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า ‘ท่านทั้งหลายที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลก เพราะว่าเมื่อเราทิว พวกท่านก็จัดทำให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ต้อนรับเรา เราเปลือยกายพวกท่านก็ให้เสื้อผ้าเรานุ่งห่ม เมื่อเราเจ็บป่วยท่านก็มาดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกท่านก็มาเยี่ยมเรา’ เวลานั้นบรรดาคนชอบธรรมจะกราบทูลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงทิวและจัดให้เสวยหรือทรงกระหายน้ำ และจัดมาถวายนั้นตั้งแต่เมื่อไร ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้าและได้ต้อนรับไว้ หรือเปลือยพระกายและสวมฉลองพระองค์ให้นั้นตั้งแต่เมื่อไร ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือทรงถูกจำคุก และมาเฝ้าพระองค์นั้นตั้งแต่

เมื่อไร’ แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบว่า ‘เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ซึ่งพวกท่านได้ทำกับคนใดคนหนึ่งที่เล็กน้อยที่สุด ในพี่น้องของเรา นี้ ก็เหมือนทำกับเราด้วย’ (มัทธิว 25:34-40)

อะไรคือคุณสมบัติที่จะเป็นพี่ชายน้องสาวในพระเยซูคริสต์ มีเพียงคำตอบเดียว คือ ทุกคนในพงศ์พันธุ์มนุษย์ ดังนั้นเราทุกคนต่างก็เป็นสมาชิกในครอบครัวใหญ่เดียวกันกับพระเยซู

เราบอกพวกท่านว่า คนจำนวนมากที่มาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตกจะมาร่วมงานเลี้ยงกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในแผ่นดินสวรรค์

พระเยซู (มัทธิว 8:11)

พระเจ้าผู้ทรงอ่อนน้อมถ่อมตน

ทั้งจักรวาลพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุด และในขณะเดียวกัน พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงอ่อนน้อมถ่อมตนมากที่สุดด้วยเช่นกัน

ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเรานำข่าวดีมายังพวกท่าน เป็นความยินดีอย่างยิ่งที่จะมาถึงคนทั้งหลาย เพราะว่าในวันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดของพวกท่านคือพระคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้ามาประสูติที่เมืองของดาวิด นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพวกท่าน คือท่านจะพบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า (ลูกา 2:10-12)

พระเจ้าทรงเลือกวิธีเสด็จสำหรับพระบุตรมายังโลกของเราด้วยวิธีการที่อ่อนน้อมถ่อมตนมากที่สุด คือ โดยการบังเกิดเป็นเด็กทารกน้อยที่ไร้เดียงสานอนอยู่ในรางหญ้า

บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อม และจิตใจของพวกท่านจะได้หยุดพัก ด้วยว่าแอกของเราก็พอเหมาะ และภาระของเราก็เบา (มัทธิว 11: 28-30)

พระเยซูผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าพูดอย่างชัดเจนว่า “เราสุภาพอ่อนโยนและใจอ่อนน้อมถ่อมตน”

พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “หมาจึงจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” (มัทธิว 8:20)

ในที่นี้พระเยซูทรงเปรียบตัวพระองค์เองเหมือนกับคนที่ยากจนที่สุดของสังคม คือ คนไร้บ้าน

พวกเขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมให้พระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฎมาสวมพระเศียรพระองค์ แล้วค่านับพระองค์กล่าวว่า “ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ” แล้วพวกเขาเอาไม้อ้อตีพระเศียรของพระองค์ ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และคุกเข่าลงนมัสการพระองค์ เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อตรึงที่กางเขน แล้วพวกเขาก็ตรึงพระองค์ที่กางเขน และเอาฉลองพระองค์ของพระองค์ มาจับฉลากแบ่งกัน เพื่อจะรู้ว่าใครได้อะไร และพวกเขาเอาโจรสองคนมาตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่งข้างซ้ายคนหนึ่ง ตามสำเร็จตามพระคัมภีร์ที่ว่า ‘ท่านถูกนบเข้ากับคนล่วงเกิน’ (มะระโก 15:17- 20, 24, 27-28)

ตั้งแต่การกำเนิดที่ถ่อมตนจนกระทั่งถึงการตรึงบนไม้กางเขนระหว่างโจรสองคน พระเยซูผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าทรงสำแดงให้เห็นถึงความอ่อนโยน และความอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างต่อเนื่อง

มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระยาห์
เวห์ทรงประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากนี้ให้ทำความยุติธรรมและให้
รักความเมตตา และให้ดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความ
ถ่อมใจ (มีคาห์ 6:8)

เราจะเดินไปด้วยกันกับพระเจ้า เมื่อเราถ่อมใจเราลงเหมือนอย่าง
พระองค์ผู้ทรงถ่อมตน เมื่อเราเข้าถึงความอ่อนน้อมถ่อมตนที่พระเจ้าผู้ทรง
อ่อนโยนของเราได้สำแดงแล้ว จะมีอะไรที่ยังน่าสงสัยอีกเกี่ยวกับความ
น่าเชื่อถือของพระองค์

*เราทุกคนหลงทางไปเหมือนแกะ ต่างคนต่างหันไปตามทางของ
ตนเอง และพระยาห์เวห์ทรงวางความผิดบาป ของเราทุกคนลงบน
ตัวท่าน*

*ท่านถูกบีบบังคับและถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือน
ลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้ต่อหน้าผู้ตัดขนของ
มันเช่นใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยเช่นนั้น*

*ท่านถูกนำตัวไปด้วยการบังคับและการตัดสิน และคนในยุคสมัย
ของท่านนั้น มีใครเล่าที่คิดว่า ที่ท่านถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของ
คนเป็นนั้น ที่ท่านถูกตีนั้นเพราะการทรยศของชนชาติของข้าพเจ้า
และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนอธรรม และเขาจัดท่านไว้กับ
เศรษฐกิจในความตายของท่าน แม้ว่าท่านไม่ได้ทำการทารุณใด ๆ และ
ไม่มีการหลอกลวงใด ๆ ในปากของท่าน*

อิสยาห์ 53:6-9

พระเจ้าทรงเป็นองค์ผู้รับใช้ ไม่ใช่ขององค์เจ้านายทาส

เราจะไม่เรียกพวกท่านว่าบ่าวอีก เพราะบ่าวไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยื่นจากพระบิดา เราสำแดงแก่พวกท่านแล้ว – พระเยซูคริสต์ (ยอห์น 15:15)

พระเจ้าไม่ทรงต้องการให้มนุษย์เชื่ออย่างไรเหตุผล พระองค์ทรงต้องการมิตรภาพของเรา เมื่อเราคุยกับเพื่อน เราไม่ต้องมีพิธีรีตองหรือมีความสลับต่อกัน พระเจ้าทรงอยากพูดคุยกับเราอย่างเปิดใจเหมือนอย่างที่เราพูดคุยกับเพื่อนสนิท นี่คือความหมายที่แท้จริงของการอธิษฐาน พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ให้เป็นผู้ที่มีเหตุผลและพระองค์ทรงต้องการให้มนุษย์ใช้หลักเหตุและผลนั้น พระเจ้าตรัสว่า “มาเถิด ให้พวกเราสู้ความกัน” (อิสยาห์ 1:18)

พระเยซูทรงเรียกพวกเขามาตรัสว่า “พวกท่านรู้ว่าบรรดาผู้ครอบครองของคนต่างชาติ ย่อมเป็นเจ้านายอยู่เหนือพวกเขา และพวกที่เป็นใหญ่ก็ใช้อำนาจบังคับเขา ในพวกท่านจะไม่ใช่เช่นนั้น แต่ถ้ามีใครต้องการเป็นใหญ่ในพวกท่าน คนนั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติของท่าน และถ้าใครต้องการจะเป็นนาย คนนั้นจะต้องเป็นทาสของพวกท่าน เหมือนบุตรมนุษย์ที่ไม่ได้มาเพื่อรับการ

ปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติคนอื่น และให้ชีวิตของท่านเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก” (มัทธิว 20:25-28)

พระเยซูทรงสำแดงกมลแห่งชีวิต พระองค์ทรงเสียสละตัวพระองค์เองเพื่อรับใช้ผู้อื่น

พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า และทรงรักษาบรรดาโรคภัยไข้เจ็บของชาวเมืองให้หาย กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย พวกเขาจึงพาคนทั้งหลายที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่าง ๆ พวกที่เจ็บปวดทรมาน พวกที่ถูกผีเข้า พวกที่เป็นลมบ้าหมูและเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย และมีมหาชนติดตามพระองค์ซึ่งมาจากแคว้นกาลิลี แคว้นทศบุรี กรุงเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดนปากตะวันออก (มัทธิว 4:23-25)

มีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์และคุกเข่าลงทูลวิงวอน พระองค์ว่า “เพียงแต่พระองค์พอพระทัย ก็จงทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายสะอาดได้” พระเยซูทรงสงสารเขาจึงยื่นพระหัตถ์แตะต้องคนนั้น ตรัสกับเขาว่า “เราพอใจแล้ว จงหายสะอาดเถิด” ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็ออกจากตัวเขาไป และคนนั้นได้รับการชำระให้สะอาด (มะธะโก 1:40-42)

พระเยซูทรงทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและทรงเห็นอกเห็นใจเพื่อ บรรเทาทุกข์ทุกรูปแบบ ไม่มีใครเกินกว่าที่สังเกตเห็นและรักที่ห่วงใยของ พระองค์ คือ “พระเยซูยังทรงทำสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย ถ้าจะเขียนให้หมดทุก สิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่าแม้ที่ทั้งโลกก็ไม่พอใส่หนังสือที่จะเขียนนั้น” (ยอห์น 21:25) พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาทรงประทานทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของ พระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้าและจะทรงไปหาพระเจ้า พระองค์ทรงลุกจากการเสวยอาหาร ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และ ทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวของพระองค์ แล้วทรงเทน้ำลงในอ่างและทรงเอา น้ำล้างเท้าของพวกสาวก และทรงเช็ดด้วยผ้าที่คาดเอวไว้ นั้น (ยอห์น 13:3-5)

การเปิดเผย “พระราชกิจของพระเจ้า” เกิดขึ้นในระหว่างอาหารมื้อ สดสุดท้ายของพระเยซูคริสต์เพียงไม่กี่ชั่วโมง ก่อนการถูกทรมานและ การถูกตรึงบนไม้กางเขนของพระองค์ หนังสือลูกาให้รายละเอียด เรื่องเหล่าสาวกของพระเยซูคริสต์ในเหตุการณ์ดังนี้ “มีการโต้เถียง กันในพวกสาวกว่าใครในพวกเขาที่นับว่าเป็นใหญ่” (ลูกา 22:24)

ในช่วงเวลานั้น คือ พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า ทุกสิ่ง ล้วนอยู่ใต้พระหัตถ์ของพระองค์ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ พระองค์ทรง ทราบดีว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและทรงมีพลังอำนาจทั้งปวงของพระเจ้า นอกจากนั้นพระองค์ยังทรงทราบว่าเหล่าสาวกของพระองค์กำลังโต้เถียง กันว่าใครจะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าใครกันในแผ่นดินของพระเจ้า พระเยซูทรง กระทำอย่างไร พระองค์ “ทรงเอาผ้าเช็ดตัวและคาดเอวของพระองค์เอง”

และทรงล้างเท้าให้กับเหล่าสาวกที่อวดดีของพระองค์ (ซึ่งเป็นงานของทาส
ในบ้านตามวัฒนธรรมในสมัยนั้น)

จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่านเหมือนอย่างที่มีในพระเยซูคริสต์ ผู้ทรง
สภาพเป็นพระเจ้า ไม่ทรงถือว่าความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นสิ่งที่
จะต้องยึดไว้ แต่ทรงสละพระองค์เองและทรงรับสภาพทาส ทรงถือ
กำเนิดเป็นมนุษย์ และทรงปรากฏอยู่ในสภาพมนุษย์

ฟิลิปปี 2:5-7

พระเจ้าทรงรักท่านอย่างไม่มีเงื่อนไข

“ผู้หญิงจะลืมนบุตรของนางที่ยังกินนมอยู่ และไม่ส่งสารบุตรจากครรภ์ของนางได้หรือ และถึงแม้ว่าคนเหล่านี้จะลืมนได้ แต่เราก็จะไม่ลืมนเจ้า ดูลี เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ” (อิสยาห์ 49: 15–16)

หลายครั้งที่เรารู้สึกว่าพระเจ้าทรงลืมนเรา แต่ความรู้สึกนั้นไม่ได้เป็นความจริงเสมอไป พระเจ้าตรัสว่าพระองค์จะไม่ทรงลืมน กล่าวว่่า “นกกระจาบห้าตัวเขาขายสองอัสซารีอันไม่ใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียวพระเจ้าก็ไม่ได้ทรงลืมนเลย ถึงผมของพวกท่านก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น อย่ากลัวเลย ท่านก็มีค่ามากกว่านกกระจาบหลายตัว” (ลูกา 12: 6–7)

เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือเทพเจ้า หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งใด ๆ อื่นที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถทำให้เราขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมียู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ (โรม 8:38–39)

เป็นเรื่องที่ไม่เกินจริงเลยที่จะพูดว่่าความรักของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์นั้น มีมากอย่างเหลือล้น จนไม่สามารถที่จะบรรยายได้

ลองคิดดู พระบิดาเจ้าได้ประทานความรักแก่เราเพียงไรที่เราได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระเจ้า และเราก็เป็นอย่างนั้น เหตุที่ชาวโลกไม่รู้จักเราก็คือเพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ (1 ยอห์น 3:1)

ความหวังของพระเจ้าสำหรับเราแต่ละคน คือ พวกเราจะจดจำว่าพระองค์ทรงเป็นพระบิดาที่สถิตบนฟ้าสวรรค์ และเราทั้งหลายควรที่จะตระหนักถึงสถานะภาพว่าเราคือบุตรและธิดาของพระองค์

“จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์เสมอ พวกท่านคิดอย่างไร ถ้าชายคนหนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงไปจากฝูง คนนั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา แล้วไปเที่ยวหาตัวที่หลงไปนั้นหรือ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ถ้าคนนั้นพบมัน เขาจะมีความเปรมปรีดิ์มากยิ่งขึ้นกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงไปนั้น พระบิดาของพวกท่านผู้สถิตในสวรรค์ก็ทรงเป็นอย่างนั้นแหละ พระองค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย (มัทธิว 18:10-14)

มนุษย์แต่ละคนตั้งแต่พระมหากษัตริย์ที่ครองบัลลังก์อยู่บนตำแหน่งที่สูงที่สุดจนถึงผู้ขอทานที่ยากจนข้นแค้นที่สุดอยู่ข้างถนน ทุกคนล้วนมีค่าอย่างยิ่งและเท่ากันสำหรับพระเจ้า แล้วมีคุณค่ามากแค่ไหน มากจนพระเจ้าทรงละทิ้งสวรรค์ ทรงยอมทนทุกข์ทรมานและทรงสิ้นพระชนม์แม้แต่แค่คน ๆ

เดียวในครอบครัวมนุษย์ของพระองค์ คือ ถึงแม้ว่าคนนั้น จะเป็นเพียงแค
คนๆ เดียวที่ต้องการกลับคืนมาหาพระองค์

*พระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขาจากที่ไกล ตรัสว่า เราได้รักเจ้าด้วย
ความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้น เราจึงนำเจ้ามาด้วยความรักมั่นคง -
เยเรมีย์ 31:3*

อาณาจักรของพระเจ้า

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “แผ่นดินของพระเจ้าจะไม่มาด้วยสิ่งที่จะสังเกตได้ และเขาจะไม่พูดกันว่า ‘มาดูนี่’ หรือ ‘ไปดูโน่น’ เพราะนี่แน่ะ แผ่นดินของพระเจ้านั้นอยู่ที่ท่ามกลางพวกท่าน” (ลูกา 17:20–21)

อาณาจักรของมนุษย์ทั้งสถาบันองค์กรต่าง ๆ บนแผ่นดินโลกนี้มีมนุษย์สามารถจับต้องมองเห็นได้ด้วยสายตา มีสถานที่ตั้งสำนักงานใหญ่โตโอโถง แต่หากเรามองหาอาณาจักรของพระเจ้า เราจะหาไม่พบเพราะแผ่นดินของพระเจ้าจะปรากฏอยู่ในใจของมนุษย์ เมื่อความรักต่อพระเจ้าและผู้อื่นเข้าแทนที่ความเห็นแก่ตัวของเรา

พระองค์ตรัสอีกว่า “แผ่นดินของพระเจ้า จะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะแสดงด้วยอุปมาอย่างไร (มะธะโก 4:30)

ซึ่งเป็นการยากที่จะหาคำเฉพาะเจาะจงในภาษาของมนุษย์ ที่จะนำมาอธิบายภาพของอาณาจักรของพระเจ้าอย่างถูกต้องแก่ผู้ที่คุ้นเคยกับอาณาจักรมนุษย์บนโลกนี้

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เราบอกความจริงกับท่านว่า ถ้าคนใดไม่ได้ออกเกิดใหม่ คนนั้นไม่สามารถเห็นแผ่นดินของพระเจ้า” (ยอห์น 3:3)

งานของพระวิญญูณบริสุทธฺีคือการสอนมนุษย์ให้เข้าใจในเรื่องจิตวิญญูณ เมื่อเรารับเอาพระลักษณะอันอ่อนโยนของพระวิญญูณบริสุทธฺีและมุ่งมั่นไฝหาความจริงทางฝ่ายจิตวิญญูณที่จะส่งผลให้เรามองเห็นและเข้าใจเรื่องของอาณาจักรของพระเจ้าในที่สุด การเปลี่ยนแปลงมุมมองในความจริงใหม่จะทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระเจ้า และมีชีวิตใหม่เหมือนการ "เกิดใหม่อีกครั้ง"

พระวิญญูณบริสุทธฺีไม่ได้จำกัดการทำงานภายในขอบเขตของศาสนาอย่างที่เราคิด พระองค์ตรัสกับทุกคนโดยไม่คำนึงถึงภูมิหลัง ที่อยู่หรืออุดมการณ์ที่เราปฏิญาณตน แม้แต่ในจิตใจของผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้ายังสัมผัสได้ถึงการทำงานของพระวิญญูณบริสุทธฺี พระเจ้าไม่ทรงมือคตเหมือนอย่างมนุษย์และไม่ทรงโกรธเคืองแม้ว่าบุคคลผู้นั้นจะปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระองค์

เนื้อหาทางจิตวิญญูณที่พระวิญญูณบริสุทธฺีสอนไม่เพียงแต่ความรู้ในหัวสมองเท่านั้น แต่ยังนำการเปลี่ยนแปลงเข้ามาทำงานภายในจิตใจด้วย ยกตัวอย่างเช่นผู้ที่ไม่เชื่อในเรื่องพระเจ้าแต่มีจิตใจเอื้อเพื่อเผื่อแผ่จะสนองตอบต่อพระวิญญูณบริสุทธฺีและรู้สึกใกล้ชิดกับอาณาจักรของพระเจ้ามากกว่าผู้นับถือศาสนาที่อ้างตัวว่าเป็นผู้ชอบธรรมแต่มีจิตใจที่แข็งกระด้าง สิ่งใดที่จะเป็นเรื่องยากมากกว่าสำหรับพระเจ้า คือ การเปลี่ยนความคิดเกี่ยวกับการดำรงอยู่ของพระองค์หรือเปลี่ยนจิตใจที่แข็งกระด้างและตีอรั้นໃးใหม่

ขณะนั้นมีบางคนพาเด็กเล็ก ๆ มาหาพระองค์เพื่อจะให้พระองค์
สัมผัสตัวเด็กเหล่านั้น แต่พวกสาวกห้ามไว้ เมื่อพระเยซู
ทอดพระเนตรเห็นอย่างนั้นก็ไม่ว่าอะไร ตรัสกับพวกสาวกว่า
“จงยอมให้เด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่า
แผ่นดินของพระเจ้าเป็นของคนอย่างพวกเขา เราบอกความจริงกับ
ท่านทั้งหลายว่า ใครที่ไม่ยอมรับแผ่นดินของพระเจ้าเหมือนเด็ก
เล็กๆ จะเข้าไปในแผ่นดินนั้นไม่ได้” (มัทธิว 10:13-15)

เมื่อพูดถึงการเรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าและอาณาจักรของ
พระองค์ ส่วนที่ยากที่สุดไม่ใช่เรื่องการเรียนรู้ แต่เป็นการแก้ไขความเข้าใจ
ผิด หลายคนได้ใช้เวลาและใช้ทรัพยากรอย่างมากมาในการนึกคิดวาดภาพ
หรือสร้างจินตนาการว่าพระเจ้าทรงมีรูปร่าง ลักษณะ อุปนิสัย ฯลฯ หากเป็น
ภาพที่ผิดเพี้ยนไปมันเป็นเรื่องค่อนข้างยากที่จะเปลี่ยนเพราะว่าภาพที่
ผิดเพี้ยนไปของพระเจ้าตั้งแต่ในอดีตได้ผูกติดอยู่ในศาสนาที่คนนิยมมาเป็น
เวลายาวนาน ทำให้เป็นอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดในการที่จะเข้าใจความจริง
เกี่ยวกับพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์ ในขณะที่เด็ก ๆ ได้สัมผัสกับ
ภาพที่ผิดเพี้ยนของพระเจ้าน้อยกว่า จึงเป็นเรื่องที่ง่ายกว่าที่พวกเขาจะ
ยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเจ้าที่ทรงอ่อนโยนของเรา

ในเวลานั้นสาวกทั้งหลายมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดใน
แผ่นดินสวรรค์” พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมา และให้
มายืนท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงกับท่าน
ทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจและเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ ก็จะไม่

เข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ไม่ได้เลย เพราะฉะนั้น ถ้าใครถ่อมจิตใจลง เหมือนเด็กเล็ก ๆ คนนี้ คนนั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในแผ่นดินสวรรค์ (มัทธิว 18:1- 4)

แผ่นดินแห่งสวรรค์เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับแผ่นดินต่าง ๆ ของโลก ในแผ่นดินสวรรค์จะไม่มี ความเย่อหยิ่ง การโกง การบีบบังคับ หรือการใช้ อำนาจบาตรใหญ่ เราต้องมีความไว้วางใจในพระบิดาบนสวรรค์เหมือนเด็ก เล็ก ๆ และเปิดใจรับคำสอนของพระองค์

“แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความยินดีจึงไปขายทุกสิ่ง ที่ เขามีอยู่แล้วไปซื้อนาชิ้นนั้น “อีกประการหนึ่ง แผ่นดินสวรรค์เปรียบ เหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี และเมื่อพบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่า มาก ก็ไปขายทุกสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น (มัทธิว 13:44-46)

เมื่อเราเข้าใจความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า ว่าพระองค์ทรงมีความรักที่ไร้ ขอบเขตและความรักที่เผื่อแผ่ และพระองค์ทรงสัตย์ซื่ออย่างแท้จริง ทรง พระเมตตา กรุณา และทรงมีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เมื่อนั้นเราจะมี ความเข้าใจที่ ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าอาณาจักรของพระองค์นั้นทรงเป็นอย่างไร เราจะเห็นว่าภาพ ของพระเจ้าที่ผิดเพี้ยนเป็นเรื่องเล็กที่ไม่มีมูลค่าและยินดีที่จะเป็นพยานถึง พระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์

มีธรรมาจารย์คนหนึ่งเข้ามาใกล้ เมื่อได้ยินพวกเขาถกเถียงกัน และ เห็นว่าพระองค์ทรงตอบพวกเขาได้ดีจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระ

บัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด” พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า “พระบัญญัติอันดับแรกคือ โอ ชนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นพระเจ้าองค์เดียว พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้เป็นพระเจ้าด้วยสุดใจของท่าน ด้วยสุดจิตของท่าน ด้วยสุดความคิดของท่านและด้วยสุดกำลังของท่าน ส่วนพระบัญญัติที่สำคัญอันดับสองคือ จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ไม่มีพระบัญญัติอื่นใดที่สำคัญยิ่งกว่าพระบัญญัติเหล่านี้” ธรรมาจารย์คนนั้นจึงทูลว่า “จริงทีเดียวท่านอาจารย์ ท่านกล่าวถูกต้อง ที่ว่า พระเจ้ามีแต่องค์เดียว นอกจากพระองค์แล้ว ไม่มีพระเจ้าอื่นอีกเลย และการที่จะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ และสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็สำคัญกว่าเครื่องเผาบูชาและของถวายทั้งสิ้น” เมื่อพระเยซูทรงเห็นว่าคนนั้นตอบสนองอย่างมีปัญญา จึงตรัสกับเขาว่า “ท่านไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า” (มะธะโก 12:28-34)

พระเยซูทรงให้กำลังใจสนับสนุนธรรมาจารย์ผู้นี้ พระองค์ตรัสแก่เขาต่อไปว่า “เจ้าอยู่ไม่ไกลจากแผ่นดินของพระเจ้า” ธรรมาจารย์ผู้นี้มีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับความจริงทางจิตวิญญาณมากกว่าคนส่วนใหญ่ เขามีความเข้าใจในพระคัมภีร์มากกว่าการอ่านอย่างเพียงผิวเผิน และเข้าใจกฎแห่งความรักที่พระเยซูทรงสอน

แผ่นดินโลกใหม่จะเป็นอย่างไรเมื่อกฎแห่งความรักเป็นกฎหมายเดียวของแผ่นดิน มนุษยชาติจะแสดงความรักที่เผื่อแผ่เสียสละของพระเจ้า มนุษย์แต่ละคนจะรักและให้คุณค่ากับทุก ๆ คนเหมือนว่า “คนอื่นดีกว่า

ตัวเอง” (ฟิลิปปี 2:3) ความสุขและความปลอดภัยจะอยู่อย่างยั่งยืนเกินกว่า
จินตนาการที่มนุษย์จะเข้าใจ

ดังที่มีเขียนไว้ว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และสิ่งที่ใจมนุษย์คิดไม่ถึง
ถึง คือสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รัก

พระองค์”

1 โครินธ์ 2: 9

พระเจ้าผู้ทรงมอบอิสราภาพที่แท้จริงให้กับมนุษย์

แล้วพระเจ้าตรัสว่า “ให้เราสร้างมนุษย์ตามฉายาของเรา ตามอย่างของเรา ให้ครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในท้องฟ้าและฝูงสัตว์ใช้งาน ให้ปกครองแผ่นดินโลกทั้งหมด และสัตว์เลื้อยคลานทุกชนิดบนแผ่นดินทั้งหมด” ปฐมกาล 1:26

การปกครองเหนือแผ่นดินโลกที่พระเจ้าทรงมอบให้แก่มนุษยชาตินี้ ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้มนุษย์ข่มเหงหรือหาผลประโยชน์ส่วนตัวจากแผ่นดินโลก อาดัมกับเอวาและลูกหลานของพวกเขาจะต้องเป็นผู้ดูแลที่รักแผ่นดินโลกและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในโลก พระคัมภีร์บันทึกว่า “พระองค์ประทานแผ่นดินโลกแก่มนุษย์ทั้งหลาย” (สดุดี 115:16) แต่เมื่อพ่อแม่คนแรกของเราเชื่อคำสาของซาตานว่า พระเจ้านั้นทรงเห็นแก่ตัวและทรงเข้มงวด มารได้ชัยชนะอย่างที่มีนต้องการและจิตใจของมนุษย์ก็ได้ตกเป็นทาส “เพราะว่าผู้ใดพ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น” (2 เปโตร 2:19) ก่อนบาป อาดัมและเอวาเคยมีอิสราภาพ แต่หลังจากการทำบาป พวกเขาและลูกหลาน ได้ตกเป็นทาสของมาร นับเป็นช่วงเวลาอันน่าสะพรึงกลัวหลังจากอาดัมทำบาปครั้งแรก ที่ดูเหมือนว่ามนุษยชาติจะไม่มีทางรอดพ้นจากการถูกทำลายเช่นเดียวกับซาตานและพวกของมัน

แต่ยังมีข่าวดี พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมหนทางสู่อิสรภาพแก่อาดัมและเอวารวมถึงลูกหลานของพวกเขา ในการเผชิญหน้ากับเหตุการณ์อุกฉกรรจ์ครั้งนี้ พระเจ้าตรัสกับซาตานว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้งพงศ์พันธุ์ของเจ้า และพงศ์พันธุ์ของนางด้วย” (ปฐมกาล 3:15) ความเป็นศัตรูนี้หมายถึงอะไร

เมื่อซาตานและเหล่าผู้ติดตามของมันก่อการกบฏต่อต้านพระเจ้าในสวรรค์ พวกมันทำเช่นนั้นทั้ง ๆ ที่มันมีความสัมพันธ์อันยาวนานกับพระบิดาเจ้า พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซาตานกับพวกทูตสวรรค์ที่ร่วมกันก่อการกบฏต่างสะสมประสบการณ์มาอย่างยาวนานจนรู้จักกับความรักของพระเจ้าและไม่เคยสงสัยในความดีของพระองค์ แต่เมื่อพวกมันต้องการตัดขาดจากพระเจ้า นับตั้งแต่นั้นมาพวกมันก็ไม่สามารถตอบสนองพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้อีกต่อไป และด้วยความตึงเครียดและทะนงตัวของพวกมัน พวกมันหาได้ยอมจำนนต่อความมีเดจนกระทั่งหลงลืมที่จะกลับใจและกลับมาคืนดีกับพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างพวกมัน

เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป พวกเขาได้กระทำบาปจากสถานที่ความรู้มีจำกัดและประสบการณ์อันน้อยนิดเกี่ยวกับพระเจ้า พวกเขาถูกमारล่อลวงและไม่ได้คิดเตรียมการใด ๆ เมื่อเขาปฏิเสธต่อพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างพวกเขา ขอขอบคุณพระเจ้าการแยกตัวออกจากพระเจ้าของมนุษย์ยังมีหนทางที่แก้ไขได้ คำสัญญาของพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงทำให้ “เป็นศัตรูต่อกัน” ระหว่างซาตานและหญิงนั้นคือข่าวแห่งพระกิตติคุณดั้งเดิมของโลก

พระเจ้าทรงประทานความหวังต่ออาดัมเอวาและลูกหลานของพวกเขา ว่า จิตใจและความคิดของพวกเขาจะยังคงสามารถตอบสนองต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ พวกเขายังสามารถได้รับผลกระทบจากความรักของพระเจ้า มนุษย์จะไม่ตกอยู่ในการจ้องจាំของซาตานโดยสิ้นเชิง มนุษย์จะยังคงมีเสรีภาพ และอิทธิพลของซาตานเหนือมนุษย์จะมีข้อจำกัด และมนุษย์ยังสามารถที่จะเลือกได้ถ้าหากเรายังปราถนาที่จะคืนดีกับพระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างของเรา

ด้วยความหวังว่า สรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้ออกจากอำนาจแห่งความเสื่อมสลาย และจะเข้าไปในเสรีภาพและศักดิ์ศรีแห่งลูก ๆ ของพระเจ้า (โรม 8:21)

เพื่อเสรีภาพนั่นเองพระคริสต์จึงได้ทรงให้เราเป็นไท เพราะฉะนั้นจงตั้งมั่น และอย่าเข้าเทียมแอกของการเป็นทาสอีกเลย (กาลาเทีย 5:1)

เพราะฉะนั้นถ้าพระบุตรทรงทำให้พวกท่านเป็นไท ท่านก็เป็นไทจริงๆ (ยอห์น 8:36)

พระของยุคนี้ได้ทำให้ความคิดของคนที่ไม่เชื่อมีตม่นไป เพื่อไม่ให้เห็นความสว่างของข่าวประเสริฐ คือเรื่องพระสิริของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระฉายาของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา

เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏ
บนพระพักตร์ของพระคริสต์ (2 โครินธ์ 4:4, 6)

ถึงเวลาแล้วหรือยังที่เราจะสลัดการยึดถือกฎเกณฑ์และสิ่งที่ซาตาน
พยายามทำให้ชาวประเสริฐเป็นเรื่องที่คลุมเครือที่ส่งผลให้มนุษย์เพิกเฉย
และเข้าใจพระเจ้าผู้ทรงเปี่ยมด้วยความอ่อนโยนของเราอย่างผิด ๆ

พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่วางใจในพระองค์ว่า “ถ้าพวกท่านยึดมั่น
ในคำสอนของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง และพวก
ท่านจะรู้จักสัจจะ และสัจจะจะทำให้ท่านเป็นไท” (ยอห์น 8:31-
32)

ความจริง คือ ชาวประเสริฐที่เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรา

*“พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าให้ผู้มีปัญหาอวดสติปัญญาของตน
อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวด
ความมั่งคั่งของตน แต่ให้ผู้อวดอวดสิ่งนี้ คือการที่เขาเข้าใจและรู้จัก
เราว่าเราคือพระยาห์เวห์ ผู้สำแดงความรักมั่นคง ความยุติธรรม
และความชอบธรรมในโลก เพราะเราพอใจในสิ่งเหล่านี้” พระยาห์
เวห์ตรัสดังนี้แหละ*

เยเรมีย์ 9:23-24

สาระสำคัญ

1. หากเราเข้าใจอย่างถูกต้อง พระคัมภีร์ให้เหตุและผล ในขณะที่เดียวกันพระคัมภีร์ให้คำจำกัดความและอธิบาย (อิสยาห์ 1:18; 1 โครินธ์ 2:13)
2. ทางและความคิดของมนุษย์แตกต่างจากทางและความคิดของพระเจ้า (อิสยาห์. 55:8-9; สดุดี 50:21)
3. พระอุปนิสัยของพระเจ้าคือพระสิริของพระองค์ (เช่น 34:6-7; 2 โครินธ์ 4:4,6)
4. พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4:8,16)
5. ความรักของพระเจ้าไม่มีความเห็นแก่ตัว (ยอห์น 3:16-17; โรม 5:8)
6. ความรักต้องการอิสรภาพ (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19-20; ยอห์น 8:32, 36)
7. พระเจ้าทรงเป็นบิดาของพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 5:17-18, เอเฟซัส 1:3, มัทธิว 11:27)
8. พระเยซูทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า (ยอห์น 3:16, 1 ยอห์น 4:14-15, 1 ยอห์น 5:5)

9. ในพระคริสต์พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าทรงดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ (โคโลสี 2:9, ยอห์น 1:1-3, 14; โคโลสี 1:13-17)
10. พระเยซูคือการเปิดเผยที่ชัดเจนที่สุดของพระเจ้า (ฮีบรู 1:3)
11. พระเจ้าทรงไม่ผันแปร (มาลาคีย์ 3:6; ฮีบรู 13:8; ยากอบ 1:17)
12. พระเจ้าทรงเป็นพระผู้ทรงเนรมิตสร้างและผู้ทรงค้ำจุน ซึ่งไม่ใช่ผู้ทรงทำลาย (ปฐมกาล 1:1; สดุดี 33:6, 9; ฮีบรู 1:3; ลูคา 9:56; ยอห์น 10:10)
13. ข้อพิพาทในคำถามคือเรื่องเกี่ยวกับหลักการปกครองของพระเจ้า ซึ่งไม่ใช่อำนาจของพระองค์ (ปฐมกาล 3:1-5)
14. อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายใต้บัญญัติแห่งความรัก ซึ่งไม่ใช่ข้อบังคับของกฎหมาย (มัทธิว 22:37-40; กาลาเทีย 5:14, 22-23; 1 โครินธ์ 13)
15. พระเจ้าทรงไม่ใช้กำลัง (บังคับ) พระองค์ทรงเอาชนะความชั่วด้วยความดี (มัทธิว 5:43-48; โรม 12:20-21; ลูคา 23:34)
16. ซาตานเป็นศัตรูของพระเจ้าและเป็นเจ้าแห่งการหลอกลวง (ยอห์น 8:44; 2 โครินธ์ 11:14; วิวรรณ์ 12:7-9; 1 เปโตร 5:8)
17. บาปคือความคิดของมนุษย์ที่กล่าวว่าพระเจ้าทรงเห็นแก่ตัวและทรงไม่น่าไว้วางใจ (ปฐมกาล 3:1-5; โคโลสี 1:21)
18. บาปคือสิ่งที่ทำให้ตาย ซึ่งไม่ใช่พระเจ้า (โรม 6:23; ยากอบ 1:13-15)

19. พระเจ้าไม่ทรงพิพากษาเรา คือเราพิพากษาตัวเราเอง (ยอห์น 3:17–21; 5:22; 12:44–48; มัทธิว 7:1–5; ลูคา 6:37; โรม 2: 1-3)
20. พระกิตติคุณเป็นข่าวดีเกี่ยวกับพระเจ้า (2 โครินธ์ 4:3–6; วิวรรณ์ 14:6–7; ลูคา 15:11–32; ยอห์น 3:16–17; โรม 5:8)
21. ความรอดคือการรักษาที่กลับมาคืนดีกับพระเจ้า (มาระโก 2:16–17; ลูคา 4:18–19; กิจการ 28:27; 2 โครินธ์ 5:18)
22. การรู้จักพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 17:3)

พระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงอ่อนโยนของเรามอบหลักฐานที่น่าสนใจอยู่ในหนังสือพระคัมภีร์ เพื่อให้พระเจ้าพ้นจากข้อกล่าวหาที่ว่าพระองค์ไม่ทรงใส่ใจ ทรงโปรดการพิพากษา การบังคับ ทรงไม่ยุติธรรม ทรงมีอารมณ์ฉุนเฉียว หรือชอบความรุนแรง หนังสือเล่มนี้แสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ทั้งเล่มหากมนุษย์เข้าใจอย่างถูกต้องจะสอดคล้องกับถ้อยแถลงที่ชัดเจนที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8)

ผู้เขียนมีประสบการณ์มากกว่า 50 ปีในการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ทรงเมตตา เขาอาศัยอยู่กับจูลีภรรยาของเขา ในกระท่อมท่ามกลางธรรมชาติในมินเนโซต้าตอนเหนือของ สหรัฐอเมริกา